STOR INTERVJU MED BRUCE! IRON MAIDEN

Sweden Rock MAGAZINE

URIAH HEEP
DEMONS AND WIZARDS fyller 50 år

TREAT
”SWEDISH METAL AID VAR KUL”

Hällas
”DE ÄR BLACK METAL-GITARRISTER I GRUNDEN”

E-TYPE
GÖR COMEBACK SOM HÅRDROCKARE!

Abbath
”VARFÖR SKULLE EDDIE VAN HALEN DÖ?”

WOLF
”ATT GRUBBLA ÄR MIN SUPERKRAFT”

”VÅGA DYK NED I AVGRUNDERNA!”

DESTRUCTION • SATAN • AXEL RUDI PELL • DARE • NAZARETH

TIDSAM 4659-03
7 388465 908905 03
RETURVECKA 16

2022
89 SEK
99 NOK/DKK
3

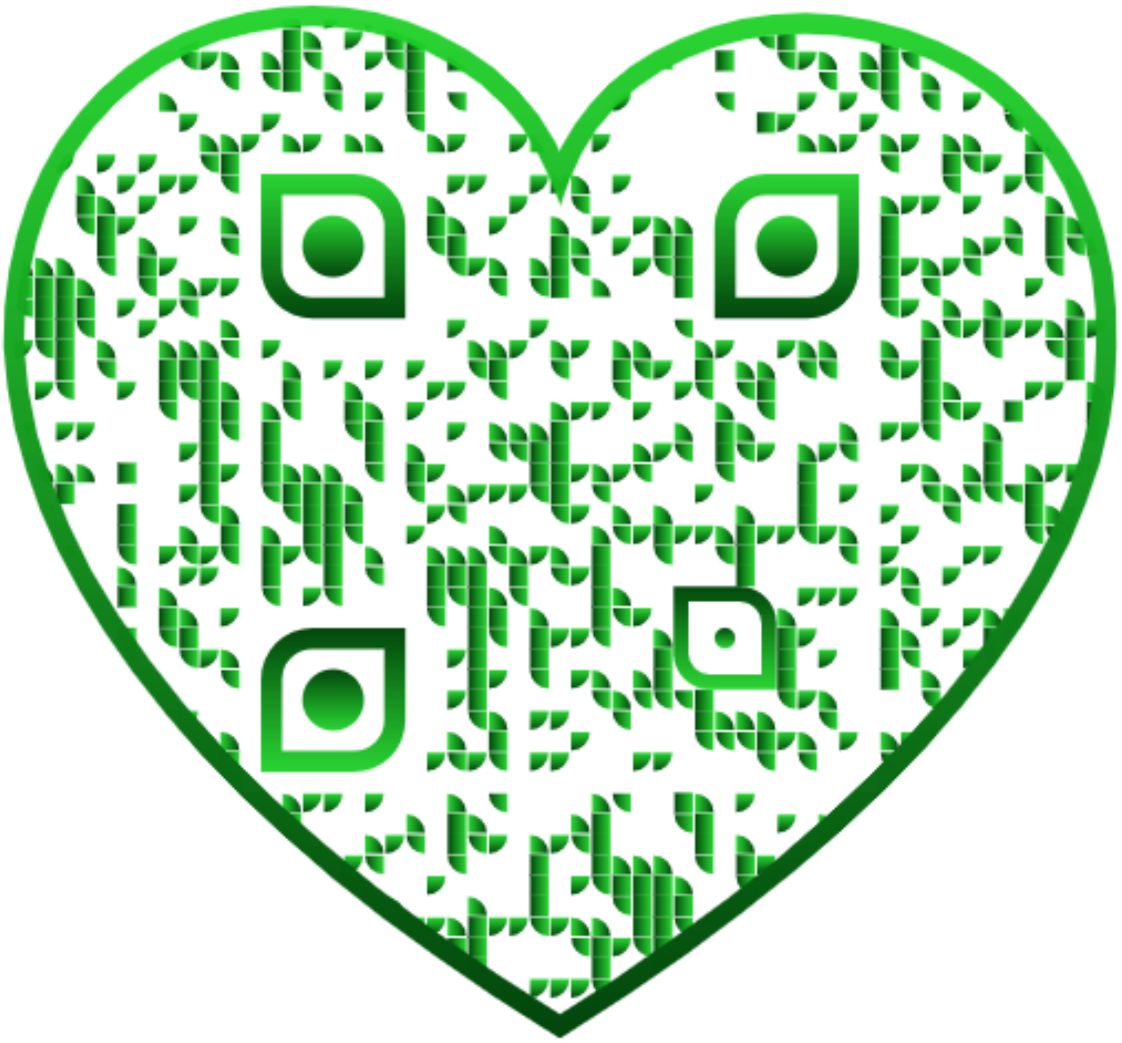

DELIVERING THE MOST BRUTAL THRASH METAL FOR OVER 40 YEARS!

DESTRUCTION

DIABOLICAL

"40 YEARS OF BAND HISTORY COULD HARDLY BE CELEBRATED ANY BETTER!"
- LEGACY MAGAZINE GERMANY

OUT 08.04.

DIGISLEEVE | 1-LP GATEFOLD | DIGITAL

LTD. VINYL & DELUXE EDITION AVAILABLE EXCLUSIVELY VIA WWW.NAPALMRECORDS.COM

BORDER MUSIC

/NAPALMRECORDS
/NAPALMRECORDS

/NAPALMRECORDSOFFICIAL
/NAPALMRECORDS

visit our online store with music and merch
WWW.NAPALMRECORDS.COM

NAPALM RECORDS

TREAT

THE ENDGAME

Out April 8, 2022

SWEDISH MELODIC ROCK LEGENDS RETURN WITH A STUNNING COLLECTION OF KILLER NEW TUNES.

CD, LTD. ED. COLOUR LP RED (EXCLUSIVE FRONTIERS SHOP), DIGITAL

FACEBOOK.COM/TREATOFFICIAL

www.frontiers.it

ginza.se

www.ginza.se - 0512-299 50 - Gratis katalog

playground music scandinavia

GINZA HÅRDROCK!

ginza.se

Tel. 0512-299 50

Rust N' Rage:
One for the road 2022
CD 68607 ..... 159kr

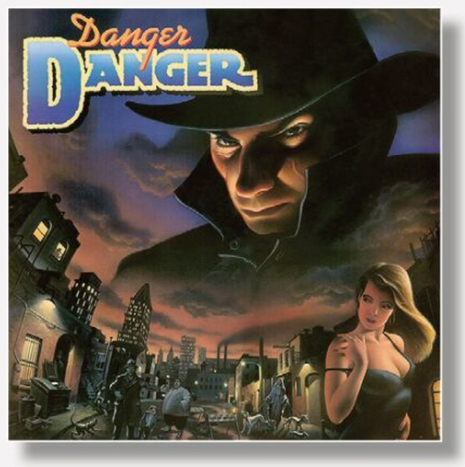

Danger Danger:
Danger Danger (Flaming/Ltd)
LP 70007 ..... 259kr

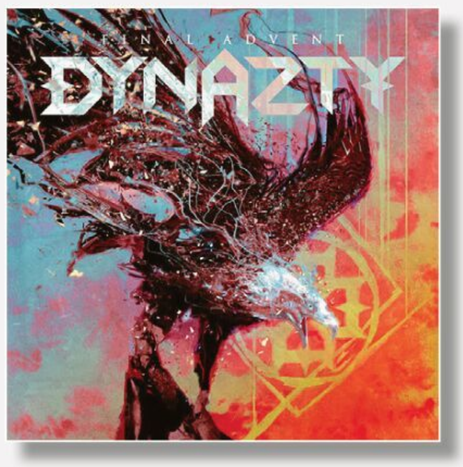

Dynazty:
Final advent 2022 (Digi)
CD 66212 ..... 159kr
(Release 2022-04-08)

Find Me:
Lightning in a bottle 2022
CD 68609 ..... 159kr

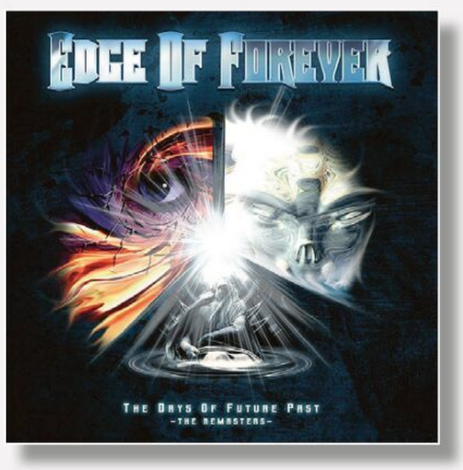

Edge Of Forever:
The days of future past
3CD 68610 ..... 169kr

Treat:
The endgame 2022
CD 69982 ..... 159kr
(Release 2022-04-08)

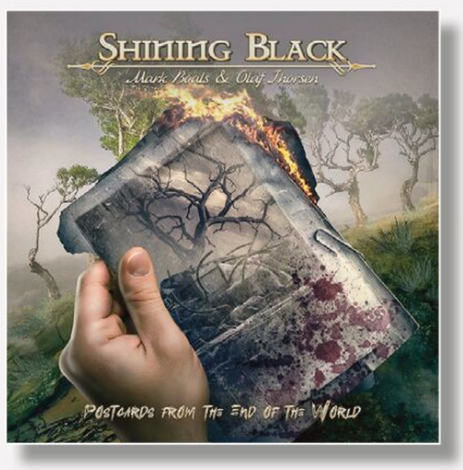

Shining Black Ft Boals & Thorsen:
Postcards from the end of the world 2022
CD 68613 .....159kr

Radioactive:
X.X.X. 2022
CD 68608 ..... 159kr

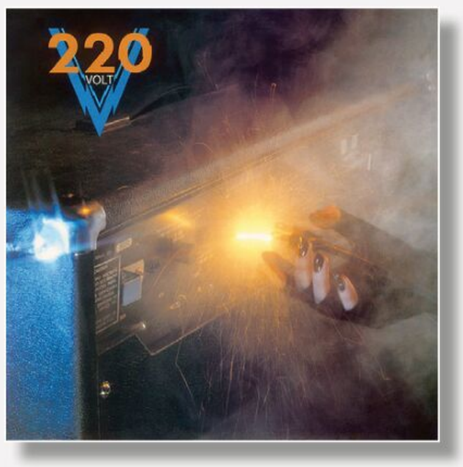

220 Volt:
220 Volt (Yellow/Orange/Ltd)
LP 69571 ..... 269kr

Dark Funeral:
We are the apocalypse 2022
CD 67699 (Digi/Ltd) **..... 159kr**
LP 67698 ..... 269kr

Ten:
Here be monsters 2022
CD 66358 ..... 159kr

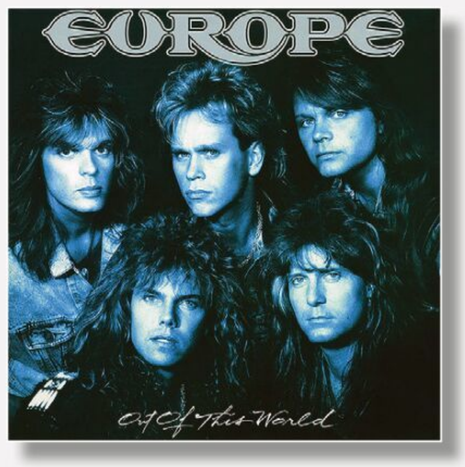

Europe:
Out of this world (Silver/Ltd)
LP 71996 ..... 259kr
(Release 2022-03-25)

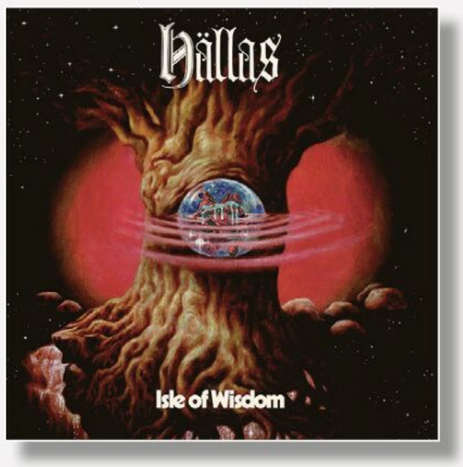

Hällas:
Isle of wisdom 2022
CD 69446 ..... 159kr
LP 69447 ..... 229kr
(Release 2022-04-08)

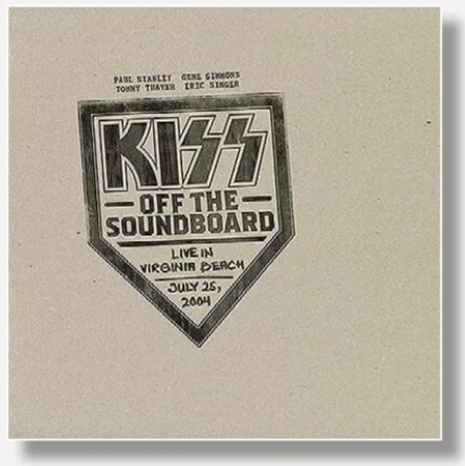

Kiss: Off the soundboard/
Live in Virginia Beach
2CD 68952 ..... 219kr
3LP 68951 ..... 499kr

Meshuggah:
Immutable 2022
CD 69749 ..... 159kr
2LP 69744 (White) **..... 299kr**
2LP 69745 (Clear black) **..... 299kr**
(Release 2022-04-01)

Ghost:
Impera 2022
CD 68704 (Digi) **..... 159kr**
LP 68703 (Yellow/Ltd) **..... 299kr**
MC 68705 ..... 169kr

BESTÄLL VÅR STORA KATALOG - Vi skickar den gratis! • FÖLJ OSS PÅ FACEBOOK - facebook.com/ginzahardrock - Tävlingar, erbjudanden, tips och diskussioner!
Vi har 1000-tals vinylskivor och massor av merchandise! • Ring oss om du har frågor eller vill beställa • Du kan även beställa via vår hemsida.

Med reservation för ev tryckfel.

Ginza AB • Fåglum • 465 81 Nossebro • kundservice@ginza.se

SATAN

EARTH INFERNAL

The legend strikes back! Timeless Heavy Metal anthems for eternity!
Available April 1st as Digi-CD and LP!
Pre-listen: metalblade.com/satan

TYR

A NIGHT AT THE NORDIC HOUSE

Double live album with the Symphony Orchestra of the Faroe Islands!
Available now as 2-CD/DVD and 2-LP!
Pre-listen: metalblade.com/tyr

Armored Saint

RAISING FEAR I MARCH OF THE SAINT I DELIRIOUS NOMAD

Finally available again on vinyl and Digi-CD!

© 2019 Metal Blade Records Inc.

Sölvesborgs kommun

VISITSOLVESBORG.SE

Dags att planera semestern?

Välkommen till Sölvesborg, du kommer inte bli besviken.

Du känner med all säkerhet till Sölvesborg genom Sweden Rock Festival som har arrangerats i vår kommun sedan 1998. Men visste du att Sölvesborg är en av Sveriges hetaste sommarstäder*? Här kan du känna lugnet i en naturligt vacker stad med medeltida anor, omgiven av förtrollande vacker natur där friluftsäventyren väntar runt varje hörn. Våra idylliska fiskelägen, vita sandstränder och en av Sveriges bäst bevarade hemligheter Listerlandet, det är bara några av anledningarna till varför du bör utforska denna vackra plats på jorden som få ännu inte har upptäckt.

Inspireras på **visitsolvesborg.se**

* Sölvesborg kom på 4:e plats i Reseguidens tävling
Årets Sommarstad 2021.

e·a·r MUSIC playground music

MARILLION
AN HOUR BEFORE IT'S DARK
2022-03-04
CD / CD Deluxe / CD+DVD / LP / LP Orange Vinyl / Blu-ray

JOE SATRIANI
THE ELEPHANTS OF MARS
2022-04-08
CD / CD Deluxe / LP / LP Purple Vinyl

ANNIHILATOR
METAL II
CD / LP / LP Orange Vinyl

ONCE HUMAN
SCAR WEAVER
CD / LP / LP Curaco Vinyl

SAVATAGE
HALL OF THE MOUNTAIN KING
LP / Limited Edition LP Gold Vinyl + 7" Single

ALLA HITS ÄR REDAN GJORDA

ROLLING STONES

U2

BON JOVI

DAVID BOWIE

BRUCE SPRINGSTEEN

GUNS N' ROSES

QUEEN

KISS

DET BÄSTA FRÅN 70- 80- & 90-TALEN

RadioPlay

ROCK KLASSIKER

SCIFIWORLD

COSPLAY, GAMING ZONE, FILMBILAR!
FLER UTSTÄLLARE, PARADER, PHOTO SESSIONS!
FÖRSÄLJNING AV FILMPRYLAR, TV-SPEL, SAMLARLEKSAKER, AUTOGRAFER, FILMPOSTERS, KORTSPEL, FIGURSPEL, DVD, COMICS, STAR WARS PRYLAR M.M.

CHRISTOPHER LAMBERT
HIGHLANDER

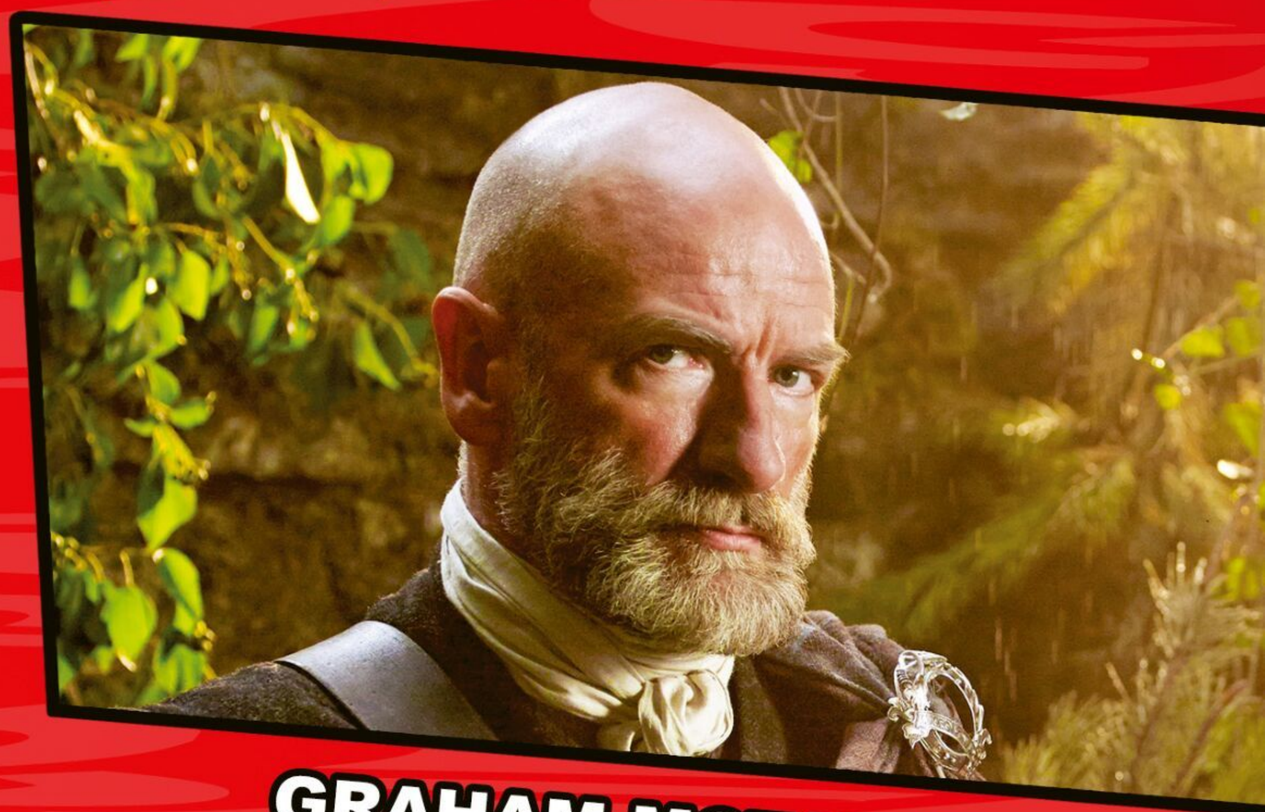

GRAHAM MCTAVISH
OUTLANDER / HOBBIT

CHRISTINA LINDBERG
THRILLER

7 - 8 MAJ

SLAGTHUSET

www.scifiworld.se

Calsgatan 12E, MALMÖ

Isberg Entertainment

BANDIT
ROCK
BE
BANDIT
WELCOME
TO THE
PARTY!
101,9 FM Stockholm - 101,1 FM Uppsala - Webbradio: bandit.se

METAL DEPARTMENT®

- STREAMING EVENTS
- OFFICIAL GAMES
- BAND MERCHANDISE

LATEST OFFICIAL GAMES:

LATEST MERCHANDISE:

WWW.METALDEPARTMENT.COM

INNEHÅLL

14 Audrey Horne
15 Batte Out Of Hell
16 Stray Gods
16 Ronnie Romero
18 Sweden Rock Festival
20 Destruction
22 Satan
24 The Storm
26 Nazareth
28 Axel Rudi Pell
29 Heidra
29 Fortune
29 Svartsot
30 Dare
34 Watain
46 Iron Maiden
52 Hällas
56 E-Type
62 Treat
64 Abbath
68 Uriah Heep
74 Wolf
78 Kvaen
79 Grand Harvest
79 Eucharist
80 Bhleg
82 Juryn
83 Recensioner
85 Age Of Dystopia
85 Animals As Leaders
86 Capricorn
88 Evil Invaders
90 HERO
92 Kingcrown
94 Månegarm
96 Redshark
99 Reef
99 Michael Romeo
100 Venator
102 Åskväder
105 Therion

EXTRASIDOR

Bara för prenumeranter

107 Lost Horizon
114 Arch Enemy
114 Dark Tranquillity

UDO-POSTER I NÄSTA NUMMER!

Dubbelsidig Udo-poster enbart till Sweden Rock Magazines prenumeranter!

FOTO MICHAEL JOHANSSON

1 KR FÖRSTA MÅNADEN

HELLACOPTERS-POSTER I DETTA NUMMER

Dubbelsidig poster specialdesignad av Nicke Andersson enbart till Sweden Rock Magazines prenumeranter!

FOTO MICKE SANDSTRÖM

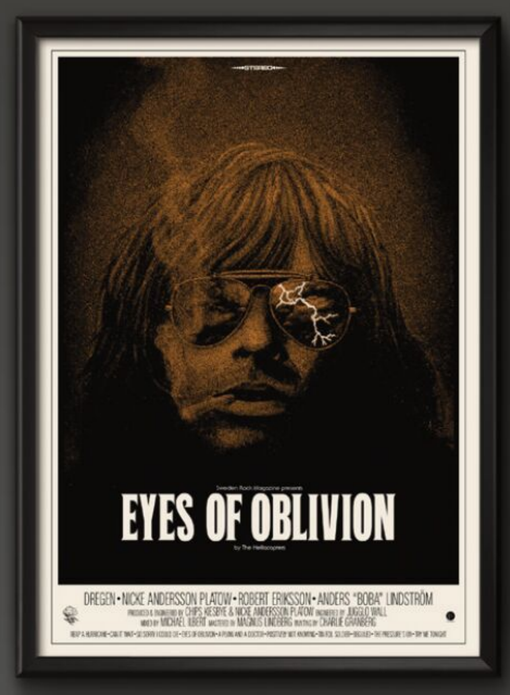

Udo på omslaget!

DET TOG NÄSTAN 21 ÅR och 208 nummer men i nästa nummer av Sweden Rock Magazine är det slutligen dags. Då kommer Udo Dirkschneider för allra första gången att pryda tidningens omslag. Att det inte har skett tidigare känns aningen märkligt, även för oss på redaktionen. Udo är inte bara en av hårdrockens mest klassiska och älskvärda sångare, han har i decennier även haft Sverige som en av sina starkaste marknader. Accepts skivomslag har prytt framsidan men inte bandets klassiske sångare.

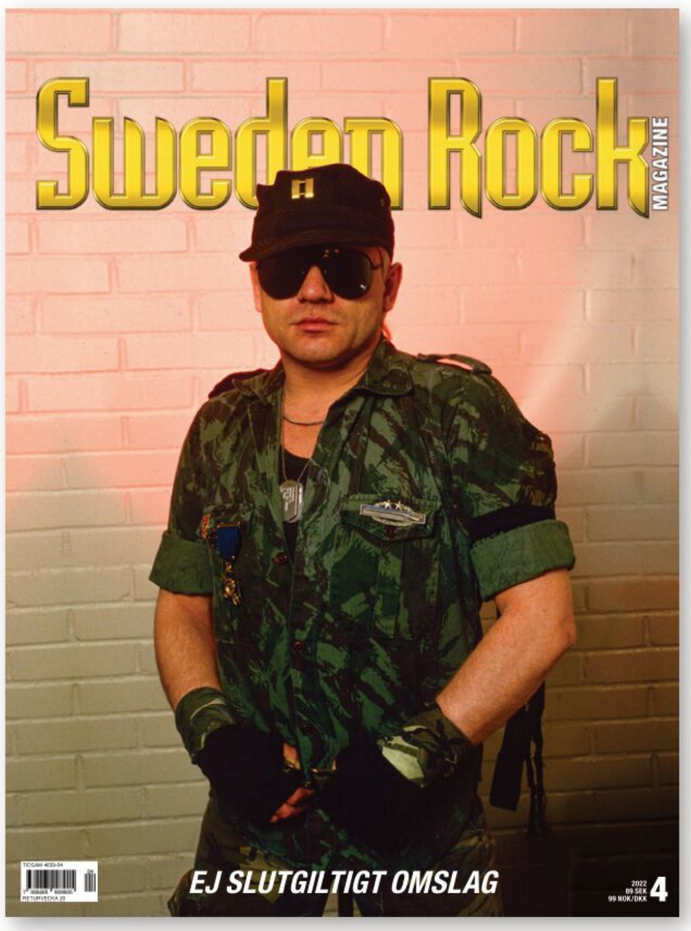

FOTO MICHAEL JOHANSSON

NÄR VI LYCKADES STYRA upp en unik rundtur i Udos gamla hemtrakter i Tyskland, inte olik den som Wolf Hoffmann från Accept tog med Janne Mattsson på och som skildrades i #2 förra året, var saken biff. Och som bekant är alla goda ting tre.

Så inte nog med en fet artikel och omslag, det blir även en dubbelsidig Udo-poster i nästa nummer. Men postern får bara du som är eller blir prenumerant.

DU SOM ÄR PRENUMERANT får i detta extra tjocka nummer en dubbelsidig Hellacopters-poster som designats av Nicke Andersson. Och du får även en sju sidor lång artikel om Lost Horizons album ”A flame to the ground beneath” och dess efterspel på extrasidorna i detta nummer. Den ingår i vår artikelserie om de 200 bästa svenska hårdrocksalbumen.

På www.swedenrockmagazine.com listar vi under rubriken 200-LISTAN samtliga album som hittills har varit med i nedräkningen. I skrivande stund har nedräkningen hunnit till plats 119. Du som är prenumerant kan klicka på respektive album och direkt läsa om det i din mobil, på din surfplatta eller på din dator. Du har dessutom gratis tillgång till hela vårt gigantiska digitala arkiv med tusentals artiklar.

Om du inte redan har registrerat dig, gör det nu!

LOST HORIZON-ARTIKELN av Janne Mattsson betyder extra mycket för mig. Jag tog alla bilder utom en på 200 000 Decibel, den stödgala som jag var med och arrangerade den 2 september 2004. Det blev tråkigt nog Lost Horizons sista liveframträdande, men jag är dem evigt tacksamma för att de tillsammans med In Flames, Haunted, Nifelheim och Hypocrisy såg till att en av hårdrocks-Sveriges främsta eldsjälar, Lennart ”Phantom” Larsson, kunde betala av skulderna som hans festival 2000 Decibel hade dragit på sig.

WATAIN-ERBJUDANDE till dig som är eller blir prenumerant: Sweden Rock Magazines prenumeranter är de enda i hela vida världen som kan köpa Watains kommande album ”The agony & ecstasy of Watain” på grå vinyl i en begränsad samlarupplaga om bara 300 exemplar.

Du hittar det unika erbjudandet på vår sajt.

I NÄSTA NUMMER fortsätter artikelserien om de 200 bästa svenska hårdrocksalbumen med **Amon Amarth, Mental Hippie Blood, Gotham City, Heat** och **Meshuggah.** Enbart för dig som är prenumerant.

I övrigt håller vi innehållet hemligt. Sweden Rock Magazine #4 är ute den 19 april.

MARTIN CARLSSON, CHEFREDAKTÖR

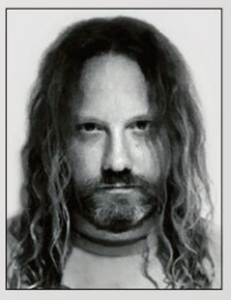

Sweden Rock Magazine

Box 4190, 102 64 Stockholm
www.swedenrockmagazine.com

Kundtjänst

kundtjanst@swedenrockmagazine.com
0456 – 317 17 (vardagar 9-15)

Hantera prenumeration, adressändra, betalning:
www.swedenrockmagazine.com/hantera

Redaktion

CHEFREDAKTÖR
Martin Carlsson
martin@swedenrockmagazine.com

RECENSIONSREDAKTÖR/KORREKTUR
Jonas Granvik
granvik@swedenrockmagazine.com

ANNONSERING/REDAKTÖR
Janne Mattsson (0739 – 815 800)
janne@swedenrockmagazine.com

REDAKTIONSASSISTENT
Erik Thompson
erik@swedenrockmagazine.com

GRAFISK FORMGIVARE
Emil Magnusson
emil@swedenrockmagazine.com

ANSVARIG UTGIVARE
Christian Lindell
christian@swedenrockmagazine.com

REDAKTIONELLA ÄRENDEN
info@swedenrockmagazine.com

Skribenter

Tony Balogh, Anders Bartonek, Alex Bergdahl, David Bergström, Christoffer Bertzell, Beatrice Bring, Anton Castelius, Jane Cedenberger, Daniel Ekeroth, Sandy Fännfors, Ola Heiwe Gränshagen, David Jannati, Dennis Karlsson, Richard Lagergren, Tomas Lagerlöf, Carl Linnaeus, Simon Lundh, Daniel Löfquist, Jesper Löfvenborg, Jonas Molund, Niclas Müller-Hansen, David Noaksson, Johan Pettersson, Mattias Indy Pettersson, Daniela Pilic, Jakob Raderius, Andreas Rana, Daniel Reichberg, Jesper Robild, Mats Rydström, Joachim Smith, Tobias Stark, Bella Stenberg, Jonathan Strandlund, Charles Thulin Assarmo, Neven Trosic, Thomas Väänänen, Adam Westlund, Robert Wettersten, Jonas Wettmark, Zendt, Sebastian Zweiniger

Omslag

Watain (Foto: **Evelina Szczesik**)
Dampf (Foto: **Tallee Savage**)

TRYCK: Reflekt
DISTRIBUTION: Tidsam, Listo
ISSN 1650-805X

Audrey Horne

Får du ofta höra hur lik Ozzy Osbourne du låter?

– Hehe, emellanåt, säger sångaren Torkjell ”Toschie” Rød. Det handlar väl delvis om den klang som jag har och att jag använder hans uttryck, på ett ungefär.

Vilka andra band brukar ni liknas vid?

– Det är en klassiker att när någon recenserar oss kommer en lista över band som vi liknar. Ständigt är det Iron Maiden, Thin Lizzy, Gary Moore, Mötley Crüe… På första plattan liknades vi vid Katatonia, men jag tror inte att vi är där längre. Lill Lindfors sjöng att ”Musik ska byggas utav glädje” och Audrey Horne är 20 år av passion. Vi har aldrig blivit rika och har aldrig dolt våra influenser.

Nya albumet ”Devil’s bell” innehåller instrumentalen ”Return to Grave Valley” som är väldigt lik Iron Maidens ”Losfer words (Big ’Orra)”. Är låten en hyllning till Iron Maiden?

– Ja! Fast jag tycker ändå att vi gör en tydligt egen grej. Jag vill inte tala illa om andra band, men ta exempelvis Airbourne som nästan är ett AC/DC-coverband. Det funkar toppen eftersom det är vad som behövs i hårdrocken idag, men så är inte vi. Med detta sagt gjorde vi en cover på ”Phantom of the opera” under inspelningarna. Den kanske släpps en vacker dag.

Jag läste SRM-recensionen av förra albumet ”Blackout” (2018) och där stod det att produktionen var kristallklar. Nya skivan låter ganska ruffig. Är detta en riktning som ni har valt med avsikt?

– Ja, vi ville bli lite råare, mer heavy. Ett par lugna låtar petades åt sidan, liksom ett par med typisk Thin Lizzy-shuffle. Det hade dessutom med pandemin att göra. Vi kunde inte anställa någon utrikisk producent så gitarristen Arve Isdal bad att få producera plattan, vilket han gjorde överraskande bra. Arve hade från första början en klar vision av hur rå han ville att skivan skulle låta. Många band gör sina bästa skivor precis i början, men jag tycker att vi just nu börjar närma oss vårt ideal. Det vill säga hur vi låter live.

Har Sherilyn Fenn, som spelade den fiktiva karaktären Audrey Horne i tv-serien ”Twin Peaks” kommenterat er?

– Vi fick tag på hennes management som vi skickade skivor till, men hon har inte hört av sig. Hon är väl inget fan! Men karaktären Audrey Horne är en bra bild av oss. Ett oberäkneligt band som man aldrig blir riktigt klok på.

DANIEL REICHBERG

Varierad hårdrock från Norge

Audrey Horne består av Kjetil Greve, Arve ”Ice Dale” Isdal, Torkjell ”Toschie” Rød, Espen Lien och Thomas Tofthagen.

FOTO STUDIO HAARA

Batte

Out of hell

I januari 1985 bestämde sig föreningen Hem och Skola för att göra en gryningsräd och slå till stenhårt mot samhällets fiende nummer ett: hårdrocken. Året innan hade denna styggelse till musikgenre fått härja fritt under samhällets skötsammare medborgares radar. Man hade inte tagit spandexkläder, fejkblod, plastdödskallar och pentagramprydda skivomslag på allvar. Svenskarna hade varit så upptagna med att följa Carola och Herreys framgångssagor som goda kristna förebilder att de hade missat vad som snurrade på skivtallrikarna i stugorna runt om i landet. Man hade naivt låtit band som WASP och Mötley Crüe beträda svensk mark för att framföra musik som vuxenvärlden hade avfärdat som effektsökeri. Plötsligt sågs dessa band i tv, på löpsedlar och tröjtryck. Mötley Crües knulltexter och WASP:s tortyrtexter hade varit för obskyra för gemene man att haka upp sig på, men när Dee Snider och hans Twisted Sister dominerade önskelistorna till jul började våra föräldrar att ana oråd. När videor till ”We’re not gonna take it” och ”I wanna rock” fick snurr på självaste SVTı satte vuxenvärlden fredagsprippsen i vrångstrupen. Vad i h-vete!? I den statliga televisionens musiksatsning ”Bagen” uppmanade Nordamerikas krullhårigaste man iförd läppstift och kvinnokläder de svenska välartade barnen att sätta sig upp mot skolans dittills ohotade envåldsmakt. Nu jävlar!

> ”Idag påstår var och varannan extremmusiker sig vara djävulsdykare på riktigt. Det är ingen som bryr sig längre”

Hem och Skola-föreningens representanter höll hov på skolor runt om i landet. Mina egna föräldrar fick gå på möte i skolans lokaler och under allvarlig tystnad titta på ”snuff movies”. Ögonklyvningsscenen i ”The New York Ripper” och pålspetsningen i ”Cannibal holocaust” visades på VHS och Hem och Skolas representanter bedyrade att detta minsann *nästan helt säkert* var riktiga mord fångade på film för hårdrocksgenerationens höga nöjes skull. WASP:s maxisingel ”Animal (f**k like a beast)” skickades från den ena oroliga föräldern till den andra och med skräckfilmsregissörerna Lucio Fulcis och Ruggero Deodatos fantastiska specialeffekter färskt i minnet kunde de ju bara ana vad Blackie Lawless precis hade gjort med den blodiga sågklingan som omslaget visade.

Jag fick ett allvarligt samtal till frukost dagen efter. Filmscenerna beskrevs med avsky i detalj och min fader talade om hur vidrigt det hade varit att behöva bevittna det ena *antagligen riktiga* mordet efter det andra. Det var viktigt att stoppa denna våldsfetischism i dess linda och se till att inte fel skivor hittade ned i min skivback.

Hela världen var i panik. Man hade låtit hårdrocksvåldet ta sig in bakvägen och det hotade nu att krossa västvärldens kristna värderingar. PMRC i USA höll rättegång mot hårdrockseliten men Dee Snider sablade ned allt motstånd med ett oanat intellekt. Det han vann i debatt förlorade han i kredd. Tyvärr dog den hårdrock som hade attityd där och då. Mötley Crüe hängde av sig BDSM-kostymen och drog på sig trosor utanpå vita leggings. Blackie Lawless klippte snäll-lugg och slutade upp med köttkastning. Twisted Sister blev rika och slutade att sjunga om hungrig revolt.

Jag saknar denna tid enormt. Hem och Skola fick mig att tro på hårdrockens kraft. Trots att storstjärnor som Ozzy Osbourne bedyrade att han var en snäll kille egentligen kände man att texter och framtoning var äkta. Det spelade ingen roll att Mantas i intervjuer rakt ut sa att Venom bara ägnade sig åt satanism som image för att sälja skivor. Min generation trodde ändå på musiken. Idag påstår var och varannan extremmusiker sig vara djävulsdykare på riktigt. Det är ingen som bryr sig längre. Det djävulskap som musiker iförda strumpbyxor, volanger, stora frisyrer och skickligt anlagd makeup lyckades ställa till med kommer min korsvändande generation aldrig att komma i närheten av. Trots kyrkbränder och mord tog aldrig hårdrocken tillbaka tronen som samhällets fiende nummer ett. Förklaringen är enkel. Det är inte läskigt när läskiga typer påstår sig vara läskiga. Det är kontrasterna som är intressanta och det som vi lägger till med hjälp av fantasin är nyckeln till effekten.

FOTO JOHANNA RAMSTEDT

SEBASTIAN ”BATTE” RAMSTEDT

Gitarrist i Necrophobic, frontfigur i In Aphelion och känd från Nifelheim och Black Trip

Batte har själv designat tröjan som du som prenumerant kan köpa för 129 kr + frakt på www.swedenrockmagazine.com

Nyheter

Ian McDonald, multiinstrumentalist och original-medlem i King Crimson och Foreigner, avled den 9 februari. Han blev 75 år.

Roman Kostrzewski, sångare i polska thrash-pionjärerna Kat fram till 2004, avled i cancer den 10 februari. Han blev 61 år.

Tony Matuzak, tidigare gitarrist i Lizzy Borden, avled av hjärtsvikt den 17 februari. Han blev 59 år.

Mark Lanegan, soloartist och tidigare sångare i Screaming Trees och Queens Of The Stone Age, avled den 22 februari. Han blev 57 år.

Både **Dave Meniketti**, sångare och gitarrist i Y&T, och **Nasty Suicide**, tidigare gitarrist i Hanoi Rocks, har drabbats av prostatacancer. Lyckligtvis förefaller prognosen för bådas del vara god.

Förre WASP-gitarristen **Chris Holmes** har diagnostiserats med strupcancer.

Journeys femtonde studioalbum ”Freedom”, deras första sedan 2011, ska enligt gitarristen Neal Schon ges ut senare i år.

Skid Rows första fullängdsalbum på 16 år är inspelat och tänkt att ges ut i september.

Rob Halford kommer att använda överblivet material från sin självbiografi ”Confess” till ett kommande projekt.

Sabaton har räddat Heugh Battery Museum – beläget på den enda krigsskådeplatsen på brittisk mark under första världskriget – från nedläggning genom att samla in över 4 000 pund. För att visa sin tacksamhet har museet bjudit in bandet för att låta gitarristen Chris Rörland, själv arméveteran, som förste icke-britt avfyra ett skott med institutionens autentiska andra världskrigs-kanon.

Uriah Heep har avslutat inspelningen av sitt tjugosjätte studioalbum, liksom föregångaren ”Living the dream” (2018) producerat av Jay Ruston.

Overkill turnerar tills vidare med Phil Demmel (Vio-lence, ex-Machine Head) som vikarierande gitarrist. Ordinarie medlemmen Dave Linsk tar timeout av ”personliga skäl”.

Vixen har ersatt den tills vidare avhoppade basisten Share Ross med Julia Lage. Den sistnämnda har spelat med bland andra Pat Travers och maken Richie Kotzen i dennes soloband samt Smith/Kotzen.

Anvils nittonde studioalbum ”Impact is imminent” släpps den 20 maj.

Testament har ersatt trummisen Gene Hoglan med ingen mindre än Dave Lombardo, som spelade på albumet ”The gathering” 1999.

Avenged Sevenfold har, efter ett års väntan på grund av pandemirestriktioner, kunnat samla en 78-personers orkester som lagt stråkar på bandets åttonde album. Verket uppges i och med detta vara ”till 90 procent färdigt”.

Machine Heads nya album är färdiginspelat och kommer förhoppningsvis ut under sommaren 2022.

Body Count har börjat spela in sitt åttonde album ”Merciless”.

Stray Gods

Stray Gods albumdebuterar med ”Storm the walls”. Berätta om bandet.

– Det började som ett projekt, men jag märkte att jag verkligen gillade att spela med de där människorna, säger den grekiske gitarristen och keyboardisten Bob Katsionis. Jag hade precis slutat i Firewind efter många år och hade mitt andra projekt Outloud, men om livet har lärt mig något är det att det alltid är bra att börja på något nytt. Starta ett nytt band, börja lära sig ett nytt språk eller vad som helst. Så nu är det ett riktigt band.

Kommer ni att fortsätta att låta som Iron Maiden?

– Det är lustigt, för Iron Maiden hade inte gått ut med att de skulle släppa ”Senjutsu” när jag började med det här. Så jag tänkte att då kan väl vi släppa en Iron Maiden-platta i stället. Nu har konkurrensen blivit hårdare när de har släppt ett så starkt album. Jag har massor av idéer till Iron Maiden-influerade låtar och de ska inte bli kvar i byrålådan.

Hur kom du fram till bandnamnet?

– Jag började att leta efter Iron Maiden-relaterade namn men alla bra var redan tagna. Den bästa kandidaten var At The Gallow’s Pole men fan, det var *för* Maiden! En dag satt jag vid min Playstation och såg reklam för två nya spel. Ett hette ”Stray” och det andra hette ”Prey for the gods”. Jag fastnade inte för det direkt, men jag gjorde en logga och sedan var saken klar.

Är alla medlemmar lika tokiga i Iron Maiden?

– Ja, förutom vår sångare Artur Almeida. Hans favoriter är AC/DC. Basisten Gus Macricostas ser till och med ut som Steve Harris! Trummisen Thanos Pappas spelar i ett hyllningsband till Bruce Dickinsons solomaterial. Så jävla perverst!

Artur Almeida imiterar Bruce Dickinson så kusligt bra att det är lätt att tro att det är Iron Maiden som jag hör…

– Faktum är att min fru räddade mig från en möjlig katastrof. När Iron Maiden tillkännagav att de skulle släppa en ny platta tänkte jag släppa en av våra låtar och låtsas att den var från ”Senjutsu”. ”Gör inte det, det är inte roligt”, sa min fru.

Kommer ni att spela live?

– Min första prioritet nu är att komma ut med Warrior Path. Vi ska bara få ut vår svenska sångare Daniel Heiman ur sin grotta. Men jo, det vill jag absolut göra.

Kommer ni att köra Iron Maiden-låtar då?

– Det måste vi nog göra. Då får det bli något som de inte spelar så ofta, som ”The prophecy” eller ”Judas be my guide”.

ZENDT

Iron Maiden-influerad heavy metal

Ronnie Romero

Hur kändes det 2015 när du kontaktades för att sjunga i Rainbow?

– Overkligt, säger sångaren Ronnie Romero. Jag har vuxit upp med Ritchie Blackmores musik då min pappa var ett stort fan av hela Deep Purple-släktträdet. I två veckor undrade jag om det verkligen kunde vara sant.

FOTO MAGNUM STUDIO BUCHAREST

Hur är det att jobba med Ritchie?

– Trevligt, men det är också mycket hårt arbete. Vi repar i timme efter timme, jammar mycket och mellan varven berättar Ritchie historier om Deep Purple och Rainbow.

Har du blivit utsatt för några av hans legendariska pranks?

– I början var min engelska inte bra, så Ritchie retades genom att uttrycka ord och meningar på en jäkligt svår engelska. Sedan fick jag min välkomstritual genom att han kastade in soptunnor på mitt hotellrum…

Du sjunger även med Michael Schenker. Vilken är den största skillnaden?

– Ritchie är helt öppen med sina influenser. Han älskar Jimi Hendrix, Beatles och mycket annat, medan Michael är helt och hållet sin egen. Eftersom han är tysk gäller väldigt strikta repetitioner. Vi spelar hela setet två, tre gånger under varje rep och det är inte tal om några improvisationer.

Din nya coverplatta ”Raised on radio” innehåller en del otippade val. Bad Company representeras exempelvis av ”No smoke without a fire” från 1988 års ”Dangerous age”, där Brian Howe frontar bandet.

– Jag älskar den skivan. Den är så underskattad. Vi ville verkligen gå vid sidan om allfartsvägarna och undvika de största klassikerna. Detsamma gäller valet av ”Carolina County ball” med Elf. Vi kunde ha hyllat Ronnie James Dio med ”Stargazer”, men det hade varit för uppenbart.

Med Kansas har ni valt John Elefante-frontade ”Play the game tonight”.

– Jag är ett stort Kansas-fan. På min student uppträdde jag med ”Dust in the wind” men det är samma här, en låt som folk inte förväntar sig.

Hur föll Queen-valet på ”I was born to love you”?

– Min gitarrist Danny Gómez är officiell ambassadör för Brian Mays Red Special-gitarrer och han föreslog låten. Vi tyckte att det kunde vara kul att tuffa till en poplåt.

Du ingår i Intelligent Music Project som med låten ”Intention” representerar Bulgarien i årets Eurovision Song Contest. Hur känns det?

– Jag har varit involverad i Intelligent Music Project i fyra år, så det känns coolt att få en plattform att föra ut musiken till en större publik. Ta lite rock’n’roll till ESC!

DANIEL REICHBERG

Rainbow-sångare släpper coveralbum

VI FÅR ALDRIG NOG MED GROOVES.

Vår ständigt växande samling av MIDI-pack för EZdrummer 2 och Superior Drummer 3 täcker in alla tänkbara genrer och stilar – från lågmäld jazz till tung rock och extrem metal. I skrivande stund räknar vi till inte mindre än 106 titlar och kan rada upp trummisar som Calvin Rodgers, Matt Garstka, Ash Soan, Kenny Aronoff, Dirk Verbeuren och många fler. Vem lirar på din nästa låt? Kolla in hela vårt utbud och spisa demos på www.toontrack.com.

WWW.TOONTRACK.COM

TOONTRACK

Sweden Rock Festival

Hur går arbetet med sommarens festival?

– Det är speciella år som vi har bakom oss då vi har planerat den här festivalen i snart tre års tid, säger Sofia Lindqvist Lacinai som är marknadschef och vice vd på Sweden Rock Festival. Vi är vana vid att ha ett år mellan varje genomförande och på så vis känns det som att årets festival är extremt välplanerad. Samtidigt har vi alla tankarna i bakhuvudet om att vi inte får vara ringrostiga. Det gäller med andra ord att vara på hugget. Under hela hösten har vi haft en känsla av att det ska gå vägen och när restriktionerna sedan släppte gick pulsen upp ytterligare. De senaste månaderna har det varit en febril aktivitet på kontoret och alla är verkligen på tårna.

Vilket av festivalens alla band ser du själv mest fram emot?

– Jag fick riktigt blodad tand på Nestor när vi hade med dem i vårt webbprogram ”Sweden Rock online – warm up 2022” i höstas. Då spelade de unplugged, så det ska bli kul att se dem på en stor scen nu. Jag var själv tonåring under 80-talet och känner mig hemma i deras musik. Sedan ser jag också fram emot Nightwish. Floor Jansen är en fantastisk sångerska. Men vi som jobbar hinner egentligen inte se speciellt många band. Folk kanske tror att vi glider runt och kollar på konserter men vi har fullt upp hela tiden. Sedan jag började på Sweden Rock Festival 2015 har jag inte hunnit se en enda hel konsert.

Vad har ni jobbat med på Sweden Rock Festivals kontor under 2020 och 2021 när det inte blev någon festival?

– Båda åren har vi jobbat på i kulisserna för att kunna genomföra festivalen. Vår inställning har varit att det i alla fall inte skulle falla på att *vi* inte var beredda. Visst har vi fått några frågor om hur länge man kan stå pall när man inte får genomföra sin kärnverksamhet, men vi har stått stabilt genom pandemin. Vi har fått ta del av permitteringsstöd och även fått bidrag från kulturrådet. Det i kombination med att vi har en trygg och stabil ägare i ryggen och en historiskt bra ekonomi har gjort att vi har känt oss trygga hela vägen. Det är inte alla förunnat och vi vet hur branschen i stort kämpar, så vi är väldigt tacksamma över det läge som vi har. Under tiden som har gått har vi försökt att hålla igång organisationen genom att fortsätta planeringen och slipa på detaljerna, men också genom att jobba på andra projekt. Exempelvis de båda digitala programmen som har bjudit på livemusik, intervjuer och bandsläpp. Det är någonting som vi kommer att fortsätta med och vi kommer att filma så mycket det går under festivalen, men mer än så vill jag inte avslöja nu. Sedan har vi även släppt en serie med funktionsdrycker under Sweden Rock Spirits namn samt en ny bourbon: Sweden Rock Spirits Kentucky Bourbon Whiskey med smak av vanilj, muscavadosocker, torkad frukt, rostade ekfat och kolafudge som ger ett knäckigt och kryddigt avslut.

Sweden Rock Spirits nya knäckigt kryddiga bourbon.

I en värld redan full av bourbons, vad gör att man behöver smaka just Sweden Rock Spirits bourbon?

– Just bourbon känns som en dryck som passar bra in i vår genre men som fattades i vårt sortiment. Vi har med andra ord velat göra den under en längre tid men inte hittat rätt förrän nu. Den bourbon som vi nu har hittat kommer från ett stort och välrenommerat destilleri i Kentucky i USA. Den är både smakrik och fyllig. Vill man inte dricka den ren passar den utmärkt som bas till en lite finare drink med exempelvis ingefära och lime om man gillar sin drink lite bitig.

Vad väntar härnäst från Sweden Rock Spirits?

– Vi har fått många frågor om vår årswhisky, vilket är väldigt uppskattat. Det betyder att vi gör någonting rätt där. Och ja, det kommer en ny i slutet av april. Men vilken årets smak blir håller jag på lite till, det får bli en överraskning.

JANNE MATTSSON

”Vi kommer att filma så mycket det går under festivalen men mer än så vill jag inte avslöja nu”

Publiken framför Amon Amarth på Festival Stage på SRF den 6 juni 2019.

FOTO (SWEDEN ROCK FESTIVAL 2019) **PER STÅLFORS**

TADC PRESENTERAR

DREAM THEATER
+ DEVIN TOWNSEND
17 MAJ 2022 GÖTEBORG PARTILLE ARENA

MAYHEM
+ MORTIIS*
15 APR 2022 ÖREBRO FRIMIS SALONGER
19 APR 2022 GÖTEBORG PUSTERVIK *
20 APR 2022 STOCKHOLM FÅLLAN *
21 APR 2022 MALMÖ KB *

DARK TRANQUILLITY+ENSIFERUM
1 APR 2022 STOCKHOLM SLAKTKYRKAN
26- 27 MAJ 2022 GÖTEBORG PUSTERVIK

IGORRR
+ OTTO VON SHIRACH + DRUMCORPS
21 APR 2022 STOCKHOLM SLAKTKYRKAN
23 APR 2022 GÖTEBORG BREWHOUSE

BROTHERS OF METAL
27 MAR 2022 STOCKHOLM FRYSHUSET KLUBBEN

GEFLE METAL CRUISE
MED DISMEMBER, TANKARD, LIK, BURNING WITCHES, HORNDAL, NIGHT CROWNED, KONVENT
28-29 APR 2022 STOCKHOLM-ÅBO SILJA GALAXY

AT THE GATES
+ THE EXORCIST GBG
9 APR 2022 KALMAR KALMARSALEN

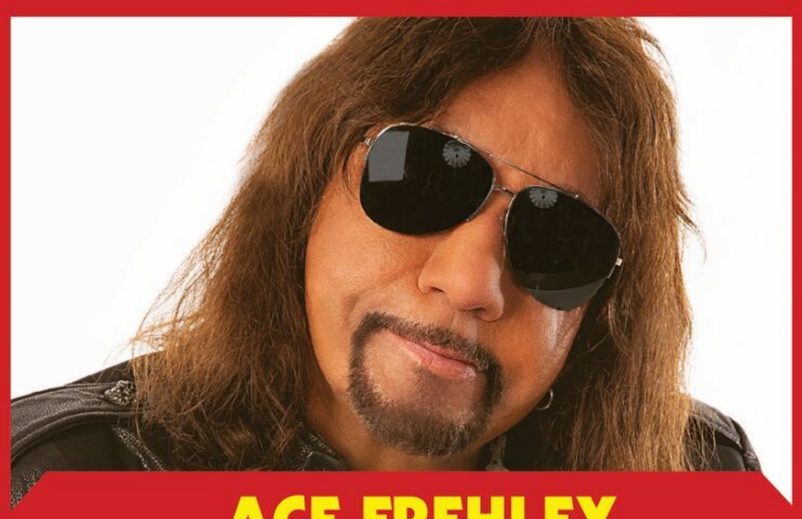

ACE FREHLEY
23 JUL 2022 STOCKHOLM ROCK PÅ SKANSEN
24 JUL 2022 GÖTEBORG PUSTERVIK

MICHAEL SCHENKER´S 50TH ANNIVERSARY TOUR
29 APR 2022 STOCKHOLM TYROL

DIAMANTE
30 MAJ 2022 STOCKHOLM SLAKTKYRKAN

AVANTASIA
+ BATTLE BEAST + BLOODBOUND
13 JUL 2022 GÄVLE GASKLOCKORNA

CRASHDIET
+ SHIRAZ LANE + VELVET INSANE
4 MAJ 2022 STOCKHOLM DEBASER STRAND
9 MAJ 2022 GÖTEBORG PUSTERVIK

MAGNUM
+ VEGA
10 MAJ 2022 GÖTEBORG PUSTERVIK
12 MAJ 2022 HUSKVARNA FOLKETS PARK
13 MAJ 2022 STOCKHOLM FRYSHUSET KLUBBEN
14 MAJ 2022 KARLSTAD NÖJESFABRIKEN
16 MAJ 2022 MALMÖ BABEL

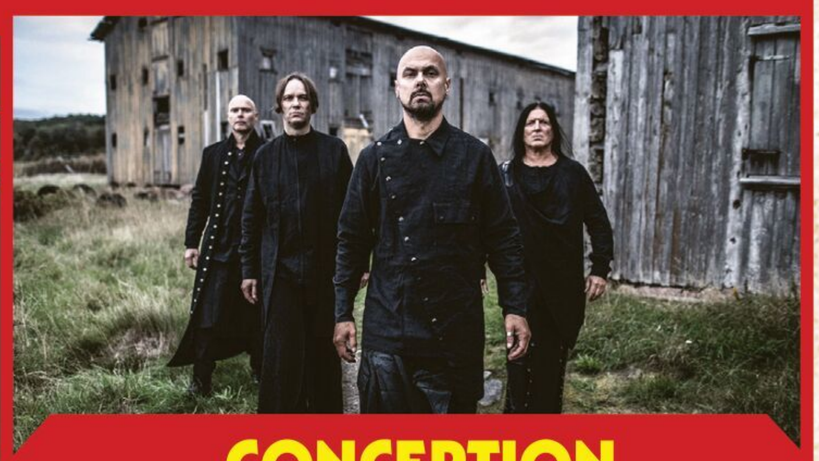

CONCEPTION
23 APR 2022 STOCKHOLM FRYSHUSET KLUBBEN

THE ROBERT CRAY BAND
28 JUN 2022 STOCKHOLM BERNS
29 JUN 2022 GÖTEBORG PUSTERVIK

tadc.se tadcsweden

Destruction

När var senaste gången som du såg Destructions tidigare gitarrist och grundare Mike Sifringer som oväntat lämnade bandet i fjol?

– Runt julen 2020 var jag hem till Mike för att skriva musik men det fungerade inte. Han hade problem med att hålla sig fokuserad och jag vet inte om det berodde på pandemin eller någonting annat. Sista gången jag gick därifrån var i februari 2021 och då hade vi ett ordentligt gräl om att han inte hade skrivit någon ny musik, men också undvikit att komma till replokalen med oss andra. Han dök inte ens upp i studion för att jobba på demolåtarna som vi hade! När jag ringde honom för att fråga var han var någonstans såg han rött över att vi var i studion utan honom. Vadå ”utan honom”?! Han hade fått samma planeringsschema som vi andra men valde själv att inte dyka upp. Efter det har vi bara haft mejlkontakt och det är nog det bästa för oss båda. Jag har frågat om han vill ses och prata men det har han avböjt. Däremot vet han att dörren tillbaka alltid står öppen, men om han bryr sig om det vet jag inte.

Du lämnade Destruction 1989 och de skivorna som Mike gjorde utan dig brukar ses som ”Neo-Destruction”. Hur ser du på nya skivan ”Diabolical”, den första någonsin utan Mike. Är det också Neo-Destruction?

– Nej, för jag tror att det är jag som definierar vad Destruction faktiskt är. Utan mig var Mike ganska vilsen under 90-talet och det hörs tydligt på skivorna som han gjorde. Mike skiter egentligen i vilken typ av musik han spelar. Han tycker om att spela musik så mycket att det inte bekommer honom om det låter si eller så. Men när fansen förväntar sig en sak från ett band och får en annan, klart att de då blir besvikna. Mike är en sådan person som skiter i vad andra tycker och alltid går sin egen väg. Kändisskap och sådant har han aldrig någonsin varit intresserad av och det respekterar jag. Som jag ser på det hela är det jag som är kaptenen på Destruction-skeppet. Utan mig drev de bara omkring och efter att jag kom tillbaka 1999 har vi hållit en stadig kurs igen. Med det sagt, ”Diabolical” är till 100 procent en Destruction-skiva och dess nyfunna aggressivitet kommer att överraska många.

Vilka musiker tittade du på som ung för att förstå hur man ska agera på scen?

– Jag var väldigt influerad av Status Quo som ung. De hade ett bra gung och såg coola ut på scenen. Den första spelningen jag gick på var Rainbow med Girlschool som förband 1982. Jag blev så jäkla besviken på Rainbow. Ritchie Blackmore rörde sig inte en meter under giget och Joe Lynn Turner hade en ful peruk på sig som inte såg klok ut. Då var Girlschool mycket bättre. De var tjejer med klös i. Lite senare såg jag Accept på deras ”Restless and wild”-turné. Där snackar vi ett lysande liveband. Det var ett gig att minnas. Allting som de gjorde såg perfekt ut på scen och mycket av den som jag är kommer från det giget.

På ”Diabolical” ser vi ännu en punkcover, den här gången är det GBH:s ”City baby attacked by rats”. Hur många punkplattor ser du i din skivsamling?

– Nu ser jag inte så många längre men på 80-talet var det nog 50/50 mellan hårdrock och punk. Inte så konstigt då jag var Freiburg im Breisgaus enda hårdrockare. Alla mina vänner och skolkamrater var punkare! Det var först när jag och Mike bildade Knight Of Demon 1982 som jag träffade andra hårdrockare och den sidan av samlingen verkligen tog fart.

Vad var det senaste du såg som fick dig att skriva en låt?

– Mötley Crüe-filmen ”The dirt” är anledningen till att jag skrev ”The last of a dying breed” till ”Diabolical”. Efter att ha sett filmen började jag att tänka tillbaka på mitt eget liv och hur mycket som har förändrats sedan 80-talet. Alla värderingar som har förändrats och den heder som en gång i tiden var så viktig finns inte längre kvar. Förr i tiden levde man för livet på gatorna och hade roligt, nu lever man för att visa upp sin perfekta värld på sociala medier. Sociala medier är en drog och jag är själv beroende, tyvärr.

Schmier, som sångaren och basisten kort och gott kallas, är 55 år gammal och aktuell med sitt trettonde album med Destruction. Det finns även två album i diskografin utan Schmiers medverkan.

FOTO **HEXPHOTOGRAPHY**

När såg du något senast som fick dig att gråta?

– Jag har oerhört svårt för att gråta och ibland tror jag att det är någonting fel på mig. Jag kan bli tårögd och väldigt känslosam men jag kan inte gråta. Jag vet inte om det är en bra eller dålig sak. De senaste månaderna i mitt liv har varit hemska med dödsfall, ett avslutat förhållande och mer därtill. Risken finns väl att jag exploderar av alla instängda känslor någon gång. Samtidigt har jag vänner som gråter väldigt ofta och jag vet inte om det heller är bra. Bäst vore väl att ligga någonstans i mitten och få ur sig allting, sedan knyta näven och försöka göra det bästa av situationen. Det är nog förresten mitt problem, att jag inte tror på att tårar ska göra någonting bättre. Endast handling kan göra det.

Du är ett passionerat fan av fotbollslaget Borussia Mönchengladbach. Har du alltid sett på fotboll från åskådarplats?

– Nej för fan, jag spelade fotboll fram till jag var 17 år gammal och var en riktigt bra målvakt. Så pass bra att jag blev inbjuden att träna med A-laget, vilket var oerhört lockande. Men det skulle innebära tre träningar och matcher varje vecka, detta samtidigt som vi hade börjat att repa tre gånger i veckan med Destruction. Jag var inte redo att binda upp mig varenda en av veckans dagar. Dessutom gick jag fortfarande i skolan, men den hade redan börjat gå åt pipsvängen så det gjorde ingenting, haha! Det slutade i alla fall med att jag valde musiken och det har jag aldrig ångrat. Under 80-talet brukade vi ha med oss en fotboll på turné och jag minns en sväng som vi gjorde med Motörhead. Medan de soundcheckade spelade vi fotboll framför scenen. Mer udda än så blir det inte. Eller jo, det kan bli mer udda för jag har även varit målvakt i handboll! Det är någonting udda om mig som få vet om.

Vad ser du när du tittar dig själv i spegeln?

– När jag kollar på gamla bilder av mig själv kan jag känna att jag var riktigt snygg som ung. I dag är jag inte fullt lika snygg men för min ålder ser jag ändå bra ut. Jag gör vad jag kan för att hålla mig i form och det lönar sig. Dessutom vet jag väldigt mycket mer nu än vad jag gjorde då och det är det bästa med att åldras. Den där naiva ungdomskänslan av att vara odödlig förvandlas med tiden till ett bättre vetande, och en jävla massa tankar på döden, haha!

JANNE MATTSSON

”Mötley Crüe-filmen The dirt är anledningen till att jag skrev The last of a dying breed till Diabolical”

DAMPF

OUT 3/6/2022

GRAMOPHONE RECORDS
FINLAND

ALTERNATIVE DISTRIBUTION ALLIANCE
ada
INDEPENDENT

Satan består av basisten Graeme English, trummisen Sean Tayor, sångaren Brian Ross, gitarristen Steve Ramsey och gitarristen Russ Tippins.

FOTO STEFAN ROSIC

Satan

”Earth infernal” är Satans fjärde album sedan återföreningen 2011. Ditt och basisten Graeme Englishs andra band Skyclad har bara släppt ett album under samma period. Är Satan det band som ni båda numera prioriterar?

– Inte direkt, säger gitarristen Steve Ramsey. Det fantastiska mottagande som Satan har fått sedan återföreningen tog oss verkligen med överraskning, men att Skyclad har blivit mindre aktiva beror på vissa andra medlemmar. Sångaren Kevin Ridley bor sedan ett par år i Spanien och som världen har sett ut på sistone var det enklare att göra ett nytt Satan-album. Skyclad jobbar dock på ett nytt album just nu, så det är lugna puckar.

Trots nämnda pandemi är ”Earth infernal” inspelad på gammaldags maner, vilket sannerligen hörs på atmosfären.

– Det kunde inte ha varit mer old school. Vi har en liten studio med en fantastisk ljudtekniker där vi repar och har spelat in alla de senaste Satan-plattorna. Den här gången blev det många avbrott. Jag fick covid, liksom ljudteknikern, och Graeme föll och bröt armen när hans hund drog för hårt i kopplet. Vi började rentav tro att vi skulle missa deadline, så medan vi fortfarande höll på att spela in började vi att mixa en av låtarna. Det blev så bra att vi inte såg någon anledning att skicka inspelningarna till Dario Mollo i Italien för mixning som vanligt, utan vi skötte det själva. Så skivan kom till helt och hållet i vår lilla replokal. Vi har alltid varit olycksdrabbade. Det är så skumt att vi heter Satan och att någonting ständigt verkar motarbeta oss.

Det är åtminstone inte som när ni turnerade med Running Wild 1987 och möttes av protester från de som trodde att det skulle bli konsert med den ”verklige” Satan.

– Nej, då försökte demonstranter att hindra folk från att gå in på konserterna. Nuförtiden kan ett band kalla sig Satan utan att någon bryr sig, ett namn är bara en etikett. Faktum är att ingen av våra låtar tar upp sataniska ämnen. Vi strävade redan från början efter att skriva meningsfulla texter. De skulle gå att sjunga med i, samtidigt som den som var tillräckligt hängiven kunde lära sig orden utantill och finna något av intresse även där. Vi skriver om det som intresserar oss, men vi predikar inte och har ingen politisk agenda.

Satans förstlingsverk ”Court in the act” från 1983 är numera en hyllad proto-speed metal-klassiker. När skivan kom blev den däremot slaktad av pressen.

– Enligt Kerrang var vi inga vidare bra musiker och våra låtar var för långa. De upplevde oss nästan som ett progband som spelade heavy metal och det gillade de inte. Ändå var det precis vad Judas Priest gjorde på sina tidiga skivor. Vår sångare Brian Ross (även i Blitzkrieg) är fortfarande ganska upprörd över det där.

Titeln ”Earth infernal” är tydligen en parallell mellan den globala uppvärmningen och det helvete där en viss annan Satan huserar?

– Just det. Världen har ett par år nu varit så uppfylld av politik och pandemin att den verkligt viktiga frågan, den globala uppvärmningen, har hamnat i skymundan. Vi tyckte att det var en god idé att lyfta fram den igen. Skivan har inget titelspår, men två låtar adresserar ämnet den brinnande planeten. ”Earth we bequeath” är något av en ursäkt från oss till framtida generationer för att vi har sabbat allting. ”Twelve infernal lords” är en skräckhistoria om tolv demondomare, fast beslutna att förstöra planeten. Den är en passning till de nu så vanliga konspirationsteorierna på nätet. Blotta mängden information skapar förvirring och somliga väljer att sluta lita på vetenskapen för att istället tro på dårfinkar som sprider historier om att sådant som den globala uppvärmningen och pandemin egentligen inte är på riktigt.

Något ironiskt har pandemin haft en positiv effekt på den globala uppvärmningen.

– Ja, mänskligheten måste tydligen gå åt helvete för att upphöra med att få saker att gå åt helvete, hehe! Nästan som om Gud har lagt sin hand på planeten för att hindra människorna från att fortsätta att förstöra den.

Man kan ju per definition inte vara Satan och inte tro på Gud.

– Nej, precis!

ERIK THOMPSON

New wave of British heavy metal

”Det är så skumt att vi heter Satan och att någonting ständigt verkar motarbeta oss”

15 years of rock'n'roll

SKOGSRÖJET

29-30 JULI REJMYRE

W.A.S.P.

ACE FREHLEY

THE HELLACOPTERS

DIRKSCHNEIDER

METAL HEART ANNIVERSARY

DANKO JONES

DORO

KAMELOT

GOTTHARD

MICHAEL MONROE

JORN

ECLIPSE

NESTOR

GOK

GATHERING OF KINGS

SISTER SIN · BLACK PAISLEY

KÖP BILJETTER PÅ WWW.EVENTIM.SE

WWW.SKOGSROJET.SE

ARRANGÖR: REJMYRE MUSIKFÖRENING • MED RESERVATION FÖR ÄNDRINGAR

Bortglömd Pärla

The Storm – The Storm

Utgivningsår: 1991 Producent: Beau Hill Musiker: Kevin Chalfant (sång), Josh Ramos (gitarr), Ross Valory (bas), Gregg Rolie (keyboard, sång), Steve Smith (trummor) Genre: AOR med pudelkryddor

Mellan 1987 och 1995 fanns inget Journey, men där fanns ett tag något som många räknar som ett lill- eller spinoff-Journey. Begripligt nog, som gitarristen Josh Ramos (tidigare medlem i US metal-bandet Le Mans) också påpekar.

– Hur kan ett band *inte* låta som Journey när det består av tre Journey-medlemmar, en Steve Perry-lik sångare samt mig, vars influenser som gitarrist inkluderar Neal Schon?

Bandet ifråga var The Storm, som uppstod i San Francisco 1990 på initiativ av Journeys originalkeyboardist och -sångare Gregg Rolie och sångaren Kevin Chalfant (ex-707, Steel Breeze).

– Jag kände Kevin sedan vi spelade in plattan med The Vu (släppt först 2000!), minns Josh. Så han tipsade Gregg om mig när de skulle göra några demos ihop. Jag bjöds in till Greggs hus, la på några gitarrspår och det trodde jag var allt. Sedan återvände jag dit jag bodde och jobbade – på ett stuteri! En vecka senare ringde Gregg och sa att vi hade ett möte med Journeys manager Herbie Herbert. Jag frågade Gregg varför han ville ha med mig där. Han svarade ”för att du är med i bandet”.

På mötet fick Josh även träffa resterande bandmedlemmar: Journeys klassiska rytmsektion Ross Valory (bas, även han ex-The Vu) och Steve Smith (trummor). Samt, inte att förglömma, demonproducenten och skivbolaget Interscopes vice vd Beau Hill.

– Interscope var en rapetikett och vi var deras första rockband. Beau hade just spelat in Europes ”Prisoners in paradise” och ville ta sig an ett nytt band. När Herbie gav Beau vår tejp älskade han den och ville kontraktera oss direkt.

Förstlingsverket ”The Storm”, i huvudsak skrivet av Gregg och blivande kändisproducenten Bob Marlette, förevigades under spektakulära former.

– Vi spelade in på Skywalker Ranch, där alla specialeffekter till ”Star wars” kommer till. De hade inget på gång där under en månad, så vi fick komma och spela in på denna vidunderligt vackra plats.

Det färdiga albumet är en absolut mästerlig uppvisning i hård radiorock, med tre undersköna powerballader och ett par snitsigt småexcentriska nummer. Samt mer egenart än det vanligtvis får kredd för genom den feta, för att inte säga dundrande, produktionen av pudelrocksveteranen Beau Hill. På två av de bästa låtarna, ”Call me” och ”Still loving you” (nej, det är inte en Scorpions-cover), har Gregg Rolie själv leadsångarens roll.

– När Steve Perry först gick med i Journey delade han och Gregg på sången, men när Journey blev större ville inte Steve ha det så längre. Så Gregg ville återgå till konceptet med två sångare i The Storm. Hans biffiga röst är ju känd från Santana och låtar som ”Black magic woman” så det var toppen att kunna inkludera den.

Övriga nio spår domineras av Kevin Chalfants exceptionella sångpipa, vars likhet med Steve Perrys i slutänden gör Journey-parallellerna oundvikliga.

– Hade ”The Storm” släppts 1987 skulle vi alla ha fått strålande karriärer. För då hade vi tagit över direkt efter Journey.

Som det var släpptes albumet den 17 september 1991: samma datum som Guns N’ Roses två ”Use your illusion”-skivor. Vilket kan ha bidragit till att The Storm fick nöja sig med en blygsam topplisteplacering för plattan och viss radioframgång med singlarna ”I’ve got a lot to learn about love” och ”Show me the way”. I videon till den sistnämnda hade Ron Wikso avlöst Steve Smith bakom trummorna.

– Steve ville inte turnera och försvann just när vi skulle ge oss ut med Bryan Adams. Jag var helt ifrån mig och det var även Bryans trummis Mickey Curry, som utbrast: ”Åh nej, har ni inte Steve med er?” Så vi tog in Ron, som jag kände från hans tid med Cher och som senare spelat med David Lee Roth och Foreigner.

Efter den uteblivna framgången beslöt sig Interscope för att fokusera helt på sina rapartister och droppa The Storm 1993. De gjorde det dock på ett generöst sätt, förklarar Josh.

– Vi fick ta med oss vår utgivningsklara andra platta, ”Eye of the storm”, för att kunna släppa den på något annat bolag. Så skedde också 1995. Fast den sålde inget vidare.

Kopplingarna mellan Journey och The Storm har i efterhand blivit ännu fler. Ross Valory och Steve Smith medverkade vid Journeys återförening. Kevin Chalfant har vid minst två tillfällen varit påtänkt som ny sångare i Journey och Josh innehade under många år Neal Schons forna gitarristpost i Hardline.

Sedan The Storms splittring 1996 har Josh och Kevin släppt två album tillsammans som Two Fires. Att återförena hela bandet tror gitarristen aldrig blir aktuellt. Skälet är Gregg Rolie, i nuläget aktiv som soloartist, i Santana och i Ringo Starrs band.

– När Gregg numera talar om sin karriär nämner han aldrig The Storm. Det verkar nästan som att han skäms för oss. Jag träffade honom senast 2011 och då var han ganska kylig. Varför vet jag inte. Kanske gör jag, Kevin och Ross något mer tillsammans, men då får det bli utan Gregg och Steve Smith. Steve älskar sin jazz och fusion och jag tror egentligen inte att han är så inne på vanlig rock. Att han körde det så länge med Journey var nog bara för att han fick så bra betalt.

ERIK THOMPSON

”Vi spelade in på Skywalker Ranch där alla specialeffekter till Star wars kommer till”

NYTT ALBUM 8 APRIL LP / CD / DIGITAL NYTT ALBUM 8 APRIL

APRIL 8

LP
CD
DIGITAL

HÄLLAS

ISLE

OF

WISDOM

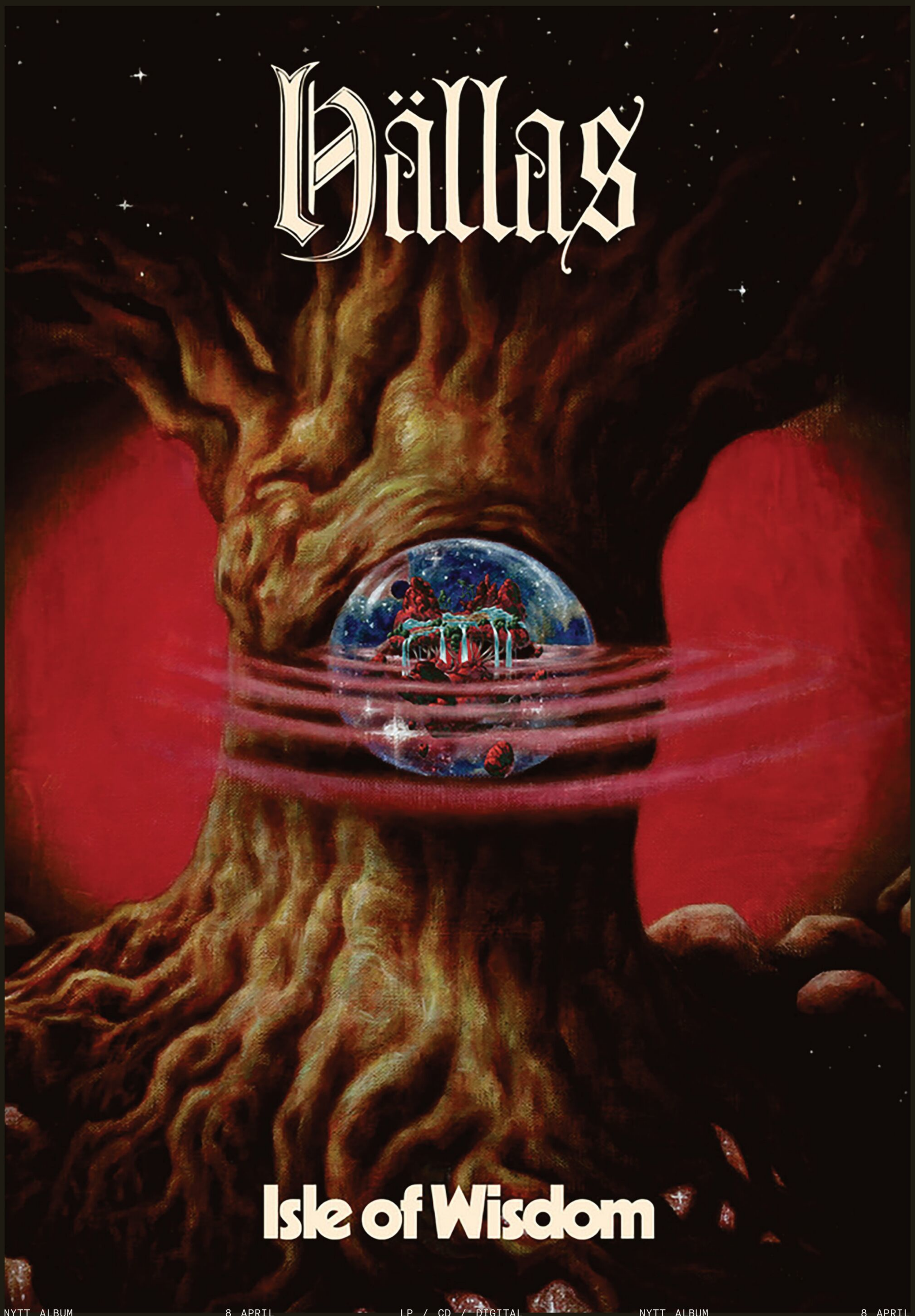

GRAMMOFON

NYTT ALBUM 8 APRIL LP / CD / DIGITAL NYTT ALBUM 8 APRIL

NYTT ALBUM 8 APRIL LP / CD / DIGITAL NYTT ALBUM 8 APRIL

Nazareth

Har det varit fler fördelar än nackdelar att bo kvar i skotska Dunfermline?

– I början var man tvungen att bo i London, för där fanns branschen, säger basisten Pete Agnew. Bandet hade en lägenhet i London men våra familjer bodde i Dunfermline. När vi hade mycket jobb i USA uppmanades vi att flytta till Los Angeles. Ärligt talat var jag aldrig förtjust i kulturen eller atmosfären där och det sätt som människor levde sina liv på. På turné hade man en annan personlighet, en rockbandsversion. De som vi träffade hemma var sådana som vi hade gått i skola med. Alla visste vilka vi var och var stolta över oss. Vi kunde röra oss fritt. Så kunde vi göra i Dunfermline men antagligen inte någon annanstans. Som band blev vi inte heller megastora, bara världsberömda. Vår nivå var en angenäm grad av kändisskap.

Namnet Nazareth kommer från The Bands låt ”The weight”. De fick i sin tur inspiration av gitarrtillverkaren Martin i staden Nazareth i Pennsylvania. Har ni varit där?

– Oh ja! Vi spelade på ett college i närheten. Det var där jag knäckte två revben när jag ramlade ner från scenen, haha! Jag hade svettband runt handlederna, vilket var ett enklare sätt att torka sig med än med en handduk. Mot slutet av konserterna brukade jag kasta ut dem till publiken. På min sida av scenen, en bit nedanför, satt en kille i rullstol. Jag kunde lika gärna lämna över svettbanden till honom. Killen sträckte sig upp och tog tag i min hand, för han trodde att jag skulle hälsa på honom. Då tappade jag balansen och ramlade rakt ner på kravallstaketet. John Locke (keyboards) spelade med oss då, så det måste ha varit 1981.

2018 års ”Tattooed on my brain” var bandets tjugofjärde studioalbum. Var det viktigt att kunna göra det tjugofemte som är nya ”Surviving the law”?

– Siffran 25 betyder mer för mig än de andra i bandet eftersom jag är ende kvarvarande originalmedlem. Jag skrev den sista låten på albumet och min sång spelades in på min 75-årsdag. Jag är en romantiker! Nu vill jag göra album nummer 26! Vi godkände all mixning den 12 november 2021, vilket var på dagen 50 år sedan vårt första album släpptes. Det är många siffror kring det här albumet!

Om jag säger den 1 juli – vad säger du då?

– Det var inte dagen då bandet bildades men dagen då vi erbjöds att bli heltidsmusiker. Fram till 1970 hade vi vanliga jobb och giggade på helgerna. Vi tänkte att det vore kul att testa i ett års tid. Ett år senare ringde vi varandra just den dagen och frågade: ”Ska vi göra ett år till?” Det blev en grej för oss. Efter tre-fyra år insåg man att det här *är* vårt jobb. Tidigare jobbade jag på en arkitektbyrå, sångaren Dan McCafferty på ingenjörsbyrå, gitarristen Manny Charlton på radaravdelningen på ett varv och trummisen Darrell Sweet var revisor på ett byggbolag. Vi var alla gifta och hade ganska bekväma liv! Man kan säga att vi blev övertalade att bli turnerande vagabonder.

Du kunde väl ha varit pensionerad sedan minst tio år tillbaka?

– En musiker går inte i pension – en musiker avlider! Ens ålder är inte enbart en siffra utan en attityd. Med det jobb som jag har tänker man inte på hur gammal man är. Om jag hade fortsatt på arkitektbyrån hade jag varit pensionerad och påtat i trädgården.

Skulle du vilja återfödas som musiker?

– Det finns inget annat som jag hellre hade velat göra än att vara en resande musiker. Ett av de bästa sätten att se världen. Det är få jobb som man verkligen ser fram emot på det sätt som en musiker gör. Hade vi inte spelat mot betalning hade vi förmodligen ändå jammat på en pub alldeles gratis. I USA hände det ofta att vi gjorde 90 minuter konsert för att senare i en bar jamma med ett band helt gratis. Basist är okej men jag skulle vilja kunna spela keyboards bättre. Så hellre återfödas som en keyboardist, haha!

Jag frågade en gång Dan om vad som skulle stå på hans respektive bandets gravsten. Han svarade ”I told you I was sick” respektive ”Here’s where you can have a piss”. Vad tycker du att det ska stå?

– Haha, typiskt Dan! För min del: ”It wasn’t all that bad.” För bandet: ”Hope you enjoyed it as much as we did.”

TONY BALOGH

Brittiskt hårdrocksband bildat 1968

FOTO **LEWIS MILNE**

”Jag skrev den sista låten på albumet och min sång spelades in på min 75-årsdag”

Nazareth består av basisten Pete Agnew, gitarristen Jimmy Murrison, sångaren Carl Sentance och trummisen tillika Petes son Lee Agnew. Carl, som kom med 2015, har tidigare sjungit med Persian Risk, Krokus och Don Airey.

Zinny Zan– Lullabies For The Masses
Zinny Zan från bl.a Shotgun Messiah & Easy Action tillsammans med Stefan Bergström och Hogge Calmroth från en gång Grammisnominerade Skintrade släpper albumet "Lullabies for the Masses"! Ett album med stor potential att bli en riktig hårdrocksklassiker.
Wild Kingdom Records
Release 20 Maj

Capricorn – For The Restless
Uddevallabandet Capricorn släpper sin andra platta For The Restless, 10 spår av action-laddad rock n´roll med influenser från bland annat Detroit, New Jersey, Muscle Shoals, Tom Petty, Jackson Brown, Bob Seger, Southside Johnny and the Asbury Jukes.
Wild Kingdom Records
Release 25 Mars

Kvaen - The Great Below
Uppföljaren till kritikerrosade debuten Funeral Pyre, Svensk Melodisk Pagan Black Metal!
Black Lion Records
Release 25 Mars

Diamond Dogs – Slap Bang Blue Rendezvous
Slap Bang Blue Rendezvous är ett dubbelalbum för heltidsdrömmare överallt! Det förtätar den hårda glamboogieresan som detta band har varit på, i vått och torrt sedan 1991. Diamond Dogs tror på rockens återställande kraft.
Wild Kingdom Records
UTE NU!

Abbath - Dread Reaver
Riff-mästaren Abbath Doom Occulta befäster sin plats i toppen av Heavy Metal-hierarkin med "Dread Reaver", hans tredje album med det självbetitlade projektet ABBATH
Season Of Mist Records
Release 25 Mars

Goodbye June - See Where The Night Goes
Goodbye Junes autentiska sound blomstrar på See Where The Night Goes, bluesaktig hårdrock som konkurrerar med band som Greta Van Fleet och Rival Sons.
Earache Records
UTE NU!

Flames Of Fire - Flames Of Fire
Denna heavy metal-supergrupp kommer att ta lyssnaren på en ny och spännande resa i hårdrockens tecken!
Medlemmar från Narnia, The Waymaker, Divinefire, Solution .45, Pain of Salvation, Royal Hunt, House of Shakira, Zaragon.

Melodic Passion Records
UTE NU!

WWW.SOUNDPOLLUTION.SE

18+

WHAT IS AVAXHOME?

AVAXHOME-

the biggest Internet portal, providing you various content: brand new books, trending movies, fresh magazines, hot games, recent software, latest music releases.

Unlimited satisfaction one low price
Cheap constant access to piping hot media
Protect your downloadings from Big brother
Safer, than torrent-trackers

18 years of seamless operation and our users' satisfaction

All languages
Brand new content
One site

AVXLIVE.ICU

AvaxHome - Your End Place

We have everything for all of your needs. Just open https://avxlive.icu

Den tyske gitarristen Axel Rudi Pell har sammanlagt åstadkommit 36 skivsläpp sedan 1984 års debutalbum med Steeler (inte Yngwie Malmsteen-bandet). Som soloartist har han jobbat med sångare som Charlie Huhn, Rob Rock, Jeff Scott Soto och, sedan 1998, Johnny Gioeli.

Axel Rudi Pell

FOTO: STEAMHAMMER / SPV

”Lost XXIII” är ditt tjugoandra album, så kommer titeln att förvirra folk?

– Den tjugotredje bokstaven i alfabetet är w och det står för world, så ”Lost world”, säger gitarristen Axel Rudi Pell. Folk kommer att bli lite förvirrade men jag bryr mig inte. Det är en konstig värld som vi lever i för tillfället. Männen i kåpor på omslaget står och väntar på att något ska hända som leder till förändring. De väntar på kungen och kungen är så klart jag! Haha, jag skojar bara.

Du har släppt alla de här albumen på 33 år. Tre stycken de senaste tre åren. Hur håller du dig så produktiv?

– Lågan inom mig brinner fortfarande. Jag skriver låtar nästan varje dag, åtminstone några riff i veckan. Fyra veckor utan att spela gitarr och jag hade börjat att gråta. Ibland tar jag en liten paus på kanske en vecka, som nu när jag gör många intervjuer. För två år sedan byggde vi ett partyrum i min källare. Jag var tvungen att jobba så in i helvete med det och då hade jag inte tid att spela gitarr på kanske två veckor. Det är nog det längsta som jag har gått utan att spela. Rummet heter The Black Knight Bar och där finns en stor riddare i ett hörn och allt möjligt. Ett sprillans nytt ljudsystem, en tv på väggen, en bar där man kan sitta och dricka och lampor som kan byta färg. Jag älskar att hänga där.

Alla dina album är släppta på samma bolag: Steamhammer.

– Jag har stannat kvar där så länge för att de låter mig göra vad jag vill. De ber inte om demos eller något, utan första gången som de lyssnar på skivorna är när de är färdigmastrade och de tackar alltid för en ny grym skiva. Om jag skulle ge dem ett album och de tyckte att det var skit skulle jag be dem att dra åt helvete, men det lär nog inte hända. Kanske om jag sjöng, för jag kan verkligen inte sjunga. Inte träffa en enda ton rätt.

Hur kommer det sig att du inte turnerar särskilt långt hemifrån?

– Min turnémanager säger att det inte är värt att turnera i USA, att de inte är intresserade av min sorts musik. Det hade kanske gått om vi hade kunnat vara förband till Scorpions eller något. Jag är nära vän med dem så klart. Rudolf Schenker ringde mig häromdagen. Han pratar med en så konstig melodi när han ringer! De är trevliga allihop, lite galna men vem bryr sig? Jag spelade med Uli Jon Roth för kanske tio år sedan då han ringde och frågade om jag ville medverka på en konsert. Vi spelade några Deep Purple-låtar tillsammans. Två stycken låtar tog 40 minuter, han bara drog ut på dem längre och längre. Uli är en hjälte och kan spela allting. Rudolf är en fantastisk kompgitarrist och Michael Schenker är också en gud.

Hur går det med din parfymkollektion?

– Den är inte ute ännu. Jag hade ett företag som skulle göra tusen flaskor av varje sort men de lyckades inte massproducera mitt recept. Jag gav dem alla ingredienser och när jag fick parfymen luktade den skit, inte alls som mitt original-recept. Som möbelpolish! Efter tre månader hade de försökt igen och då luktade det ännu värre. Allt började för några år sedan när jag letade efter den perfekta doften. Jag har 63 olika parfymer och min fru säger ändå att jag stinker skit. Så jag tänkte att jag fick väl helt enkelt göra en egen. Jag kollade runt på olika forum och Youtube och lärde mig hur man blandar olika oljor. Det tog något år innan jag fick till det och nu har jag sju olika parfymer som luktar fantastiskt. Processen är inte särskilt komplicerad men det är svårt att lära sig att balansera recepten. Kollektionen heter Knights Fragrances och de olika parfymerna heter saker som Shine, Noble Forest och Castle Haze. Förhoppningsvis släpps de senare i år.

Hur gick det med ditt ”Mafia wars”-beroende?

– Facebook la ner det spelet 2016. Jag var verkligen besatt av det innan och spelade flera timmar varje morgon. Det rubbade allt och min fru undrade vad fan jag gjorde vid datorn hela tiden. Det blev lite för mycket men jag hade roligt. Jag har inte bytt ut det mot något annat, för jag har inte tid. Jag har nog med att göra intervjuer, skriva låtar och deklarera. Jag är alltid sysselsatt.

JESPER ROBILD

Tysk gitarrguru

”Jag är nära vän med Scorpions. Rudolf Schenker ringde mig häromdagen”

Heidra

FOTO JANNIE RAVN MADSEN

Hur landade ni er internationella laguppställning?

– Vi är två danskar, en engelsman och en mexikan, säger sångaren Morten Bryld. Vår basist James Atkin bodde redan här i Danmark när han kom med i Heidra och samma sak med vår mexikanska gitarrist Carlos GR som jobbar på en skola för amerikanska studenter. Tur för oss att de är metalskallar.

Nya ”The hell of kingdom come” är sista albumet i en trilogi.

– Om man läser texterna på första albumet ”Awaiting dawn” (2014) till sista låten på ”The hell of kingdom come” är det en lång berättelse och varje låt fungerar som ett kapitel, säger James. Det finns flera teman som genomsyrar berättelsen och det finns återkommande karaktärer på samtliga skivor.

– Vi förstår berättelsen eftersom vi har skrivit den, men jag tvivlar på att du skulle förstå allt som händer genom att läsa texterna, fortsätter Morten. Du skulle behöva en berättare som förtydligade vissa passager. Förut skrev vi om nordisk mytologi, men vi har helt lämnat vikingtematiken för episka fantasivärldar.

”Dramatik” är ett ord som finns med i mina minnesanteckningar.

– Det är kul att det hörs, för det är vår mening, säger Morten.

– Även om man inte vet något om innehållet eller om skivornas bakgrund vill vi att refrängerna ska vara medryckande, tydliga och berättande, säger James.

Berättarcirkeln är sluten. Är det en lättnad att gå vidare?

– Ja, verkligen. Det är enkelt att ha en given berättelse att följa, men nu vill vi skriva om något helt annat, säger James.

– Sedan finns det en praktisk aspekt, säger Morten. Man kan inte ändra på låtordningen om man har en given berättelse genom albumet. Nu kommer vi att kunna blanda låtarna hur vi vill och enklare få till sidorna på vinylsläppen.

Kommer ni att experimentera med er ljudbild?

– Musikaliskt kommer det inte att bli några större förändringar, även om det alltid sker en naturlig utveckling, säger Morten. Det är textbiten som kommer att förändras, musiken är vi redan nöjda med. Ju duktigare vi blir på våra instrument, desto mer organisk blir musiken. Man använder nya influenser, men redan på det här albumet ville vi skriva sammanhängande musik som fungerade som en enhet. Tidigare har vi mixat genrer. En låt kunde vara ren folk metal och en annan ha drag av power metal. På ”The hell of kingdom come” har vi funnit en genomgående balans för låtarna.

JESPER LÖFVENBORG

Dramatisk metal från Danmark

Svartsot

Vad är det som kännetecknar ert folk metal-sound?

– Vår gitarrist och enda originalmedlem Cris Frederiksen är en fenomenal kompositör och ligger bakom stora delar av vår musik, även om vi andra också bidrar med idéer, säger sångaren Thor Bager. Vi har haft många medlemsbyten under åren. Det gäller att bli en del av vår musik. De som inte hittar Svartsots essens eller kommer med vettiga idéer blir inte långvariga i bandet. Vi har lämnat vikingasoundet bakom oss, istället fokuserar vi mer på medeltiden och försöker fånga folkets mentalitet under den tiden

Hur gör du med sången?

– Jag läser texterna och försöker att sätta mig in i dem. Hur känns de? Vad innehåller de? Hur gör jag texterna mest rättvisa teatraliskt när jag framför dem? Jag föreställer mig själv på en scen och försöker att mentalt förlika mig med situationen så att ljud och uttryck blir rätt. I mitt huvud spelas scenariot upp som en film, sedan är det effektivt att sjunga på danska. Det tillåter mig att vara den jag är. Sjunger jag på engelska måste jag tänka på orden och deras mening samt reflektera över rätt uttal. Flytet i danskan är så mycket effektivare.

Men du författar inga texter?

– Jag har skrivit två låttexter på vårt nya album ”Kumbl”. Cris är lite av ett kontrollfreak, även om han oftast accepterar våra idéer.

Vad betyder ”kumbl”?

– På danska betyder det minnesmärke, något som påminner en om en sak eller en händelse. Det passar in på albumets innehåll. Vi har tolkat gamla danska folkvisor och lyssnaren kan minnas och återbesöka det som en gång var.

Hur valde ni ut låtarna?

– Vi har velat göra covers i många år och till ”Mulmets viser” (2010) gjorde vi vår första cover, ”Den døde mand”. Vi spelade låtens 32 verser rakt upp och ner men den är riktigt tråkig, ett facit på hur man inte gör en cover på en äldre låt. Den här gången hade Cris ett bibliotek med potentiella låtar och frågade även oss vad vi hade för önskemål. Jag kände att Cris kunde styra med det där, men plötsligt kom jag på folkmelodin ”Ramund” som även Týr har tolkat. Jag har en personlig relation till låten, eftersom jag tolkade den för min musiklärarexamen. Jag föreslog även ”Drømte mig en drøm”, en äldre låt från min barndom. Även de andra i bandet hade personliga favoriter som vi tolkade efter att Cris hade arrangerat dem. Det blev grymma hyllningar.

JESPER LÖFVENBORG

Folk metal från Danmark

Fortune

FOTO ENZO MAZZEO

Kan man säga att er medverkan på soundtracket till ”The last American virgin” från 1982 var ert stora genombrott?

– O ja, säger trummisen Mick Fortune. Vi fick åka till Hawaii och spela på Aloha Blowout-festivalen tillsammans med Heart, Ronnie Montrose och Blue Öyster Cult.

Fortune har lagt av inte en gång, utan två gånger.

– Om du menar det band som gjorde debutplattan 1978 var det en helt annan stil. Min bror (gitarristen Richard) vill av någon anledning aldrig ta upp den tiden. Sedan kom vi tillbaka som ett mer utpräglat AOR-band och gav ut 1985-plattan, som blev något av en klassiker. Därefter gick skivbolaget i konkurs och allt rann ut i sanden. Jag tänkte att det var straffet för att vi gjorde för sexuella texter och blev religiös. Fast efter ett år insåg jag att jag var en fanatisk idiot, så jag återvände till musiken.

Vad har du gjort under alla mellanåren?

– Om du menar musikaliskt spelade jag med ett classic rock-band som hette California Jamming. Ja, jag vet. Ett skitlöjligt namn. Sedan spelade jag med ett cowboyband, vilket var oväntat kul med tanke på att jag aldrig har köpt en countryskiva i hela mitt liv! Jag har också jobbat med bland andra gamle Rolling Stones-keyboardisten Nicky Hopkins, men alltid fattat felaktiga beslut. Jag har varit blödig och inte velat lämna mina flickvänner för karriären. Vilken idiot jag har varit! Men så fick vi höra av vår dåvarande basist Bob Birch, som turnerade med Elton John, att han hade sett Fortune-skyltar i publiken. Vi hade tydligen fans i Europa! 2016 spelade vi på Rockinghamfestivalen och 2019 kom vår förra skiva ”II”.

Vad finns att berätta om Fortunes nya album ”Level ground”?

– Tja, trummorna tog bara två dagar att spela in, men precis som alla trummisar hade jag velat ha dem högre i mixen, haha! Det är en massa bra gitarrsolon på skivan och den är nog tuffare än vad vi har varit förut. Att döma av Youtubeströmningar är vi redan populärare än på förra skivan. Favoritlåt? Det är nog balladen ”I will hold up”, mycket eftersom Steve Porcaro (ex-Toto) gästar.

Hade Fortune förtjänat en plats bland de stora AOR-banden?

– Många säger att 1985-plattan hör till de bästa AOR-skivor som någonsin har gjorts. Men vi fick aldrig en chans i radion, så vi glömdes bort. Det vore kul att bli mer än kultlegendarer.

DANIEL REICHBERG

Amerikansk AOR med 80-talssound

Dare består av basisten Nigel Clutterbuck, trummisen Kev Whitehead, sångaren Darren Wharton, gitarristen Vinny Burns och keyboardisten Marc Roberts.

Dare

Ni bildades 1985 och släpper nu det nionde albumet ”Road to Eden”. Håller du med om att det är hårdare än tidigare plattor?

– Ja, säger sångaren Darren Wharton. Före pandemin turnerade vi väldigt mycket och fick ständigt nya erbjudanden om gig och festivaler. Vi kände då att vi behövde fler rockiga nummer.

Det hade inte att göra med återkomsten av gitarristen Vinny Burns?

– Inte direkt. Vinny var ju med redan på ”Sacred ground” från 2016, som för övrigt är en av våra mest framgångsrika skivor. Nej, som sagt handlade det om att ge oss själva en spark i bakre regioner inför festivaler som Sweden Rock Festival och Bang Your Head, där de flesta banden är lite hårdare än vi.

Har ni alls kunnat träffas under inspelningarna av ”Road to Eden”?

– Vi har så klart varit fast på våra olika platser. Jag bor uppe i bergen i norra Wales, ett par av de andra bor i Manchester och övriga ännu längre bort. Trummorna var färdiga innan pandemin och sedan byggde jag på med sång och därefter kom gitarrerna. Lite baklänges mot hur vi brukar göra.

Det där snirkliga hjärtat som figurerar på era omslag, är det en gammal keltisk artefakt eller ett eget påfund?

– Det är en gammal keltisk artefakt. En hel del fans valde att tatuera in hjärtat efter ”Sacred ground” och då adopterade vi bilden som vår logotyp. Hjärtat är också en vink till Thin Lizzy, som jag ju var med i förut.

På tal om Thin Lizzy, där du spelade klaviatur – hur minns du din tid i bandet under tidigt 80-tal?

– Det var en underbar tid. Det var en kolossal ära att få spela med Phil Lynott, gitarristen Scott Gorham och trummisen Brian Downey. Verserna i nya skivans ”Only the good die young” handlar om Gary Moore och Phil Lynott. Det låter som en kliché, men det är sant att vi förlorar de bästa när de är unga. Jimi Hendrix, Buddy Holly…

Hur var Phil som människa?

– Härlig och innerlig. Han levde rock’n’roll-livet fullt ut och en dag fick han betala priset. Han dog när han var 36 år gammal och jag tänker ofta på hur ung han var.

Din första skiva med Thin Lizzy var ”Chinatown” (1980). Hur pass mycket av klaviaturen fick du spela?

– Bara ett par delar i låtarna ”Chinatown” och ”Killer on the loose” och då var det mest strukturer. Inga sologrejer. ”Chinatown”-albumet var min audition för Thin Lizzy.

På uppföljaren ”Renegade” från 1981 var du desto flitigare. Jag tänker särskilt på introt till ”Angel of death”.

– Den låten började med att jag lattjade med synten under soundcheck. Phil hajade till och frågade vad det var som jag spelade. Han gillade vad han hörde och satte igång den dundrande galoppbasen.

Darren sjunger melodin.

– Sedan skrev han texten direkt. Det var en av Phils stora styrkor, att han snabbt hörde vilka musikidéer som hade potential att bli något.

Från 1996 finns det åter ett Thin Lizzy, som du emellanåt har deltagit i. Är du fortfarande med i gruppen?

– Jag är inte helt säker! Jag har pratat med deras management och de planerar en USA-turné på 50, 60 gig. Jag är inte särskilt sugen på att ägna flera månader åt att spela dessa låtar som redan har spelats tusentals gånger bara för sakens skull. Jag älskar Thin Lizzy, men nu vill jag koncentrera mig på Dare.

Har det nya Thin Lizzy någonsin tänkt att ge ut ny musik? Kanske ett studioalbum?

– Det var på tal, men tillsammans kom vi alla fram till att Phil var bandets huvudsakliga låtskrivare och ansikte utåt. Så ska det förbli.

Förresten – hur uttalas Phils efternamn?

– Lynott är det. Eller vänta… kanske Lajnott? Haha, det är nog båda! Lynott, Lajnott… Lynott, Lajnott… Lajnott ska det vara!

Slutligen en fråga från min kompis Thomas. Hur kan du vara så vacker?

– Haha, det var den bästa frågan! Tack för den. Gällde det mitt utseende, eller ett vackert hjärta? Jag försöker att vara en trevlig person som lever ett bra liv. Jag gillar att ta en drink, men tar inga droger. Jag är ute på min *road to Eden* och snart är jag kanske där.

DANIEL REICHBERG

Melodiös rock med keltisk touch

”Verserna i Only the good die young handlar om Gary Moore och Phil Lynott”

Sabaton OPEN AIR

RAUTIER

AMARANTHE

DARK TRANQUILLITY

EQUILIBRIUM - LOUDNESS - MYRATH - FREEDOM CALL
DEATHSTARS - TIAMAT - BEYOND THE BLACK - SHAKRA
CYHRA - VAN CANTO - SIRENIA - TWILIGHT FORCE
BURNING WITCHES - NESTOR - NANOWAR OF STEEL
METALITE - MISTER MISERY - TUNGSTEN - CRYONIC TEMPLE
METHANE - ETERNAL OF SWEDEN - INTROITUS
REAPER'S MARK - SABATON + NÅGRA TILL...

AUG 3-6 2022 - LUGNET, FALUN, DALARNA - SABATONOPENAIR.NET

SUPREME UNBEING

The Devil Smiles

AUAILABLE ON STREAMING & DOWNLOAD
APRIL 1, 2022

WWW.SUPREMEUNBEING.COM

WATAIN

AV **DAVID JANNATI**

Utöver **Watains** sjunde studioalbum har sångaren **Erik Danielsson** med sig ett tydligt budskap. Vi måste alla bli bättre på att ställa frågor om ondska och om döden.

FOTO **EVELINA SZCZESIK**

Watains nuvarande livesättning utgörs
av basisten Alvaro Lillo, gitarristen
Hampus Eriksson, trummisen
Emil Svensson, gitarristen Pelle Forsberg
och sångaren Erik Danielsson.

*”Vi menar att det finns en
ganska nobel poäng i att utforska
ondska och den mörka sidan
av människan och existensen”*

FOTO EVELINA SZCZESIK

Det är en frostbiten dag i oktober när jag kliver av bussen i Söderfors. Erik möter mig och leder mig till studion Necromorbus nya skepnad i form av en pittoresk vitmålad bykyrka. På ovanvåningen bor producenten Tore Stjerna tillsammans med sin hustru. Den lounge jag och Erik ska föra vårt samtal i fungerar som vardagsrum för paret när inga band är på besök i studion. Det är väldigt hemtrevligt inrett och den kärvänliga katten Sally skänker en mysig ton till besöket när hon svansar förbi medan jag kokar te. Sedan visar Erik mig kyrkobyggnadens samlingssal. Det ser helt sjukt ut. Spetsigt stål och skelettdelar tar upp hela utrymmet. Över golvet är ett enormt pentagram uppmålat och i dess norra udd vilar ett mänskligt kranium prytt med ett halssmycke gjort av flera uppochnedvända krucifix.

– Här inne har vi spelat in det nya albumet live, berättar Erik. Vanligtvis tycker jag att det är ganska ointressant att prata om hur en skiva är inspelad, eftersom den processen i sig är ganska teknisk och klinisk. Men den här gången var den inte det. När man spelar in en skiva så här blir det uppenbart att varje beståndsdel är en väldigt viktig del av enheten som är bandet. Det har varit jävligt mäktigt att sitta och prata med var och en om låtarna för att hitta gemensamma nämnare gällande hur vi skulle få en viss stämning i ett riff till exempel. När vi drog i gång tog vi en heldag på oss att inreda och rena stället, så att det kändes som vårt. Vi har väldigt många kraftfulla föremål här inne som vi har använt på scenen och även som vi har byggt specifikt inför det här nya kapitlet. I närvaron av dessa saker och med alla fem i samma rum, stående vid varsin udd i pentagrammet för att få ett energiflöde mellan oss, gick det snabbt att piska upp en tornado här inne.

Det är onekligen en perfekt inramning för Watain att inta en gammal baptistkyrka och göra den till ett tillfälligt tempel för att fånga sina kanaliseringar av mörkrets makter på en ljudinspelning. Tore har spelat in bandets album ända sedan debuten ”Rabid death’s curse” (2000). Hur storslagen denna nya studio än är menar Erik att tillvägagångssättet inte har förändrats alltför mycket sedan Necromorbus låg i en källare utanför Stockholm.

– Den studion var också jävligt cool. Vi spelade in ”Casus Luciferi” (2003) och ”Sworn to the dark” (2007) där också. Tore hade målat hela studion svart, gjort ett stort rött pentagram på väggen och vi hade med oss levande ljus samt en flagga som vi hade gjort. Det var primitivt men inte en tråkig och steril miljö. För mig är platsen viktig. Jag kan inte sitta i en normal miljö och spela onormal musik.

Du vill hellre skända en kyrka?

– Ja, absolut. Watain är något smutsigt och oheligt i en ganska ren och förnuftig värld. Den kontrasten fortsätter vi att utforska.

Har ni någonsin övervägt att spela in med någon annan än Tore?

– När vi gjorde ”The wild hunt” (2013) tog vi in Waldemar Sorychta som har producerat Samael och Tiamat. Vi tyckte att de banden på några plattor hade tagit det steg som vi tänkte experimentera med på ”The wild hunt”. Waldemar skulle då vara medproducent tillsammans med Tore. Men vi sa till honom att åka hem efter två dagar. Det var hopplöst. Jag förstår inte hur folk gör det där med att hoppa runt mellan en massa producenter. För mig finns det så mycket samförstånd som vi får på köpet. Tore vet hur duktiga vi är på att lira, han vet hur vi skriver låtar och referenserna är desamma sedan dag ett. ”Ah men Beherit, första skriket i ’Salomon’s gate’, det är så det ska vara!” Man slänger ur sig en sådan sak och sedan skruvar Tore direkt in ljudet som man har tänkt sig.

Tore kommer ned från ovanvåningen och spelar upp de låtar som har mixats färdigt. Det vid tillfället ännu ej namngivna albumets inledande spår ”Ecstasies in night infinite” låter som en intensiv brygga från den föregående skivan ”Trident wolf eclipse” (2018). Singelspåret ”The howling” är ett medryckande stycke som andas Dissection och tidiga Celtic Frost. Medan mastodontlåten ”Before the kataklysm” uppfyller de önskemål om melodisk mörkerdyrkan som Unanimateds senaste album ”Victory in blood” inte lyckades infria hos mig. Jag inser under lyssningssessionen att jag för

FOTO I STUDIO DAVID JANNATI

”När vi drog i gång tog vi en heldag på oss att inreda och rena stället, så att det kändes som vårt”

Producenten Tore ”Necromorbus” Stjerna i ett tillstånd av koncentration vid mixerbordet.

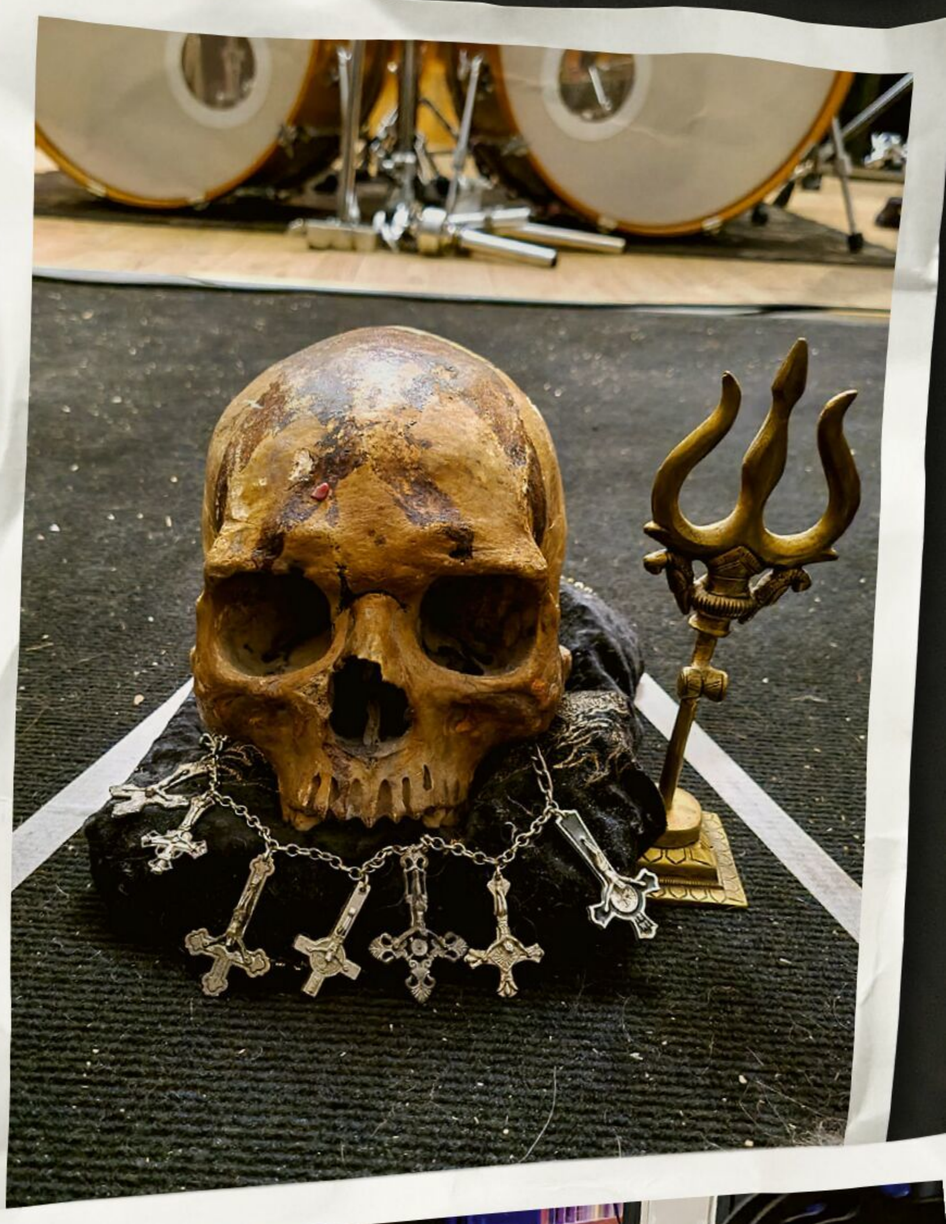

Studio Necromorbus lokaler har gått från kyrka till benhus. Enbart äkta skelettvara så klart.

”Den djävul som bor i Watain och som ni så rationellt försöker fånga, mäta och definiera är av en annan, djup och uråldrig karaktär. Med all rätt fruktad och avskydd av såväl nynazister som kristna”

”Why the fuck do you think we would care for national socialism when the only thing we want is to burn your pathetic excuse for a country to ashes? Do not blame us for the mistakes of your grandparents, we piss on their graves!” skrev Watain bland annat 2007, då nazistanklagelser från tysk polis hade fått dem strukna från en festival. Resultatet? De fick spela.

FOTO EVELINA SZCZESIK

första gången hör ett Watain-album som Håkan Jonsson inte spelar på. Degials Emil Svensson, som har uppträtt live i Håkans frånvaro sedan 2015, står för trumspelet.

– Situationen med Håkan är egentligen rätt enkel. Först ville han sluta att turnera, vilket berodde mycket på att han har familj men även på att Watain är mer av ett brödraskap och något andligt för honom än vad det är ett turnerande band. Då överräckte han trumpinnarna till Emil och slutade därmed också att spela trummor. Håkan skriver fortfarande mycket musik men då skriver han låtarna på gitarr. Sedan hade vi ett möte för snart tre år sedan då Håkan lämnade över trumpinnarna till Emil även på skivinspelningarna och sa att det inte fanns någon anledning för honom att träna upp sitt trumspel igen då Emil spelar med Watain hela tiden. Det blev så bra som man kunde önska sig en sådan övergång. Håkan har varit med i studion nu och albumets avslutande låt ”Septentrion” är det i princip bara han som har skrivit. Vi pratar om arbetet med albumet varje dag.

Erik tystnar en stund och begrundar sina nästa ord.

– Vad ska jag säga, ingen i Watain är normal. Alla är lite konstiga på sitt eget vis. Det är en sak att umgås, respektera och älska varandra. Det klarar alla av rätt bra. Men när det kommer till att göra saker där man måste interagera med främmande människor kan man inte förvänta sig att det inte blir lite knas. Det var kanske det som Håkan kände, att det var bättre för honom att bara skriva musik…

Innan han mördade någon ute på turné?

– Förmodligen, ja.

Efter att ha släppt två album på Century Media samarbetar Watain numera med Nuclear Blast. Erik berättar om ett av de första Skypemötena som han hade med skivbolaget innan Watain gick in i studion.

– Jag sa att jag hade en sak att ta upp eftersom jag inte vill behöva höra att det har blivit ett problem senare. ”Är det något problem att på Spotify till exempel använda ordet ’cunt’ i en låttitel?”, frågade jag. De andra tre mötesdeltagarna vred lite på sig och frågade exakt vad låten heter. ”Den heter ’Black cunt’.” ”Vad heter den sa du?” Jag upprepade: svart fitta. ”’Black cunt! What do you mean with black?!” ”Ja, vad tror ni att jag menar?”, svarade jag. ”Black, som i black metal.” De oroade sig högljutt över att folk skulle tolka det både som rasistiskt och sexistiskt. ”Men kom igen, tror ni att jag har skrivit en låt som heter ’Black cunt’ som ska vara något slags…”, sa jag.

Pluton Svea-dänga?

– Precis, och då ge låten den titeln. Men det här blev en grej som behövde redas ut. Först fick jag förklara att den här låten handlar om några av de vackraste sakerna jag vet. Jag har försökt att sammanfatta det i den här titeln, genom att lägga ihop två väldigt vackra saker. Det handlar om att bli återfödd och porten eller riten som det sker genom. Då bad de mig att skriva ned hela den förklaringen i ett mejl så att de kunde skicka ut det och förvarna samtliga distributörer om det här. Då påmindes jag om hur det är bedriva saker i offentligheten. Man har varit fri från att bli misstolkad ganska länge nu.

Under spelningen på Kraken i Stockholm den 5 januari 2018, som utgjorde Watains 20-årsjubileum såväl som releasefest för albumet ”Trident wolf eclipse”, utförde livegitarristen Set Teitan en hälsningsgest mot publiken som av vissa uppfattades som en Hitlerhälsning. Foton och filmklipp på gesten spreds och bandet gjorde några dagar senare ett uttalande om att Sets armrörelse feltolkats och att inga bandmedlemmar har kopplingar till nynazistisk ideologi, vare sig i det publika eller privata rummet. Två månader senare spred en anonym avsändare ut ett foto på Erik, gitarristen Pelle Forsberg, Set och Håkan där Set poserar med en uppenbar Hitlerhälsning. Till följd av detta gick Watain ut med ytterligare ett uttalande om att Set hade utfört gesten som ett skämt vid fototillfället och att Set valt att lämna sin roll som livegitarrist under en obestämd tidsperiod, för att få ett slut på de spekulationer som uppkommit i och med detta. Sedan dess har Set inte uppträtt med Watain.

– Då det blev så jävla mycket uppmärksamhet på grund av dessa foton blev vi tvungna att göra ett taktiskt drag och börja köra med en annan livegitarrist. Dels då hela grejen innebar en massa oförtjänt och extremt tröttsam negativ publicitet för Watains del, för något som i slutändan hade noll med bandets ideologi att göra. Sedan hade folk börjat skicka dessa foton till våra samarbetspartners som i sin tur inte hade tid eller lust att hantera en sådan problematik, utan hellre skulle ta den enkla vägen ut och ställa in planerade samarbeten. Vi hade precis släppt ”Trident wolf eclipse” och hade ett års inbokade turnéer framför oss som nu hängde löst på grund av en helt idiotisk anledning. Det uppstod helt enkelt en situation där vi inte hade något val och där ingen utkomst heller var önskvärd. Ibland är det bara så, det är inget att grina över utan det är bara att kriga på och låta målen helga medlen. Lyckligtvis hade vi redan Hampus Eriksson (Degial) med oss som andra livegitarrist sedan tio år tillbaka, så det blev en naturlig och kompromissfri övergång såtillvida.

Berätta om när fotot togs. Hur kan du veta att Hitlerhälsningen är skämtsamt menad?

– Förutom att det är vad han själv har sagt så kan jag naturligtvis inte veta någonting, mer än att jag har haft Set som nära vän sedan 2004 och aldrig hört honom raljera om nazism eller politik överhuvudtaget. Mina ideologiska band till Set har främst varit av andlig och religiös karaktär. Däremot kunde han absolut göra saker för att jävlas med folk. Jag skulle beskriva Set som en extremt svartsynt person överlag, som aldrig har varit intresserad av att vara någon utomstående till lags eller bli omtyckt, snarare tvärtom. För mig är det omöjligt att tolka Sets agerande som politiskt motiverat överhuvudtaget, det handlade nog om ren provokation. Det hade ju inte varit första gången i världshistorien som den gesten användes på det sättet, om man säger så. Hej Onkel Kånkel! Men visst, det kanske inte är något som en tysk tidningsredaktör eller en internationell bokningsagentur har möjlighet att ta i beaktning när de anklagas för att promota nazistband. Däremot förväntar jag mig, och här erkänner jag att jag måhända kan ha lite väl naivt höga förhoppningar, av folk som kallar sig Watain-fans att tänka några steg till runt hur ”högerpolitiskt” Watains sammanlagda budskap i ärlighetens namn faktiskt är, innan de drar sina slutsatser.

Ni har gått ut med att ingen som har spelat i Watain har nynazistiska kopplingar. Vilka samtal har ni haft inom bandet som gör att du kan vara säker på den saken?

– Det är väl för fan inte svårare än att Watain inte är kompatibelt med den sortens världsåskådning. Hur svårt kan det vara att förstå? Nazism står mig veterligen för någon sorts fascistoid polisstatsordning och ljusdyrkande rasbesatt renlighetslära, eller? Ganska långt ifrån det likstinkande, kaotiska helvetesmörker som vi utforskar med Watain. Och det är här någonstans de stora frågetecknen uppstår för min egen del. Hur får folk ihop det? Låter ”Sworn to the dark” som en titel på en patriotisk nationalsång? Ser vår basist Alvaro Lillo ut som en galjonsfigur för Nordiska Motståndsrörelsen? Tror ni att Jimmie Åkesson skulle gilla tanken på att bli dränkt i ruttet svinblod eller skära upp sina armar i fördärvsmakternas heliga namn? Nej gott folk, här får jag nog efterlysa lite ytterligare tankeverksamhet. Den djävul som bor i Watain och som ni så rationellt försöker fånga, mäta och definiera är av en annan, djup och uråldrig karaktär. Med all rätt fruktad och avskydd av såväl nynazister som kristna.

Varför har inte Set själv gjort ett uttalande om det är så att allt är ett missförstånd?

– Han skrev faktiskt ett långt uttalande, som i princip gick ut på att be alla som anklagade honom för något dylikt att dra åt helvete. Jag minns inte varför det inte publicerades. Det är väl ett av flera beslut som fattades under denna minst sagt kaotiska tid som så här i efterhand gärna skulle ha fått gjorts annorlunda. Sedan tror jag kanske

En konstnärs hyllning till sin bror – vilken själv bokstavligen är en del av verket – pryder numera Watains replokal.

DÖDENS KRONA

Den mest imponerande delen av det altare som står i Watains replokal utgörs av den enorma skulptur som i detalj avbildar omslaget till digipackutgåvan av ”Lawless darkness” (2010). Den är skapad av en medlem i Watains fanklubb Watain Disciples som kallar sig Lucian Mathias MCCVI.

Berätta om dig själv. Vem är du utöver en konstnär och hantverkare?

– Jag föddes i Estland men lever med min familj i Finland. Jag är en enkel person men har levt ett annorlunda liv och sett saker som de flesta bara läser om i romaner eller ser på film. Till följd av detta har jag ett stort behov av att skapa med händerna.

Under vilka omständigheter tillverkade du den här skulpturen?

– Min yngre bror Niklas valde att begå rituellt självmord den 12 juni 2016. Han sköt sig i hjärtat med ett hagelgevär. För mig som storebror är det ett stort misslyckande och något som jag kommer att gräma mig över livet ut. Niklas berättade redan ett halvår i förväg att han ville dö och ansåg att det inte fanns något som höll kvar honom i denna värld. Egentligen visste jag redan då att jag inte skulle lyckas hindra honom. Han var redan död. En skugga som ännu rörde sig bland oss levande. Jag minns hur lycklig han verkade veckorna före sin död. Niklas frågade mig en dag om min mors make ännu hade sitt hagelgevär kvar. När jag körde därifrån undrade jag varför han hade frågat om det. Något inom mig sa att jag borde vända om och fråga honom, men jag gjorde det inte. Min hustru Nikol fann min brors kropp under natten. Polisen lät mig inte se hans lik, men jag insisterade på att jag behövde se honom i det tillståndet. När jag klev genom dörren var det som att Döden följde med mig in. När jag såg min bror var det som att jag fann mig själv inför något större än oss bägge. Jag kände att jag befann mig inför min gud. När jag sedan besökte min bror på bårhuset ville jag ta hans livlösa kropp med mig, bara för att kunna tala till honom. Jag ville inte släppa taget.

Hur mådde du efter detta?

– Jag erbjöd mig själv som ett kärl för Niklas ande att leva vidare i. Jag försökte att bli honom. Under en period bar jag hans gamla kläder, använde hans tandborste och gjorde allt för att skapa känslan av att han fanns kvar. Jag försökte till och med få min fru och mina barn att fira Niklas födelsedag med tårta och sång. Jag bar ned de blodiga kläderna som min bror hade dött i och la dem på en stol framför bordet, som om det var Niklas jag satte där. Då fick min hustru nog och sa att jag hade blivit galen. Tyvärr är det ingenting jämfört med andra saker som jag har upplevt och jag är galen sedan länge. Men då förstod jag att en människa inte är menad att rymma två själar, särskilt inte när den ena själen tillhör någon som är död. Därför tillverkade jag skulpturen, som jag har namngivit ”The crown of death” för att ge min brors ande en plats att leva vidare på för evigt.

Erik berättade att vid överlämnandet innehöll skulpturens krona en del av din brors aska.

– Det stämmer. Utöver detta gav jag även Erik en bit tyg från kläderna som min bror bar när han dog, lindat runt ett halsband smyckat med en treudd som jag har tillverkat. Jag överräckte även en inspelning som min bror gjorde precis innan han kramade avtryckaren, samt en kopia av självmordsbrevet innehållande Niklas sista önskan. Han bad om att bli spridd i fyra riktningar och i fyra element. På begravningen svor jag att uppfylla detta och tanken är att Erik ska hjälpa mig genom att utföra eldinslaget i begravningsritualen. Skulpturen representerar eld och jag har bett Erik att bränna min brors aska ceremoniellt. Elementet jord representeras av kyrkogården i Pieksämäki. För luft står berget Trolltunga i Norge som Niklas och jag planerade att besöka året då han gick bort. Vatten kommer att representeras av den andra Watain-skulpturen som jag framställer just nu. När den är färdig ska den skickas ut med båt till sjöss och sänkas i havet med eld, som en hyllning till min lillebror och en gåva till dödsguden.

Hur är skulpturen byggd?

– Den är främst tillverkad av tjock järntråd och gips på ett trästativ. Vingarna är tillverkade av tygerna som jag använde för att torka upp Niklas blod från golvet och soffan där min hustru hittade honom. Skulpturen är även täckt av hans aska och mitt blod för att välkomna Niklas ande från den andra sidan till denna värld. Jag ägnade ett och halvt år åt att färdigställa den och blev aldrig nöjd, men beslutade mig för att släppa taget om den. Till slut blev det för jobbigt eftersom allt som jag har gått igenom finns inuti verket.

Hur känner du inför att ditt verk nu står i Watains replokal?

– Det är en ofattbar känsla. Watain har en speciell plats i mitt hjärta och min bror och jag pratade ofta om bandet. Jag kan knappt förstå att jag gjorde färdigt skulpturen eftersom jag var nära att ge upp så många gånger. Men nu är min bror i Watains replokal med dem och det är en fantastisk sak att tänka på.

DAVID JANNATI

FOTO (REPLOKAL): **DAVID JANNATI**

”Skulpturen representerar eld och jag har bett Erik att bränna min brors aska ceremoniellt”

inte att det skulle ha förändrat något. Jag tror någonstans att Set ansåg det vara lönlöst att försöka ”förklara sig”, samt att han var fullkomligt ointresserad av att be om ursäkt eller att ge folk, speciellt de vilsna barn som stod för merparten av anklagelserna, en uppfattning om honom som medgörlig eller ångerfull. Jag tror att han ansåg hela situationen helt befängd och gick därifrån med ett fuck off-finger i luften.

Vilken relation har du till Set idag?

– Vi har varit med om för mycket tillsammans för att låta en sak som detta överskugga vår relation. Han bor utomlands sedan några år men vi hörs frekvent. Det finns en gemensam förståelse för det som hände, även om det fortfarande får oss alla på dåligt humör bara att tala om det. Händelsen utvecklades i slutändan till ett smutskastande av vad jag anser vara mitt livsverk, en befläckelse av något heligt. Få saker gör mig mer förbannad.

Månaderna går efter besöket i Tores kyrka och det har blivit januari när jag åter sammanstrålar med Erik. Denna gång i Watains replokal, belägen i ett källarkomplex i Uppsala. Grannarna visar sig uppnå bandets standard.

– En afrikansk kyrka flyttade in under början av pandemin. Deras lokal är inte mycket större än vår men de kan ta in uppemot 60 personer. Vi har hört avgrundsvrål därifrån när de har utfört någon form av exorcism. Ibland har vi stått utanför och spelat in det som inspiration. Mittemot dem finns det en grottdykarförening som är jävligt skön! Jag har fått ett intryck av dem som lite lätt hålögda personer som är något besvärade när de är ovanför marken. Man kanske skulle kunna missta dem för dödgrävare men de har bara varit jävligt mycket under jorden, tror jag. De lyssnar givetvis bara på dödsindustri och noise, det var så vi hittade varandra. Det är någon konstig eklektisk samling som hyresvärden har riktat in sig på.

Ett altare täckt av gåvor från fans världen över tar upp lokalens ena väggyta. Utöver altaret och de smidda pelare som står i replokalen samt allt som har stått uppställt i kyrkan har Watain flera containrar fyllda med rekvisita stående på sin mark i den by utanför Uppsala där bandmedlemmarna numera bor. Trots att scenshowen ofta blir dyr tenderar bandet att prioritera sin artistiska vision.

– När man väl drar ut har man det gage man har att förhålla sig till. Det som kanske är lite annorlunda med vårt sätt att göra allting på är att mycket av det material som vi använder oss av är saker som vi hittar eller

FOTO **EVELINA SZCZESIK**

Erik Danielsson var från tonåren mycket nära vän med Crashdïets mytomspunne frontman Dave Lepard. En utmärkt läromästare i revolt och självständighet, enligt Erik.

får. Upp till 80 procent av allt som står på scenen har vi byggt själva. Vi lejer inte bort det jobbet. Att frakta allt är det svåra men det lämnar vi över till vårt produktionsbolag. Det händer att de kommer tillbaka till oss och meddelar att det blir 5 000 kronor kvar av 200 000 kronor i gage. Då får man bara svälja det och hoppas att man säljer lite t-shirts. Att tjäna pengar på att spela live är bara matematik, det krävs inget geni för att göra det. Att skapa den känsla som man vill uppnå är en mer belönande utmaning.

Sedan vi sågs senast har det nya albumet fått sin titel, ”The agony & ecstasy of Watain”. Det låter väldigt litterärt.

– Jag tänkte på exempelvis filmen ”The passion of the Christ”, hur namnet är med i titeln. Det blir naket att involvera sig själv på det sättet. Tänk om Morbid Angel hade släppt ett album som hette ”The agony & ecstasy of Morbid Angel”, det skulle ha väckt ens intresse inför hur det kunde tänkas låta.

Om vi håller oss till era våndor, hur går det med turnéplanerna för USA efter att Pelle blev stoppad av en tullare senast han skulle dit 2019 och blev tillbakaskickad till Mexiko som han reste via. Är det utagerat så att Pelle kan åka?

– Nej. Hela grejen är väldigt märklig. Tullen tog Pelles telefon, kollade igenom den och gjorde en sammanlagd bedömning utifrån att han hade moraliskt tveksamma bilder i den. De hittade inte 40 bilder på en torterad katt, utan det var någon sjuk grej här och där bland 500 bilder på hojar. De undrade väl mest vad han är för en konstig djävul som står naken insmord i blod i en källare någonstans med något som för dem ser ut som en IS-flagga i bakgrunden. För att överklaga ett sådant beslut betalar man en avgift till Homeland Security på 100 000 kronor för att kunna öppna ett ärende. Sedan har man ungefär 20 procent chans att lyckas, sett till föregående fall. Våra advokater som jobbar med det här menar att det är ett självklart mål som går att vinna. Sedan kan de säga så för att de gillar att få betalt. Nästa steg är att vi ska till den amerikanska ambassaden i mars och intervjuas om Pelles fall. Det är ett jävla helvete faktiskt.

Bandet var med om en liknande situation i Singapore 2019 då kristna grupper uppmanade statens säkerhetsråd att dra tillbaka Watains tillstånd att uppträda.

– När sådana här saker händer kan jag ändå tänka att det är konstigt att det inte sker oftare. Om man ska bedöma Watain ur ett normativt moraliskt perspektiv bör det vara rätt kört för oss. Vi är någonstans antitesen till vad som är okej och vi är ganska öppna med att det är så. Så det är märkligt att det inte har blivit fler diskussioner om det. När det har uppstått diskussioner snävar de oftast in på politik och då just nazism för att det är en enkel parallell när det handlar om ondska. Det blir idémässigt lite fattigt. Ingen pratar om hur fan det kan komma sig att vi kunde ta oss in i någon sorts mainstream-sammanhang. Hur många personer måste det inte vara som har valt att titta åt andra hållet för att det ska ha kunnat ske?

Det bör onekligen vara svårt för folk att få Watain att passa in i sammanhang där det finns en viss värdegrund.

– Exakt. Om man ser till det som vi delar med oss av i form av musik och texter borde någon undra vad fan det här är för skruvad skit. Jag är förvånad över att det inte har blivit så oftare, men det kommer nog med åren. Det var en annan sak när det här enbart var ett undergroundfenomen. Om min morsa visste vad jag läste i black metal-fanzines under 90-talet hade hon nog blivit en Tipper Gore-morsa. Jag kommer alltid att vara intresserad av det här eftersom vi har sett så många olika sätt som folk försöker att relatera till oss. ”Jag gillar ändå att det handlar om frihet” eller ”Det är ändå bara hårdrock”. Ja, men det här då? Här är en text som uppmuntrar till incest och mutationer i världsordningen som ska orsaka att människor far riktigt illa. Jag kommer nog aldrig att kunna greppa gemene mans förhållande till black metal, däremot kommer jag nog att göra det jag kan för att hålla den diskussionen vid liv. Jag tycker att den behövs och om det inte väcker frågor i människor går poängen lite förlorad. Om man når ut till mycket folk med något som är explosivt i sitt uttryck vore det konstigt om det inte väcks diskussioner kring det. Varför ställer inte folk frågan: ”Vad är det ni vill?”

Vad är det ni vill?

– Vi menar att det finns en ganska nobel poäng i att utforska ondska och den mörka sidan av människan och existensen. Vi tror att det finns kraft snarare än skada att hämta i det utforskandet. Man måste fråga sig varför vi har en uppdelning av moral i gott och ont. På vilka premisser har den blivit normativ? Om man ser på världen och hur dess politiska system är utformade tycker jag att det finns många skäl att ifrågasätta människors vardag. Den laglydiga världsåskådning som man förväntas ha kan plockas isär med ganska fantastiska saker som följd. I det förbjudna finns otroligt kraftfulla saker att hämta. Man måste lära känna de mörka vrårna i sig själv. Om man går genom livet och vänder dem ryggen kommer man att bli inskränkt, ängslig och framför allt rädd för hur de som är annorlunda agerar. Ta stora djupa klunkar av världsvidundret och våga dyka ned i avgrunderna. Watain är en inbjudan att kliva in genom vår portal, där det finns något vackert jämsides det som är taggigt, svart och ruttet. En helvetesvision är lika grandios som den är fruktansvärd.

Treudden är en bekant symbol i Watain-sammanhang. Förutom att vara den astrologiska symbolen för Neptunus förknippas den även med kaos, som i motsatsen till kosmos, definierat av den kaos-gnostiska organisationen Misanthropic Luciferian Order.

”Nästa steg är att vi ska till den amerikanska ambassaden och intervjuas om Pelles fall. Det är ett jävla helvete”

FOTO EVELINA SZCZESIK

Watains förhållande till liemannen förblir ständigt aktuellt. I oktober 2020 gick Timo Ketola bort efter att ha insjuknat i leukemi. Konstnären som blev 45 år gammal gick under sitt alias Davthvs och samarbetade med Watain under nästan halva sitt liv.

– Han har varit inblandad gällande formgivningen av vartenda album som vi har släppt. Timo har lärt mig nästan allt som jag kan om grafiskt arbete och mycket av Watains bildspråk kommer från honom. Han var den gamla skolans konstnär ut i fingerspetsarna som höll på med allt från bronsgjutning och keramik till tatuering. Det här är det första albumet som vi gör utan honom och det har känts väldigt tungt.

Hur har din relation till döden förändrats genom Watains livstid?

– Jag har upplevt mer av döden och hunnit tänka på den samt skriva om den mer än när jag var tonåring. Men i sak har min relation till döden inte ändrats en tum. Jag har hela tiden varit övertygad om att de flesta människor runtom en ställer sig själva för få frågor om döden. Jag menar att man ska ha det som stående punkt i sitt liv. Då kan man se att döden är något storslaget och ädelt, för sedan leva på riktigt till dess att det är dags. Faktum är att alla närstående dödsfall som jag har upplevt har varit självmord och ganska speciella sådana som inte har handlat så mycket om depression. Utan i stället om att verkligen vilja dö. Det är ett ganska ovanligt sätt att gå vidare på och även en ganska ovanlig sak att behöva hantera. Jag har aldrig känt någon som blivit svindeprimerad och skurit av sig handlederna. Det har skett på andra sätt. Nu kommer vi in på lite väl personliga tankar, men sådan är min upplevelse. Timo är den första vän som jag har haft som har gått bort i sjukdom och kring det har jag andra tankar. Han ville vara kvar, så det som har hänt känns sorgligt. Men man är skyldig de bortgångna att låta deras hädanfärd upplysa en och kanske få en att leva lite mer.

Hur stor del av ”The agony & ecstasy of Watain” handlar om döden?

– Hela b-sidan handlar i stort sett om döden. Jag har alltid gillat låtar som Candlemass ”Dark are the veils of death” och Bathorys ”Enter the eternal fire”. Hyllningslåtar till döden där den blir något stort och skimrande, nästan äventyrs-

”Vi har alltid delat något väldigt speciellt med Devil’s Blood och In Solitude så att kanalisera det har varit stort och viktigt för mig”

anstruket. Jag har väldigt svårt för när det blir gråtigt inom metal. Suicidal black metal eller vad kidsen nu kallar det är det värsta som jag vet. Om man ska skriva om döden ska man göra det med en knytnäve i luften. Man måste tänka mer Manowar och mindre Cure. Jag brukar skriva upplyftande låtar om döden men ”Funeral winter” handlar om dödens mest destruktiva aspekter och hur sorgens tyngd drabbar med maktlöshet och den totala vissheten om att något stort och mörkt väntar på en vid slutet.

Vad betyder låttiteln ”Serimosa”?

– Det är ett ord som precis som ordet Watain är kommunicerat från den andra sidan i ett ceremoniellt sammanhang. Framför allt är det ett kraftord, ett kraftnamn, men det har språkliga rötter som går att följa upp. Om man vill bena ut hur ordet är uppbyggt så består det av det latinska ordet seri som är synonymt med serum, alltså motgift, och nebulosa som är rymdstoft. Men även dolorosa som är det latinska ordet för smärtsam och lacrimosa som är latin för gråt. Alla de fyra termerna tillsammans sammanfattar vad jag känner när jag sjunger ordet. Det är ett namn för en av undergångens många skepnader. Mer specifikt en katharsisliknande undergång, som en renande flodvåg. Något lika aktuellt som tidlöst.

Farida Lemouchi som var med i Devil’s Blood gästsjunger i ödesmättade ”We remain”. Handlar den om hennes bror Selim som också var med i Devil’s Blood och som tog sitt liv 2014?

– Jag skrev den texten när vi turnerade med Devil’s Blood. Det är en gammal text som jag la till två verser på när vi färdigställde låten. Den handlar om hur allt det förflutna är upplöst och ställer frågan om vad det är som består. Är minnet och myten om det som har skett lika sant som det som skedde i stunden? ”We remain” handlar ganska mycket om Watain. Om det fördolda som finns i alla de historier som folk har om bandet och att det någonstans bortom det finns en kärna som förblir evig även bortom dödsögonblicket. Farida sjunger för att en central del i texten handlar om det feminina i religiös tematik. Oavsett tradition innehåller nästan alla skapelsemyter en beslöjad, undertryckt kvinna. En underjordsgudinna eller en bortglömd moder. Tanken om det är väldigt viktig för mig. Att det finns något som vi alla har glömt bort, men som ändå finns kvar i oss som en oförlöst längtan och sorg. Något som kommer att uppdagas när allt ställs på sin spets. Faridas röst är den som jag förknippar allra mest med magi så att få med henne i just det här sammanhanget är fantastiskt. Eftersom även Gottfrid Åhman som var med i In Solitude medverkar och spelar låtens gitarrsolo kommer alla våra tre band samman. Vi har alltid delat något väldigt speciellt med Devil’s Blood och In Solitude, så att kanalisera det har varit stort och viktigt för mig. ■

FOTO **EVELINA SZCZESIK**

VÄRLDSEXKLUSIVT!

BARA TILL VÅRA PRENUMERANTER

299 KR
+PORTO

PRENUMERERA FÖR 1 KR FÖRSTA MÅN SÅ KAN DU OCKSÅ KÖPA ALBUMET

www.swedenrockmagazine.com

ALBUM I GRÅ VINYL LTD ED 300 EX

FÖRST TILL KVARN!

The Number of the Beer

AV **JESPER ROBILD**

För 40 år sedan släpptes ”The number of the beast” och med **Bruce Dickinsons** intåg i bandet gick hårdrocken in i en ny fas. Sångaren blickar tillbaka och även framåt mot Iron Maidens två kommande öl som bryggs här i Sverige.

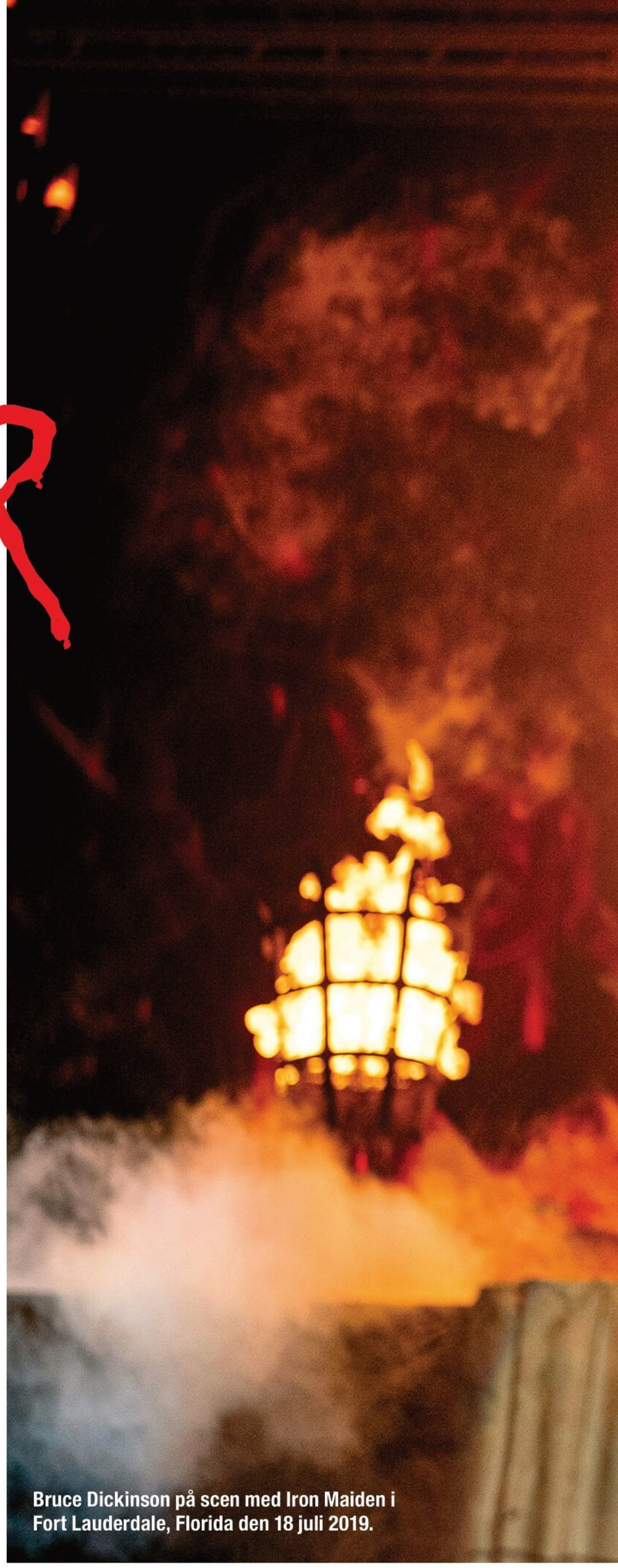

Bruce Dickinson på scen med Iron Maiden i Fort Lauderdale, Florida den 18 juli 2019.

Hur går det med din pågående föreläsningsturné i USA?

– Vi har en riktig vinter här, säger Bruce Dickinson när han ringer från ett kyffigt hotellrum i Chicago. Det var samma sak i Milwaukee igår och häromdagen var vi i Minneapolis, det snöade och var minus 18 grader. Så det är coolt, bokstavligen! Föreställningarna går riktigt bra men det är lite konstigt med hela covidgrejen. Runt tio procent av de som har köpt biljetter dyker inte upp. Min promotor säger att det kommer att kunna röra sig om endast 30 procent som dyker upp på vissa föreställningar. En del människor är helt enkelt rädda för att gå ut. Det är märkligt men det är som det är. Vi har några riktigt coola t-shirts. De säljer jättebra och det är inte ens en rockkonsert, utan det är bara jag som pratar.

Starkt respektive alkoholfritt Iron Maiden-alternativ för Sveriges ölkonsumenter.

Du har ju ett starkt varumärke, minst sagt.

– Ja, det är klart att det är därför.

Tillsammans med bryggeriet Nils Oscar lanserar Iron Maiden två nya öl i Sverige nu i april, båda speciellt framtagna för den svenska marknaden. Vadan denna satsning?

– När vi började vår ölresa med Trooper, originalet, var vi ovetande om vad det innebär att transportera öl mellan länder. Alla regler och restriktioner, det är ett minfält. Man tänker att det bara är öl i en burk, men nej då. I Kanada tog det oss två år att ta oss igenom alla sorters hälsorestriktioner bara för att kunna importera Trooper. Varje land har sina egna regler. Det har egentligen ingenting alls att göra med övergripande grejer som EU eller USA:s lagar. Till och med olika delstater i USA har sina egna regler som gör det svårt att frakta öl som man har bryggt i en stat till en annan. Det är galet så vi började att brygga särskilda öl för olika länder, för inhemska marknader. Det betyder inte att vi kommer att sluta att brygga och importera Trooper, men det finns många fantastiska bryggerier över hela världen som jag tror hade velat jobba med oss. Inte bara som en reklamgimmick utan för att göra trevlig, personlig öl som är skräddarsydd för respektive land.

Hur mycket hade du att säga till om i skapandet av den svenska upplagan av starkölen Trooper (i Systembolagets beställningssortiment den 13 april) och den alkoholfria Running Free (lanseras i samarbete med Coop den 4 april)?

– Jag pratade en timme i telefon med bryggmästaren Andrés Furukawa igår. Jag visste inte att han också är ett stort fan av William Blake så vi diskuterade huruvida vi kanske borde göra ett butiksutbud med William Blake-öl, helt utan Iron Maiden-koppling. Ett sexpack Chemical Wedding,

FOTO JOHN MCMURTRIE

”Läraren gav alla cider innan vi skulle gå på scen för att vi skulle slappna av. Idag hade han antagligen hamnat i fängelse”

vad sägs om det? Det var han som kom med idéerna till ölens utformning. Vanligtvis brukar vi sitta ner med bryggerierna och smaka på olika provexemplar men det funkade ju inte nu. Så vi diskuterade det över telefon och han kom med några förslag. Jag fick ett kylskåp fullt med öl och smakade på dem hemma. Sedan bjöd jag in några kompisar vars smak skiljer sig lite från min och lät dem provsmaka lite ”anonyma öl”. Efter det justerade vi några grejer. Den alkoholfria ölen fick lite mer bett genom mer humlesmak och den andra blev lite, lite kornigare. Det är svårt med lager eftersom det inte är så mycket variation mellan dem jämfört med mörkare öl.

Vad tror du om ett lanseringsparty i Sverige med dig på plats?

– Ett fylleslag! Ja! Jag ställer gärna upp men det är en fråga om att hitta tid. Just nu ska jag göra motsvarande tre års arbete på ett år. Jag är klar med mina 44 enmansföreställningar den 31 mars och efter det ska jag jobba i studion i tre och en halv vecka med Roy Z.

När jag snackade med producenten Roy Z för några år sedan hade han gett upp planerna på fler soloalbum med dig.

– Nej då, vi ska äntligen göra det! Det har bara gått 14 år eller något sådant sedan ”Tyranny of souls”. Va? Är det 17 år? Vi har mycket material som är hyfsat klart, vi behöver bara sitta ner och färdigställa det. Jag kommer nog inte att lägga leadsång nu men det blir lite demospår och så får jag rösten uppvärmd på köpet. Det passar perfekt

Bruce Dickinson på Göteborgs Scandinavium den 3 november 1984. Iron Maidens då aktuella album ”Powerslave” nådde plats fem på svenska topplistan och belönades med en guldskiva – 50 000 sålda exemplar – vilket då ännu var sällsynt för ett hårdrocksband i Sverige.

”Jag är inte helt säker på om Paul Di’Anno verkligen hade kört bil när han skrev Running free. Ingen hade sin egen bil när vi var unga”

eftersom nästa projekt är att repa med Iron Maiden inför turnén, som i sin tur håller på till november. Covid har stulit två år av människors liv och det gör mig förbannad för nu är jag två år närmare slutet. Men det har också stulit några av de bästa åren från unga människor. Det är fruktansvärt men nu ska vi anpassa oss och bli normala människor igen.

På tal om unga år, minns du första gången du drack öl?

– Första gången jag drack något alkoholhaltigt var det faktiskt en ganska motbjudande cider. Det var på uppmuntran av en lärare, jag var 13 år och vi skulle göra en skolpjäs. Han gav alla varsin liten plastmugg med cider innan vi skulle gå på scen för att vi skulle slappna av. Idag hade han antagligen hamnat i fängelse för det. Jag tänkte att ”hmm, det här är inte så dumt ändå”. På internatskolan där jag läste sixth form (motsvarande sista två åren av gymnasiet) hade vi en bar, konstigt nog. Den var öppen två kvällar i veckan och där fanns massor av äkta ale, det var helt fullt med ölfat. Man fick dricka max två pints per kväll om man hade fyllt 17 år och en pint till sin söndagslunch. De hade ölfestivaler också och vid ett tillfälle kom en massa lokala bryggerier som Ruddles, Marston’s och Adnams. Många av de bryggerier som var där finns än idag. Man gick runt bland de här träfaten och smakade på öl och träffade människor. Det var då jag verkligen fick smak för öl, särskilt äkta engelsk ale. Världen är inte full av engelsk ale, det är faktiskt en väldigt nischad grej. För en engelsman som mig är England universums mitt och all öl från andra länder smakar konstigt, men det är ju faktiskt tvärtom. Du tycker säkert att engelsk öl är lite märklig. En av de unika sakerna med ale är att den bara håller tre och en halv dag efter att man har öppnat fatet och den måste drickas i precis rätt temperatur. Det är väldigt sublimt.

Stereotypen är ju att engelsmän dricker varm eller åtminstone ljummen öl.

– Nej då, lager ska vara kyld. Engelsk ale är inte alls varm som folk säger. Den är inte varm, den är källartempererad. Kall, men inte kyld, eftersom kylan döljer vissa av de subtila smaknyanserna. Så det är bara ett missförstånd att vi dricker varm öl. Om du serveras varm öl har de gjort fel.

Om du fick välja en nu levande person som du aldrig har träffat att snacka med över varsin Trooper, vem hade du valt?

– Nu levande? Låt se… jag tror… (Bruce tänker i 20 sekunder)… Jag överraskar mig själv när jag säger det men jag hade nog valt Barack Obama. Han är superintelligent och jag hade velat höra vad han har att säga om när och varför allt gick snett. För allt är ju ganska snett just nu.

Vilka andra Iron Maiden-låttitlar hade varit lämpliga för drycker? ”Be quick or be dead”? ”Sea of madness”?

– Vi har redan tänkt på Rum Of The Ancient Mariner, det finns ett par stycken. Någon föreslog Lonely Ale Of The Long Distance Runner och en baserad på en av mina sololåtar, Bock Of Thel istället för ”Book of Thel”. Det finns mycket att laborera med. Vi har ett samarbete i USA med Brewdog och vi gör en indian pale lager. Jag hade verkligen velat importera den till Europa för den är helt fabulös, syrlig och med citrustoner. Men vi valde att inte använda en Iron Maiden-titel till den. Bryggeriet ligger i Columbus i Ohio, strax intill det amerikanska flygvapenmuséet. Där finns några helt galna flygplan, bland annat ett bisarrt bombplan med åtta motorer som användes under kalla kriget. De byggde bara tre stycken och två kraschade. Planet sägs ha kunnat uppnå tre gånger ljudhastigheten. Det ser ut som något från ”Star wars” och heter The Valkyrie. Vi ville döpa ölen efter den här otroliga besten till flygplan men tyvärr är det redan ett väldigt populärt ölnamn. Så bryggeriet fortsatte att tänka lite utanför ramarna och föreslog Hellcat. Där finns en flygvapenkoppling för Hellcat var det mest framgångsrika stridsflygplanet under Stillahavskriget med ett förlustförhållande på 19-1. En tämligen frejdig maskin. Det kändes som ett perfekt namn på en öl och jag gillade det faktum att det inte är 100 procent maskulint. En Hellcat kan vara manlig och den kan vara kvinnlig, så namnet är lite mer inkluderande utan att förlora bettet. Vi har sålt mer än 200 000 burkar och den har precis lanserats, den är till och med en del av Brewdogs huvudsortiment och inte bara butikssortiment. Vi kommer definitivt att göra fler öl med dem. Just nu brygger vi en lager med Nomad i Australien.

Ölen heter inte The Nomad?

– Nej, bryggeriet heter så, men det var ju ett annat bra förslag! The Nomad – vad kameler dricker när de är törstiga!

Vad sägs om No-mead? (mead är mjöd på engelska)

– Haha, ja! Vi har även en brasiliansk Trooper, en indian pale ale med toner av mango och choklad som säljer jättebra. Det har blivit en del framgångar och vi har några riktigt innovativa bryggerier som brygger innovativa öl åt oss. Det är kul.

Nils Oscars bryggmästare Andrés Furukawa föreslog att ni skulle döpa den alkoholfria ölen efter ”Running free”, en låt som handlar om Paul Di’Annos rebelliska uppväxt. När du sjunger låten, applicerar du på något vis texten på din egen ungdom?

– Nja, när jag sjunger den tänker jag på någon annan person, en rebell i allmänhet. Jag är inte helt säker på om Paul verkligen hade kört bil när han skrev den. Kunde han verkligen ”hit the gas and here I go”? Man kan inte köra bil när man är ungdom så länge man inte bor i USA och man har knappast råd att köpa en heller. Ingen hade sin egen bil när vi var unga. Det var mer ”catch the bus and here I go”. Eller så cyklade man, ”pedal hard and here I go”.

Känner du alltid en starkare känslomässig koppling till låtar som du själv har skrivit texten till?

– Inte till 100 procent faktiskt. Nej, det behöver inte alls vara så. Adrian Smith skriver texter till vissa av sina låtar och de är alltid lätta att relatera till. ”Paschendale” är fantastisk, ”Stranger in a strange land” helt otrolig. Hans låtar är väldigt lätta att känna en känslomässig koppling till. Och när det gäller Steve Harris har vi låtar som ”Rime of the ancient mariner”, ”Seventh son of a seventh son”, alla de där. Och även några av de tidiga som ”Killers” och ”Murders in the Rue Morgue”. De är fantastiska.

Det här numret av Sweden Rock Magazine finns i butik den 22 mars. Det är på dagen 40 år sedan ditt första album med Iron Maiden, ”The number of the beast”, släpptes. Vilka likheter och skillnader ser du i dig själv 40 år senare?

– Jag tror att jag var mycket mer naiv inför många saker på den tiden. Jag är antagligen fortfarande lite naiv, men det är bara positivt. Det är nog den största skillnaden. För 40 år sedan var jag bara 23 år och allt det som hände mig… det är löjligt. Man kan inte ge en människa nog med droger för att de ska kunna uppleva något som liknar det som jag upplevde, att få släppa ett sådant album i den åldern. Tack och lov tog jag inga droger själv, inte i någon större utsträckning åtminstone. Och jag slutade helt med det så fort jag gick med i Iron Maiden. ”Nu är det på riktigt”, tänkte jag, och det var det ju verkligen. Det var en övergångsfas för mig, från att ha sjungit i Samson där vi tog det

FOTO ULF MAGNUSSON / PREMIUM ROCKSHOT

Iron Maiden i Wrocław, Polen den 12 augusti 1984. Den elva månader och 189 konserter långa ”World slavery tour” var så ökänt ansträngande att Bruce Dickinson sånär hade lämnat bandet – men också en enorm framgång.

FOTO ULF MAGNUSSON / PREMIUM ROCKSHOT

”Vi spelade in mitt i vintern, det var iskallt och någon hade blivit mördad på gatan utanför”

mesta med en klackspark till att gå med i Iron Maiden som var den totala motsatsen. Ingenting var på skoj, det var dödligt seriöst. Men vi hade fortfarande kul.

Vilka är dina starkaste minnen från inspelningen?

– Vi var allihop i något av ett yrt tillstånd av glädje. Vi var så uppe i vår positiva attityd kring allting. Vi skulle erövra världen, vi brydde oss inte ett skit och vi skulle göra det här albumet. Det tog ungefär fem veckor att göra det och under den tiden behövde vi dessutom bryta ner allt som kunde begränsa oss för att ha tid att göra en b-sida till ”Run to the hills”. Det var inte lätt att hinna med allt på den tiden, för det fanns inga datorer och inga automatiska reglage på mixerbordet eller något sådant. Allting skulle göras manuellt och spelas in på rullband, det var stora rullar med tvåtumstejp som skickades runt överallt. Och med det kom ju en särskild upplevelse, en särskild typ av nöje. Studion Battery som vi spelade in i sjöng på sista versen och de skulle riva ut mixerbordet så fort vi var klara. Båset där jag spelade in sången var en del av ett gammalt rivet kök längst bak i lokalen. De hade satt in gipsväggar som inte hade torkat ännu och det var allt. Jag minns att jag stirrade på de där bruna gipsväggarna och allting luktade fuktigt och unket. Vi spelade in mitt i vintern, det var iskallt och någon hade blivit mördad på gatan utanför. De hade lämnat en kritad linje som man fick kliva över vid busshållplatsen. På kvällarna efter att vi hade spelat in satt vi och drack öl fram till fyra-fem på morgonen, vi lyssnade på allt som vi hade gjort om och om igen och tyckte att det lät så bra. Till slut fick producenten Martin Birch skicka oss i säng eftersom vi skulle upp och göra om allting nästa dag. Eller ja, samma dag. Vi var så galet entusiastiska inför allting, vår dröm blev till verklighet och det var det enda som betydde något.

Varför står ”The number of the beast” sig så bra?

– Enligt mig: Martin Birch var ett geni. De där kvällarna när vi satt och drack öl brukade vi prata om andra producenter som han såg upp till. Han pratade om Glyn Johns som producerade Led Zeppelin och om hur alla album som Glyn var inblandad i lät så levande. Det är som att stå i ett rum med bandet, man kan nästan känna doften av svett från John Bonhams trummor. Vi pratade också om producenter som förlitade sig mer på teknik och gjorde mer polerade grejer. Utan att nämna några namn så delade han ut rätt dräpande kritik mot dem. ”Varför ska man jobba med ett band om man ändå bara ska hyra in sessionmusiker? Allting blir bara konstgjort. En producents enda jobb är att hålla upp en spegel framför bandet och sedan visa hur de ska förmedla det som de ser till resten av världen.” Jag älskade det uttrycket och den filosofin. Den bästa producenten är för mig någon som bara kan hålla upp en spegel framför en och säga ”ni låter fantastiskt och det är så här ni låter”. Som ett band kan man då inse att ”fan, det *är* så vi låter, hur coolt är inte det?”. Det är motsatsen till de där högteknologiska producenterna som justerar ens röst, sparkar gitarristen, tar in en sessiongitarrist och sedan tar tillbaka gitarristen igen och ber honom att lära sig vad den andre spelade. Det där blir ju inte ens egen skiva. Det blir en perfekt version av en själv, men man är inte perfekt. Äkta skivor har sina härliga defekter. ■

Black Swan

Generation Mind

Out April 8, 2022

ROBIN MCAULEY, REB BEACH, JEFF PILSON, & MATT STARR ARE BACK WITH ANOTHER KILLER SLAB OF ROCK 'N ROLL!

CD, Ltd. Ed. Colour 2LP Crystal (exclusive Frontiers shop), Digital

facebook.com/BlackSwanRockNRoll

ROBIN MCAULEY REB BEACH JEFF PILSON MATT STARR

Nazareth

Surviving The Law

Out April 15, 2022

LEGENDARY CLASSIC ROCKERS ARE BACK WITH A BRAND NEW STUDIO ALBUM!

CD, Ltd. Ed. Colour LP Yellow* and Orange*, Cassette*, *(exclusive Frontiers shop), Digital

nazareth.co.uk

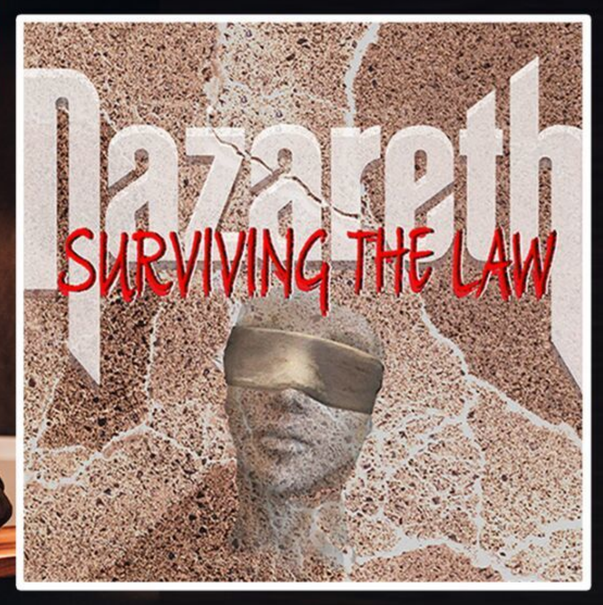

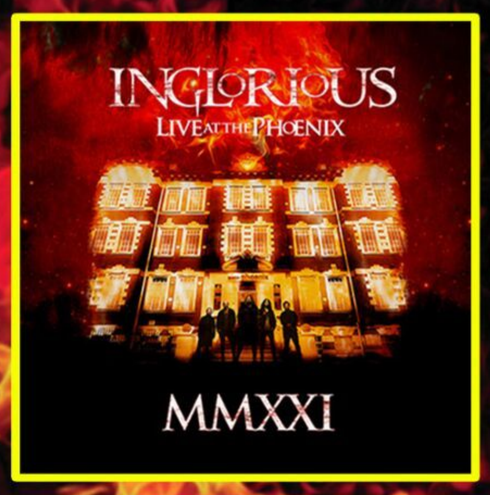

Inglorious

Live at the Phoenix

MMXXI

Out April 8, 2022

First ever live release from these up-and-coming British hard rockers.

CD+DVD, Blu-Ray, Ltd. Ed. Colour LP Blue (exclusive Frontiers shop), Digital

inglorious.com

Ronnie Romero

Raised On Radio

Out April 15, 2022

Frontman for Lords Of Black, Rainbow, Michael Schenker Group, and more unleashes his first ever solo album, a stunning collection of classic rock covers.

CD, Digital

facebook.com/ronnieromerooficial

Semblant

Vermilion Eclipse

Out April 15, 2022

The genre-melding Brazilian metallers release their most epic, fully realized album to date.

CD, Digital

semblant.com.br

First Signal

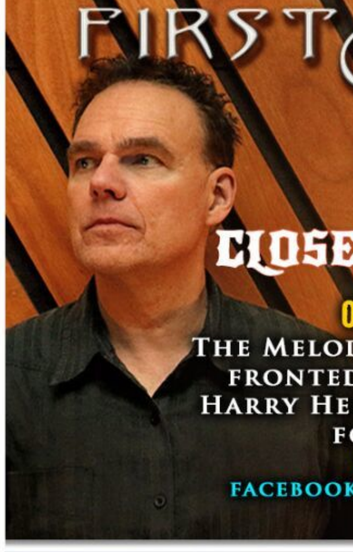

Closer To The Edge

Out April 8, 2022

The Melodic Rock/AOR project fronted by Harem Scarem's Harry Hess return with their fourth album.

CD, Digital

facebook.com/FirstSignalBand

Poison Rose

Out April 15, 2022

Debut album from the new band centered around Italian vocalist/songwriter Marco Sivo.

CD, Digital

facebook.com/PoisonRoseMusic

Fortune

Out April 8, 2022

Cult AOR heroes return with their third studio album.

CD, Digital

facebook.com/FortuneRockers

www.frontiers.it

Music On Line Frontiers Music SRL

ginza.se

www.ginza.se - 0512-299 50 - Gratis katalog

playground music scandinavia

HÄLLAS

AV **JESPER ROBILD**

Efter en sammanhängande trilogi är ”Isle of wisdom” en nystart utan karaktärerna Star Rider och bandets namne **Hällas**. Samtidigt återvänder de till sina musikaliska rötter och satsar på rakare låtar.

Karaktären ur era texter som delar namn med bandet: varför heter han Hällas?

– Det var den tidigare gitarristen Jesper Nodbrants smeknamn, säger keyboardisten Nicklas Malmqvist. Det har ingenting med Grekland att göra, även om en av våra nuvarande gitarrister har grekiskt påbrå. Jag kom med i bandet lite senare och vet inte varför de valde att göra det till ett bandnamn, men det har ju i alla fall hårdrocksprickarna. Det är det viktigaste.

Ep:n ”Hällas” och albumen ”Excerpts from a future past” och ”Conundrum” utgjorde en konceptuell trilogi. Vad handlar nya ”Isle of wisdom om”?

– På den här skivan är inte karaktären Hällas med alls. Jag ska försöka att sammanfatta det... Det handlar om en ö som har skapats av en komet som kraschat på jorden. Så småningom kommer det människor dit, inklusive en hertig som blir som en diktator. De försöker med alla medel hålla ön isolerad från omvärlden. Den bär på en magisk kraft tack vare den här kometen som hertigen i sin tur får sina krafter ifrån. Samtidigt handlar berättelsen om några barn som befinner sig i ett annat land långt bort. Det är krig, de blir förföljda och flyr in i en skog där de hittar ett gammalt träd som av en slump fungerar som en portal till den här ön. De hamnar på ön där de blir tillfångatagna och hertigen blir väldigt intresserad av deras kunskaper om omvärlden. Det är så jävla svårt att få till en story på 45 minuter, det är ju inte så mycket text heller om man jämför med ifall vi hade rappat. Mycket blir upp till lyssnaren att tolka och det gillar vi i och för sig. Sedan kanske det blir en uppföljare för att förtydliga vissa saker. Tanken är väl att det ska innehålla något om att det goda kan vara ont och vice versa. Siaren som vi tidigare har sjungit om, Star Rider, blir utpekad som ond

Hällas består av keyboardisten Nicklas Malmqvist, trummisen Kasper Eriksson, sångaren och basisten Tommy Alexandersson, gitarristen Alexander Moraitis och gitarristen Marcus Petersson.

bok och sedan skriver en låt om den. Det är klart att vi använder referenser till existerande mytologi, men vi försöker att hitta på något eget. Titeln ”Stygian depths” är influerad av floden Styx men själva låten har inte så mycket med det att göra, utan det är mer om vatten och oceaner.

Hur kommer det sig att Hällas inte har skrivit någon 20-minuterslåt ännu? Här har ni till och med dragit ner på låtlängden.

– Vi har pratat om det jättemycket och hade verkligen velat göra det. Men för att skriva en sådan låt måste man jobba på ett lite annorlunda sätt än vad vi har gjort. Vi vidareutvecklar idéer tillsammans och resultatet har blivit som det har blivit. Vi kände väl också med ”Isle of wisdom” att vi ville gå tillbaka lite till våra rötter och ha mer raka låtar, för att kanske kunna ta ut svängarna mer på nästa skiva. På ”Conundrum” i synnerhet var vi inne mycket på okänt territorium.

Förutom att ni ville bege er till tryggare vatten i allmänhet, var det något annat med ”Conundrum” som inte funkade?

– När dokumentären om inspelningen gjordes var vi i en rätt tuff situation och det tror jag märks. Vi hade dåligt med tid och kände mycket press. Vi hade aldrig spelat in i en så dyr studio. Jag personligen vill gå jättefort fram och det gick nog lite för fort för de andra.

Du framstår lite som chefen eller pappan i bandet.

– Jag var ju inte med från början utan gick med efter att ha spelat in deras första demo. Den är inte släppt men det finns nog lite låtar på Youtube. Jag tyckte att det skulle passa med keyboards så jag la på lite grejer. De gillade det, plötsligt behövde de en keyboardist och jag hade inget annat för mig så jag gick med. De tre första släppen är det jag som har producerat. Jag är lite äldre än de andra också och allt det där har väl påverkat min roll. Men till den här skivan ville jag inte sitta på två sitsar och det slutade med att vi alla producerade den tillsammans med Linn Fijal och Vilma Colling på Riksmixningsverket. Det är samma studio som vi använde på ”Conundrum”, skillnaden är att vi spelade in den här på rullband och lite mer live än sist.

Vad är det bästa med att skriva musik i Hällas?

– Vi kan göra lite vad vi känner för. Man kan inte balla ur totalt men vi kommer att utvecklas vidare och jag känner att vi har fler skivor kvar i oss. Sedan vet jag att det som vi gör inte är som dubstep eller något helt nytt, det liknar ju andra saker som har funnits innan. Men vi lyssnar inte bara på progrock. När vi släppte ”Star Rider” som var lite udda och folk gillade den insåg vi att vi kanske kunde testa fler saker än vad som ses som traditionellt. Folk visade sig vara toleranta.

Hur har din musiksmak förändrats sedan du gick med i bandet?

– Inte mycket egentligen. Jag har dock börjat lyssna på musik igen, för jag slutade ett tag. Men när de andra i bandet började att visa band som man borde känna till upptäckte jag mycket nytt. Jag trodde att jag hade koll på 70-talsrocken men jag hade missat hur mycket som helst. De största… Yes, Genesis, Gentle Giant… Jag hade mer lyssnat på Pink Floyd, Supertramp och Deep Purple. Jag har gått igenom det mesta. Min grund är Iron Maiden och sedan gick det via Metallica och Megadeth till synt, reggae, 60-tal och allt möjligt.

”Vi vill inte göra som Iron Maiden eller Rush som kanske har läst en bok och sedan skriver en låt om den”

Man hör lite tidiga Iron Maiden i de rivigare partierna på ”Isle of wisdom”.

– Oftast kommer gitarristerna Alexander Moraitis och Kasper Eriksson på något riff och så bygger vi kring det. Det är lite intressant, för de är black metal-gitarrister i grunden. Mycket av den genrens harmonier ligger nog kvar hos dem, i deras sätt att spela, även om de spelar odistat nu. Jag kan inte ett skit om black metal men det kanske är förklaringen till hur det låter.

Har ni fått några rena plagiatanklagelser någon gång?

– Nej, inte vad jag vet. Om något är likt är det inte meningen, då hade vi stoppat det. Men det går inte att undvika, särskilt inte när man jobbar med hårdrocksharmonier som grundar sig på tre ackord. Då är det klart att man kommer att kunna hitta något som är likt. Men om vi märker det stryker vi det eller gör något eget av det.

Vad har ni för litterära influenser? I dokumentären som släpptes i samband med 2020 års ”Conundrum” surfar ni en del på Wikipedia.

– Jag måste ju erkänna det nu eftersom det finns på film, haha! Jag tror att vi allihop är sådana som går in på Wikipedia och klickar runt. Det har gått till lite så nu också. Vi gör allting mer eller mindre ihop och då tar man det som man har snappat upp och försöker kombinera det. Det är inga specifika influenser från någon bok. Vi vill inte göra som Iron Maiden eller Rush som kanske har läst en bok och sedan skriver en låt om den. Det är av vissa men man vet inte riktigt. Lite som det är i verkligheten ibland.

Om ni väljer att gå i motsatt riktning med nästa skiva och experimentera mer, vad kan vi vänta oss utöver en 20-minuterslåt?

– Jag borde inte riktigt säga det för de andra vill inte ha det, men jag gillar ju bleckblåsinstrument. Och så hade det kanske varit coolt att köra något parti eller någon låt där alla spelar synt. Det hade varit intressant att ta det till ett orkestralt sammanhang, kanske inte nödvändigtvis med stråkar men det finns ju mycket annat i orkestrar som är intressant. Eller kanske någon sorts teaterföreställning. Det hade varit coolt. ■

LIVE NATION PROUDLY PRESENTS

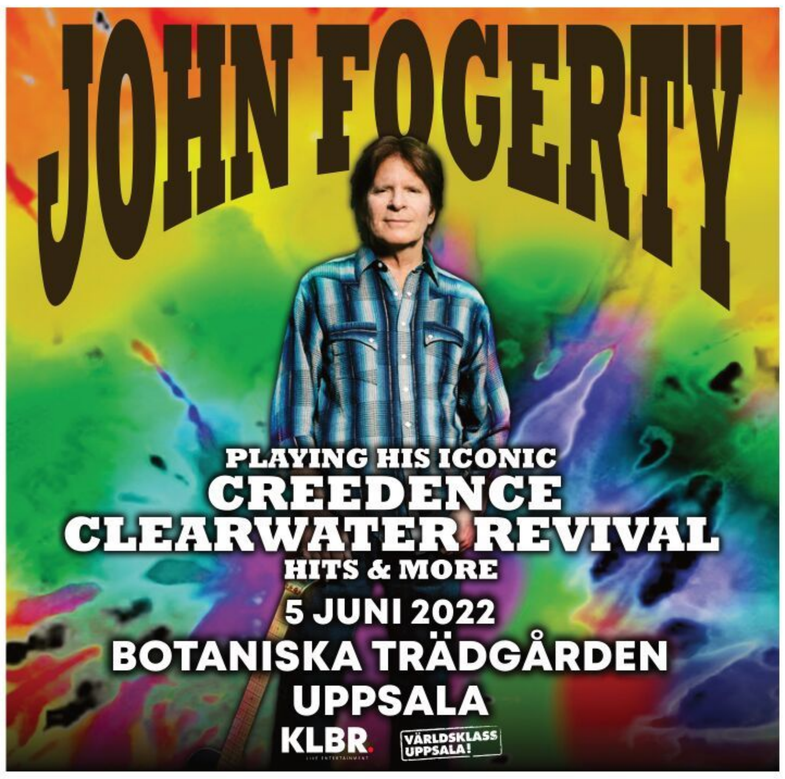

Köp dina biljetter på LiveNation.se

THE FINAL TOUR EVER
KISS
END OF THE ROAD
WORLD TOUR
18 JUNI 2022, STOCKHOLM
TELE2 ARENA
22 JUNI 2022, GÖTEBORG
SCANDINAVIUM
ROCK KLASSIKER

FIVE FINGER
DEATH PUNCH
WITH SPECIAL GUESTS
HOLLYWOOD UNDEAD
27 JUNI 2022
GÖRANSSON ARENA SANDVIKEN
BANDIT ROCK

MONSTER MAGNET
SAINT AGNES
11 JULI 2022
DEBASER STRAND
STOCKHOLM
12 JULI 2022
KB
MALMÖ

GOJIRA
21 JULI 2022 STOCKHOLM ANNEXET
WITH SPECIAL GUESTS
ALIEN WEAPONRY
EMPLOYED TO SERVE

IRON MAIDEN
SPECIAL GUESTS
THE HELLACOPTERS
AND
AIRBOURNE
LEGACY OF THE BEAST WORLD TOUR '22
GÖTEBORG ULLEVI
FREDAG 22 JULI 2022
TROOPER
ROCK KLASSIKER
PLAY THE GAME!
DOWNLOAD NOW

DAD
SATOR
9 SEPT ANNEXET STOCKHOLM
10 SEPT DALHALLA RÄTTVIK
16 SEPT NÖJESFABRIKEN KARLSTAD
17 SEPT PARTILLE ARENA GÖTEBORG
23 SEPT SLUTSÅLT! 24 SEPT EXTRAKONSERT KB MALMÖ
DALHALLA
ROCK KLASSIKER

Black Stone Cherry
18 SEP 2022 STOCKHOLM
DEBASER STRAND
SUPPORT
THE LAZYS

BIFFY CLYRO
FREDAG 30 SEP 2022
STOCKHOLM
FÅLLAN

DEEP PURPLE
THE WHOOSH! TOUR
SPECIAL GUEST
JEFFERSON STARSHIP
DEEP PURPLE
NYTT ALBUM
WHOOSH!
UTE NU
4 OKT 2022
GÖTEBORG
PARTILLE ARENA
6 OKT 2022
STOCKHOLM
HOVET
DEEPPURPLE.COM
ROCK KLASSIKER

THE CURE
CURE TOUR EURO 22
10 OKTOBER, 2022 AVICII ARENA, STOCKHOLM
13 OKTOBER, 2022 SCANDINAVIUM, GÖTEBORG

BRIT FLOYD
WORLD TOUR 2022
17 OKTOBER
MALMÖ LIVE
18 OKTOBER
STOCKHOLM CIRKUS
ROCK KLASSIKER

OZZY
OSBOURNE
NO MORE TOURS 2
CELEBRATING 5 DECADES OF
THE PRINCE OF DARKNESS... LIVE!
PLUS
SPECIAL GUEST
Judas Priest
50 HEAVY METAL YEARS
FREDAG 5 MAJ 2023
STOCKHOLM • FRIENDS ARENA
ROCK KLASSIKER

”Det finns ingen som stoppar mig och säger att det här eller det där får jag inte göra. Vare sig det gäller texter eller musik, hur vi ska eller inte ska se ut, hur våra videor ska vara – jag bestämmer över allting. Det här är min bucketlist-platta!”, säger Martin ”A-tron” Erikson.

E-TYPE HAR DAMPF

AV **JANNE MATTSSON** FOTO **TALLEE SAVAGE**

För Sweden Rock Magazine berättar **Martin ”E-Type” Erikson** för allra första gången om sin återkomst till hårdrocken. I juni släpper han metalalbumet ”The arrival” med **Dampf**.

Samtidigt som kalendern gör sitt bästa för att fasa ut julen ur folks medvetande befinner vi oss endast en lönngång från Storkyrkan i Gamla Stan i Stockholm. När vi sedan kliver in genom de ståtliga 1600-talsportarna till den för videoinspelningen lånade 50-miljonerslägenheten är det en helt ny värld som öppnar sig. Allt från likkistor till statyer och uppstoppade, missbildade djur pockar på den omedelbara uppmärksamheten. Med anor som går tillbaka ända till medeltiden liknar dagens videoinspelningsplats ingenting som jag någonsin tidigare har upplevt.

Vart och ett av de fyra våningsplanen bär på sin egen historia. Men det är nere i källarens bibliotek som det just nu skrivs en ny sådan. Till tonerna av industriell metal sitter sångaren A-tron och gestikulerar sig igenom refrängen till den första singeln ”The other side” samtidigt som videoregissören Ted Lindén (Hank von Hell) manar på med en aldrig sinande iver. När refrängtagningen till slut sitter tillåts A-tron att ta en paus och blotta sitt sanna jag: Martin ”E-Type” Erikson.

– Äntligen håller jag på att ro i hamn någonting som jag har brunnit för ända sedan 2003, berättar Martin samtidigt som han plockar av sig ett par gamla laxfiskarstövlar som dateras till 1800-talet. De här jävlarna håller på att ta död på mig. De är så gamla och stela i skinnet att det är som att gå omkring och ha klumpfot.

När stövlarna till slut kommer av fötterna sjunker Martin ned i en stol och suckar förnöjt innan han fortsätter.

– 2003 gav jag mig ut på vägarna med någonting som jag kallade ”Euro metal tour”. Med Mikkey Dee på trummor gav vi oss ut och lirade E-Types låtar i hårdrocksformat. Sedan dess har tankarna på en hårdrocksplatta förföljt mig. Redan i den vevan började jag faktiskt att arbeta på musik tillsammans med Marcus Jidell (Avatarium). Då var jag väldigt inne på doom metal och ville göra någonting som lät som Candlemass, men med ännu större refränger. Vad än jag tar mig för vill jag ha stora refränger!

Men det vi hör nu, Dampf, låter väldigt långt ifrån doom och Candlemass.

– Precis, det vi gjorde då har ännu inte sett ljuset. Dampfs födelse kan i stället härledas till den 14 augusti 2019, samma kväll som Rammstein stod på Stockholms stadion och brände av pyroteknik som lyste upp hela Stockholm. Jag skulle ha varit där och hade till och med biljetter till efterfesten med bandet! Men vad hjälpte det när jag bor på en gård ute på Adelsö med hästar, grisar, får, hundar och höns som behöver konstant tillsyn. När jag gick med vatten till fåren bar vinden med sig ljudet från konserten ut till mig. Det var bara musikaliska fragment och pyrotekniksmällar men det var mer än nog för att påminna mig om vad jag missade.

Är det så tajt med tid när man har en gård att man inte kan lämna den för ett par timmar ens?

– Ska man lämna den måste man låsa in vartenda djur och haspa på varenda dörr och det gör man inte frivilligt. Det är nästan ett större jobb än att se efter dem alla. Men ingenting ont som inte har någonting gott med sig. Att höra musiken fyllde mig med en känsla som jag inte hade känt på väldigt många år. Det var någonting inom mig som började brinna och jag kände en skapandelust och ett enormt sug efter att göra musik. När allting hade lugnat ned sig på gården och djuren hade börjat att knoppa in för kvällen tassade jag upp på min vind och plockade ned alla mina studiosaker som hade legat undanstoppade i lådor under de senaste tio åren. Samma kväll skrev jag låten ”Born on the wind”. Det var som att all uppladdning inför Rammstein kanaliserades och det var startskottet för allting. Jag till och med skrev låtarna på tyska så just då hette den ”Aber der Wind”!

Läste du tyska i skolan?

– Nej, det är problemet och jag kan inte tyska heller så allting skrevs med hjälp av Google Translate, haha! Jag gjorde alla låtarna på det viset. När jag sedan började att skicka runt dem till polarna för att få lite feedback tyckte de förvisso att det lät bra men att min tyska var för jävla dålig. Samma sak när första skivbolaget fick höra demon: ”Bra musik, men tyska kan du inte!”

Mer än så om sina kunskaper i tyska hinner inte Martin berätta innan det är dags att tvinga på sig stövlarna igen. Det ska filmas ett par scener i anslutning till husets vinkällare där varje flaska ligger i prisklass av en normal månadslön. En av statisterna skämtar om att man borde kunna smyga med sig den dammigaste av dem då den inte borde saknas i sammanhanget. När någon sedan nämner prislappen på den räcker inte ens en månadslön till. Ett par tagningar senare är Martin åter redo och ivrig att få visa mig någonting.

”Med Mikkey Dee på trummor gav vi oss ut och lirade E-Types låtar i hårdrocksformat. Sedan dess har tankarna på en hårdrocksplatta förföljt mig”

”Det som jag ville göra i Maninnya Blade är det som jag gör nu: stenhård musik som blandar mos, bröl, vrål, eld, bomber, rök och starka jävla refränger”

– Jag letade hela kvällen i går för att kunna visa det här gamla tidningsurklippet från Metal Forces där mitt första metalband Maninnya Blade intervjuas. Det är några år sedan nu men snacka om kultläsning. Det är till och med så att papperet har börjat att bli deppigt, haha! Men det finns ingen depp med läsningen utan det är idel glada minnen. Det är också härifrån namnet A-tron kommer. Det var så jag kallade mig i slutet av 80-talet.

Var det alltid trummis du ville bli?

– Nej, inte direkt. Min farsa Bo G Erikson (programledare för ”Vetenskapens värld” 1971-2003) är en gammal jazzpianist och spelade in stenkakor på Gröna Lund. Eftersom han skrev låtar ville jag också göra det och började att klinka på tangenterna så snart jag nådde upp till dem. När jag sedan gick med i mitt första band vid 12-13 års ålder trodde jag att de ville ha mig som keyboardist. Det ville de inte. När jag frågade varför de ville ha med mig pekade de på det tomma trumsetet i replokalen och sa åt mig att sätta mig där. Där blev jag sedan kvar. Jag hade gått på den kommunala trumskolan så lite kunde jag. Men det handlade mer om att jag hade suttit hemma med en gummiplatta och försökt att lära mig marschtakter och jazzfattning. Det var väl kanske inte så ballt men jag hade onekligen nytta av det för otroligt nog fungerade jag som trummis. Långt senare, runt 1988, fick jag en fråga om att börja lira i Maninnya Blade. Eller det var faktiskt inte jag som fick den utan Jonas Åkerlund. Det var i samma veva som han skulle dra till London för att jobba med musikvideor så han rekommenderade mig för jobbet i stället.

LIVING IN THE SPEED ZONE

LENA GRAAF Meets Swedish Metal Merchants MANNINYA BLADE

Not much has been heard about Swedish band MANNINYA BLADE since the release of their first album "Merchants In Metal" in 1986. Personally I was not too impressed with that release, mainly because of the poor production and the totally non-metallic vocals. However now the band has taken a completely new direction with their music and their recent four track demo "Incubus" is one of the best I've heard in a long while. It's full of hyperspeed riffing combined with some ultra powerful slower parts. The singing is still not that impressive but the hot news is that the vocalist Leif Eriksson is now out of the band and instead lead guitarist Nicke Johansson has taken over the singing duties and reports suggest he's a great improvement. Recently I met up with bassist and longstanding member Blomman "Booze" Blomqvist and I asked him to fill us in about what has been happening since that debut vinyl.

"Well, we went through a couple of line-up changes and had some problems in finding a permanent drummer. Our original drummer Ingemar Lundberg left just after the album release because he got fed up with the city life in Stockholm, but now we've found an ideal stable replacement in Martin Eriksson, he's not playing on "Incubus" but he's working out really well with the band."

Were you happy with the first album? "We recorded it in a very short space of time and many of the songs could've been better, plus the sound quality is a bit weak, but under the circumstances I think it's okay."

You're now taking much more of a speedcore approach, would you agree? "Yes, our songs are a lot faster now and also heavier and I think we've discovered a style of our own which we're now happy with. Much of the change is due to our other guitarist, Adde Pahlm, who has been writing most of our new material and he's really into thrash and speed stuff."

So what are the main influences on the band? "We like stuff like MOTORHEAD, DEATH ANGEL, SLAYER, METALLICA, and some of ANTHRAX but we don't try to copy any of these bands."

What's the thrash scene really like in your opinion in Sweden and where do you see MANNINYA BLADE within this? "I don't think there's many thrashbands in Sweden. Us and AGONY are the only two well known thrash bands around. I think there's a huge interest though for our style of music. I think we've done the most gigs of any metal band here and we've built up a strong and loyal following because of this."

Swedish metal is breaking out now, what with CANDLEMASS and BATHORY being prime leaders in the international HM underground movement and both having record deals with larger independent record labels. Do you see that as being one of your goals? "As far as BATHORY goes I don't count them (him) as a band, but CANDLEMASS is a great band and their friends of ours. Our last demo produced lots of interest from small labels but we're looking for a label that will really get behind the band and exploit our full potential. We're really into gigging and we will support any album we do by playing everywhere, given the chance. Killerwatt Records (the label that "Merchants In Metal" was released on) should've done much more to get us gigs that's what we thought when we signed to them, since they are a leading agency as well, and that is what they told us but they did nothing in the end."

I can vouch for the fact that MANNINYA BLADE is an excellent live band; raw, powerful and energetic and with the new demo being so excellent I can see a bright future ahead for them – record companies take note. The line-up of the band is Blomman "Booze" Blomqvist (bass), Nicke Johansson (Lead vocals & guitar), Adde Pahlm (guitar) and Martin Eriksson (drums). They can be contacted (especially Blomman) at Stockholm Hard Rock Cafe every friday night or if you want it the safer way, write to them at: Nicke Johansson, Malmvagen 8C, 191 61, Sollentuna, SWEDEN.

46

Maninnya Blade i den brittiska hårdrockstidningen Metal Forces. Martin är nummer två från vänster.

Hur kände du Jonas Åkerlund?

– Vi är gamla klasskompisar. Genom Åkerlund lärde jag känna hans kusin Frederick Melander som lirar bas på Dampf-plattan. Han och Åkerlund var med i den tidigaste upplagan av Bathory. Innan jag skulle på audition för Maninnya Blade kom Åkerlund över till mig för att berätta hur jag skulle lira för att få jobbet. ”Kom ihåg att du inte spelar rak hårdrock utan du slår på allting och det hela tiden.” Jag fattade först ingenting men väl på plats bakom trummorna med grabbarna förstod jag vad han menade.

Om du blev trummis av en slump, hade du ens några influenser då?

– Ja, hårdrocken har funnits med i hela mitt liv. Jag har nog sett minst ett gig per turné som Motörhead har gjort i Sverige. Det är på den nivån det har varit och även om Maninnya Blade var jävligt roligt var det kanske inte min grej. Det var egentligen bara gitarristerna Andreas Palm (som i Maninnya Blade gick under namnet Rick Meister) och Nicke Johansson som var engagerade musikaliskt, som jag minns det. Och till skillnad mot deras tidigare trummis var även jag engagerad och jävligt inne på att skriva musik. Jag gjorde intron på orgel och sådana saker som vi använde oss av och det var uppskattat, till en början i alla fall. Men det är 200 år sedan nu och jag minns kanske detaljerna fel. Jag är fortfarande bitter över att jag fick dojan, haha.

Har du alltid varit så, att du har saker som du måste få ur dig?

– Alltid! När det inte finns instrument att spela på målar jag sjuka tavlor i stället. Jag måste uttrycka mig, vilket jag också gjorde i Maninnya Blade. Som jag sa, de tyckte att det var jävligt roligt att jag var så engagerad och ville vara med och skapa musiken. I alla fall till en början, för efter ett tag började jag att tycka att de där åtta minuter långa låtarna med miljoner taktbyten kanske inte var rätt grej för oss. Europe var så jäkla stora på den tiden och jag hade börjat snegla mer åt deras håll. Jag föreslog att vi skulle skriva hits som Van Halens ”Jump” i stället för att bara mangla på. Då kanske vi kunde få komma ut och gigga lite också. När jag sa det åkte jag ut med huvudet före. I förlängningen kan man säga att det som jag ville göra då är det som jag gör nu: stenhård musik som blandar mos, bröl, vrål, eld, bomber, rök och starka jävla refränger! Jag älskar exempelvis Kataklysms sound, men det kommer aldrig några direkta refränger. Samma sak med Asphyx, Legion Of The Damned och tidiga Kreator. De har ett jävligt ballt sound och när de mosar så kör de verkligen över en. Men man kan inte bara bli överkörd hela tiden. Då fungerar Amon Amarth mycket bättre. Där får man båda delarna. Mitt i allt kaos kommer det någonting som man kan sjunga med i. Det är också därför som Johan Hegg gästsjunger på Dampf-plattan.

När Sweden Rock Magazine först kontaktades om att vara först i världen att berätta om Martin ”E-Type” Eriksons återkomst till hårdrocken var upplägget ursprungligen ett helt annat. Han och samtliga inblandade musiker skulle vara anonyma och vi skulle intervjua dem som utomjordingar. Vi tyckte att det lät minst sagt märkligt och efter några turer fram och tillbaka bestämde Martin sig för att tala i eget namn i stället för som utomjording.

Var det för att E-Type kan ses som ett ok att bära i metalvärlden som du först ville vara anonym?

– Det är jätteviktigt för mig att folk förstår att ”The other side” inte är E-Types nya singel och att ”The arrival” inte är ett E-Type-album. När vi gjorde ”Euro metal”-turnén 2003 kom det discoklädda människor till gigen och förväntade sig ett vanligt gig med E-Type. Direkt när Mikkey sparkade igång sina ”Overkill”-trummor och gitarrerna började tjuta stod det klart att det inte var det. Jag tyckte om det och hårdrockarna tyckte om det, men de som förväntade sig ett vanligt gig med E-Type tyckte inte om det. Den här gången vill jag inte lura någon att tro att det är E-Type, för det är det inte. Dampf är ett helt annat väsen fullt av naturdyrkan, knotor, underliga väsen och vattennymfer. Det var så jag kläckte bandnamnet.

Va? Nu hänger jag inte med.

– Vatten och ånga i stället för rök. På medeltiden hade man säkert vattenånga på sina hårdrockskonserter. Om det fanns hårdrock då?

Bathorys gamla basist Frederick Melander spelar bas på Dampfs debutalbum ”The arrival” som släpps i juni.

Martin tillsammans med Inger ”Pippi Långstrump” Nilsson sminkad bortom igenkännlighet som ”Dampfmodern”. ”När kameran har slutat att spela in tackade Inger för att hon äntligen fått göra sin drömroll”, säger Martin.

Martin tillsammans med Sabatons gitarrist Tommy Johansson som spelar på plattan.

Martin tillsammans med Björn Åkesson som har hand om growlandet på plattan.

Christian ”Kicken” Lundqvist spelar trummor på elva av albumets tolv låtar. Den tolfte tar Johan ”Shellback” Schuster hand om.

”Någon frågade om det fanns en tanke bakom korsen och knivarna på bordet. Det gör det – tänk själv”, säger Martin.

”När Pontus Norgren, som tillsammans med Tommy Johansson spelar gitarr på skivan, har frågat vad jag har tänkt mig har jag spelat luftgitarr”

Klart att det gjorde och det såg säkert skitballt ut. Vad heter sedan vattenånga på tyska? Jo, Dampf, taget! Vi har allihop lite damp ändå så det passar bra, haha! Sedan pekar allt det här mot Rammstein. De har musiken och det visuella. Man får inte bara ett paket utan man får famnen full. Att jag sedan inte vet hur många de är i bandet, det gör mig ingenting. Det är sångaren Till Lindemann som jag har koll på, resten av medlemmarna skulle säkerligen kunna bytas ut utan att namnet skulle ta skada. Han är ansiktet för *bandet* men det är inte han som *är* bandet. Det är den grejen jag vill åt. Jag är trött på att vara en solokille. Allting som jag har gjort under årens lopp har jag gjort i min ensamhet. Det är jag som har gjort alla intervjuer, det är jag som har suttit ensam på hotellrummen, det är jag som har varit ensam i Melodifestivalen och alla sådana saker. Jag har suttit ensam och väntat på att någon ska komma och ge mig ett klartecken för att det är min tur, sedan går jag ut på scenen utan någon att hålla i handen som stöd. Jag kommer ihåg hur jag kände när Ace Of Base slog igenom, för att ta ett riktigt långväga sidospår. Jag var så jäkla avundsjuk på dem för att de var fyra medan jag var ensam.

Namnet A-tron har hängt med sedan 80-talet och är en förkortning av det latinska namnet för dödskallefjärilen, Acherontia atropos.

Tidigare under dagen har Martin berättat om sitt dåliga självförtroende som sångare. Något som även det visar sig bottna i problematiken att vara ensam i det som han gör. I sista pausen innan kvällens sista tagning tar han åter upp den tråden och saknaden av att ha ett band.

– Jag hade aldrig ett band att växa ihop med men jag hade i alla fall Max Martin och Cheiron-gänget. Vrider man på allting så var kanske det bandet jag ville vara med i. Vi bollade alltid idéer tillsammans och kunde komma med lösningar åt varandra. Men när jag var ute och spelade live satt de i Cheiron-studion och jobbade vidare. Jag tror att det kan bli annorlunda nu och jag hoppas att till slut kunna stå med ett färdigt band. För det är inte ett band som spelar på skivan, utan det är mina vänner. Men på scenen kommer vi att vara ett band. Jag fick förresten precis samma känsla av första mötet med Jona Tee (Heat), som har producerat plattan, som jag fick av Cherion: han förstod mig! Jag ryser när jag tänker på det.

Martin visar upp armen som mycket riktigt är full av gåshud.

– Det bästa exemplet på det hela är en låt på skivan som heter ”Twilight”. Jona hade ett riff som han visade mig, jag fyllde på med klockspel och sedan satt vi bara och matade in den ena saken efter den andra och det föll så väl ut. Hans saker hade så klart en helt annan ljudbild eftersom jag skriver allting på syntar medan han har gjort sitt med gitarrer. Eller ja, jag skriver också låtar på gitarr – luftgitarr. Den har även varit en del av hela skapandeprocessen.

Din luftgitarr?

– Ja, min luftgitarr, haha! Jag kan ju inte spela gitarr så när Pontus Norgren från Hammerfall, som tillsammans med Tommy Johansson från Sabaton spelar gitarr på skivan, har frågat vad jag har tänkt mig har jag stått och spelat luftgitarr och ylat fram melodin. Sedan har Pontus fått försöka att återskapa det som jag har visat. Det har varit powerchords i bryggan och markeringar vid refränger, lite struttigt som ”Holy diver” i någon vers och sedan in i refrängen igen och allt sådant.

E-Type hoppar upp, tar en bredbent rockpose innan han börjar spela en lågt hängande luftgitarr med samma intensitet som om han stod på Festival Stage på Sweden Rock Festival.

– Det var samma sak med Jona, även där har jag haft med mig luftguran flera gånger och otroligt nog har det fungerat! Jag har satt mig i ett hörn och tagit en kaffe när han har klurat över vad jag egentligen har spelat för någonting. Men så finns det inte heller några dåliga sätt att skapa musik på!

Att Martin hyser en stor respekt för Jona råder det ingen tvekan om. Gång på gång återvänder samtalet till hur han har pushat honom i rätt riktning.

Hur kom Jona in i bilden som producent? Är du ett fan av Heat?

– Jag är ett fan av Heat och har följt dem länge. Sedan har jag vetat att Jona är en duktig producent som gör mycket jobb åt andra men det var faktiskt trummisen Christian ”Kicken” Lundqvist, som spelar trummor på nästan hela plattan, som parade ihop oss. Han hade jobbat med Jona i ett tidigare projekt och trodde att han skulle passa mig. Först hade jag ögonen på min polare Peter Tägtgren från Pain. Han skulle gärna göra jobbet men det skulle dröja ett halvår innan han hade tid för det. Det tyckte jag var för lång tid, så då kollade jag med Jona i stället. Den första låten som han fick höra var ”Born on the wind”. Hans reaktion var som alla andras: ”Ja... Det låter ju bra men din tyska alltså. Kan vi inte göra det på engelska i stället?” Det var så hela grejen kom att förändras och det till det bättre. Jag må inte ha varit övertygad till en början, men när jag lyssnar på skivan hör jag hur rätt det låter. Så fort ”The arrival” släpps i maj kommer fler att göra det, hoppas jag. ■

Swedish extreme tech-metal pioneers MESHUGGAH return
with their ninth studio manifest „Immutable“

OUT 01.04.

CD Digipak | Colored 2LP | Cassette | Digital

Modern US Thrash Metal for fans of Lamb Of God
and Machine Head feat. frontman Richie Cavalera

OUT
08.04

INCITE - WAKE UP DEAD
CD Digipak | Colored Vinyl | Digital

The Godfathers of Skacore – with an innovative mix
of System Of A Down, Slipknot and others!

OUT
25.03

8 KALACAS - FRONTERAS
CD + Bonus DVD | Colored Vinyl | Digital

Exclusive editions and merchandise:

www.atomicfire-records.com

www.facebook.com/atomicfirerecords | www.instagram.com/atomicfirerecords

NO RETREAT

AV **JANNE MATTSSON** FOTO **ANDERS FÄSTADER**

Helt utan nostalgi fortsätter **Treat** framåt i karriär. Om slutet är nära, ja då är det så. Men än ser sångaren **Robert Ernlund** ingen anledning till att lägga av.

Treat består av basisten Nalle Påhlsson som återvände till bandet 2019, sångaren Robert Ernlund, gitarristen Anders ”Gary” Wikström, trummisen Jamie Borger och keyboardisten Patrick Appelgren.

Häromsistens var du med i SVT:s hyllade dokumentär om ”Swedish metal aid”-inspelningen 1985. Hur kändes det att se de gamla klippen från studion igen?

– Det var jävligt kul! utbrister sångaren Robert Ernlund. Det var nästan en form av revansch för oss alla, eftersom det fanns en tid då folk fnissade åt oss hårdrockare med våra kläder och stora frisyrer. Nu blev det i stället en sorts statussymbol när Okej-journalisten Stefan Johansson lämnade över checken till Bob Geldof med alla pengarna som vi hade sjungit ihop här hemma i Sverige. Det var en häftig grej. Nu springer det hela tiden in folk på mitt jobb på Deluxe Music i Stockholm som har sett programmet och uppskattat det för vad det är – ett slags tidsdokument. Om jag träffar någon av de som var med under inspelningen? I och med att jag jobbar inom musikbranschen som ljudtekniker är jag polare med många av dem än i dag. John Norum från Europe var in på jobbet bara för någon vecka sedan. Andra har jag sedan länge glömt bort namnet på men det är lika kul att snacka med dem ändå, haha!

Tänker du ofta på vad som har varit?

– Nej. Jag är väldigt tvärtemot. Jag går inte heller tillbaka och lyssnar på gamla Treat-plattor, utan när en skiva är gjord ställs den i bokhyllan. Det är någonting som är gjort och är det gjort kan jag inte göra någonting mer åt det. Det kan vara om basisten Nalle Påhlsson, som är tillbaka i bandet igen sedan ett par år, vill köra någon gammal låt som han har sniffat upp. Då kan jag gå tillbaka till en av de gamla plattorna för att kolla vad det är han snackar om. Annars är blicken stadigt fäst framåt. Det händer ibland när jag kommer till en fest att någon vill vara snäll och dra på en gammal Treat-låt. Visst, tanken är god medan jag bara känner: ”Åh, måste du spela Treat?” Jag vet inte varför jag är så.

Är inte det jantelagen som spökar då?

– Jooo, det är väl så. Det är inte så att jag skäms för Treat utan tvärtom, jag är oerhört stolt över vad vi har gjort. Det kanske bara är den där direkta uppmärksamheten som blir just där och då. Jag vet inte, jag kan inte svara på det.

På Treats nya skiva ”The endgame” är det fortsatt lite musikalisk nostalgi. I stället är det fullt av nya melodiska vägar för att hålla Treat relevanta drygt 40 år efter att ni bildades.

– Visst är det så och det här är första gången som jag kan gå tillbaka och lyssna på en platta själv och känna att den är bra. ”The endgame” är så färsk att den inte har åkt in i bokhyllan ännu, haha! Jag kom på mig själv en dag med att sitta och tänka på hur trevliga låtarna är. Det är någonting som jag har väldigt svårt för annars. Som jag sa tidigare, det som är gjort är gjort. En kul sak under arbetet med plattan var när jag skulle känna på låtarna tillsammans med gitarristen Anders ”Gary” Wikström och producenten Peter Månsson. Jag sjöng som jag brukar när Anders stoppade mig. Jag fattade först inte varför men han tyckte att jag sjöng för mycket som David Coverdale och för lite som mig själv. Det lät inte Treat och för att vara Treat måste både jag och låtarna låta Treat. Svårare än så är det inte. Det finns andra band som har tagit för långa steg bort från sitt sound och se hur det har gått för dem. Det är de gamla låtarna som fansen vill höra. Det blev extra tydligt när vi lirade tillsammans med Europe i Japan 2015. Visst, deras nya låtar är okej men de gamla får fansen att jubla högt.

I år fyller genombrottsplattan ”Dreamhunter” 35 år och Treats tidigare gitarrist Leif ”Lillen” Liljegren, som fick sparken 1988, har visat intresse för att fira ett sådant jubileum med er. Kan det vara aktuellt?

– Det vore något det, eller varför inte riva av hela ”Coup de grace” från 2010? Det är någonting som vi har pratat om. Jubileet är inte lika självklart men det vore en lika rolig grej att göra. Det beror helt och hållet på när vi kan börja lira live igen för nu börjar det bli tradigt att gå hemma. Hösten 2019 spelade vi nästan hela ”Organized crime” på ett gig i Stockholm och det var så jäkla häftigt. Vi hade ingenting förinspelat utan det var bara trummor, bas, gitarr, synt och sång. På flera av de nya låtarna är det en massa körer och sådant som vi måste ha med för att det ska låta bra. Inte mer än vad något annat band kör med, utan mer som en förstärkning av upplevelsen bara. Men just där och då under ”Organized crime”-låtarna, fan vad kul det var!

Titeln ”The endgame” låter olycksbådande. Börjar vi närma oss slutet på Treat?

– Det var väl inte helt säkert att den här plattan skulle komma till ens, utan Anders

”MAN VILL INTE RISKERA ATT BLI PAUL STANLEY. JAG SÅG KISS GIG PÅ SRF 2019 OCH TYCKTE SÅ JÄKLA SYND OM HONOM”

frågade mig om jag var sugen på en till platta och det var jag så klart. Någonstans runt 2013 såg vi oss nog klara med Treat och såg ett slut komma. Man vill inte gärna bli en parodi på sig själv och det tycker jag inte att vi är heller. Vi fortsätter framåt, testar nya saker, gräver i låtkistan och har fortfarande roligt tillsammans. Speciellt den här gången då vi faktiskt har lirat alla låtarna tillsammans flera gånger. På ”Ghost of Graceland” och ”Tunguska” var det mycket klippa och klistra, men här är det ett band som har jobbat med låtarna tillsammans. Det tycker jag också hörs på skivan då den är mycket mer mångfacetterad än vad de två jag just nämnde är. Jag gillar dem med, men jag gillar ”The endgame” mest. Titeln sedan, det är var det är. Anders kom med förslaget och vi andra nappade. Mer än så betyder det inte. Är det sedan slutet, ja då är det väl så.

I december i fjol fyllde du 65 år. Har det någonting med de här tankarna om slutet att göra?

– Jag tänkte ha kvar jobbet i alla fall två år till, sedan får vi se vad jag hittar på. Så länge jag fortfarande har rösten i behåll ser jag ingen anledning till att sluta med Treat. När jag dessutom ofta får höra att jag sjunger bättre i dag än vad jag gjorde på 80-talet är det oerhört lätt att hålla sig motiverad. Det är inte ovanligt att jag står hemma och sjunger någon timme då och då bara för att det är så jäkla roligt. Man får inte glömma bort att rösten är en muskel som måste hållas i trim och gör man inte det… Man vill inte riskera att bli Paul Stanley. Jag såg Kiss gig på Sweden Rock Festival 2019 och tyckte så jäkla synd om honom. Han hade inte ens röst nog att snacka med publiken mellan låtarna.

Vad är din absoluta höjdpunkt i karriären?

– Det är faktiskt tillsammans med just Kiss. 1988 spelade vi på Monsters Of Rock i tyska Schweinfurt. Andra artister den dagen var Kiss, David Lee Roth och Iron Maiden med flera. Inget dåligt sällskap att hamna i. På den tiden låg vi på samma skivbolag som Kiss och intresset för oss var enormt stort. Så stort att press och media var mer intresserade av oss än vad de var av Kiss. När vi satt på presskonferensen tillsammans med Paul Stanley och Gene Simmons var det *vi* som fick frågorna och inte de två. Det var helt bisarrt, jag satt med mina hjältar men det var jag som var den intressante! En ännu bisarrare sak hände under vårt gig. När jag struttade tillbaka till trumpodiet för att ta lite dricka såg jag David Lee Roth ligga bakom Jamie Borgers trummor och göra tummen upp åt mig. Kan det ens bli ballare än så?! ■

”När vi skulle ta fotona till skivan såg jag den här röda demonmasken som hade hängt på min vägg i 15 år. Jag tänkte att det kanske kunde vara någonting att bygga det hela på. Jag köpte den i Venedig från samma ställe där rekvisitan till filmen ’Eyes wide shut’ skapades. Om den har varit med i filmen vet jag däremot inte.”

ABBATH

AV **JANNE MATTSSON** FOTO **FRANCISCO MUNOZ**

Det höll på att gå åt helvete men med hjälp av skivbacken, Kiss och en hel del jävlar anamma är **Abbath** tillbaka. Piggare och mer spelsugen än någonsin!

Om jag säger att det är en piggare Abbath som hörs på den nya skivan ”Dread reaver”, är det ett önsketänkande eller någonting som även du känner?

– Visst är det så, säger sångaren och gitarristen Olve ”Abbath” Eikemo. Jag hade en pigg och fräsch period i samband med skivinspelningen 2020. Sedan kom det ett halvår med dåliga vanor innan jag i somras bröt mig loss. Sedan dess har jag varit inne i en riktigt bra period med mycket träning och skogsvandring för att hålla både mig själv och humöret uppe. Om det sedan hörs, tack för det. Kuken stårrr ännu, haha! Men den gjorde fan inte det efter debaclet i Sydamerika 2019. Jag borde inte prata om det men vad fan, alla vet vad som hände. Det är bara några knapptryckningar bort. Vi hade turnerat hårt i USA och efter USA flög vi direkt till Sydamerika. Där var det uppochned med precis allting och mer av det för var dag som gick. Vi hamnade i rena krigszoner i Chile där vi till och med blev tillsagda att vi inte fick spela. Man säger inte åt mig vad jag får eller inte får göra när det står fans och väntar!

– Vi spelade ett kortare set för att i alla fall ge fansen någonting. Någon som däremot tyckte att vi skulle ge fansen mer var en lokal promotor som bestämde att vi skulle ha en meet and greet med fansen – innan våra spelningar! Så gör man inte! Efter en spelning har jag inga problem med att träffa fans. Låt mig ta en dusch och ge bandet en chans att återhämta sig så ses vi vid tröjförsäljningen. Men att släppa in ivriga fans medan vi soundcheckar och är som mest stressade för att sedan tvingas att umgås med dem när vi måste gå och förbereda oss för spelningen… Nej fy fan, då går det illa. Det var ett så jävla dåligt upplägg att jag blir förbannad över det än i dag. Någon fick dessutom för sig att vi skulle ha med oss bobblehead-Abbaths att sälja. Det ville inte jag men så blev det. Som det så snyggt lades upp: jaaag behöver inte bry mig om vad som säljs. Klart som fan att jag bryr mig om det. Vi sålde två bobbleheads! Inte undra på att ingen köpte dem med tanke på hur fula de var. Det såg inte ut som mig alls, utan mer som en tjock Pinocchio! Det var många saker och allting kulminerade när jag fick för lite sömn, för mycket sprit och inte kunde bete mig.

”Vi sålde två Abbath-bobbleheads! Inte undra på att ingen köpte dem med tanke på hur fula de var”

Kan du det i dag eller är det som att vandra på nattgammal is?

– Det kan jag. I stället för att ta speed äter jag medicin mot min adhd. I stället för att dricka sprit håller jag mig till öl och det fungerar bra. Det kände jag redan på turnén med 1349 och Vltimas som vi gjorde i början av 2020. Jag var nykter på den turnén och hoppas att det blir fler som den. Jag är en betydligt bättre gitarrist som nykter och det tycker jag om. Jag har spelat mycket gitarr under de senaste åren.

Är det du som spelar det klassiska gitarrintrot på singeln ”Dream cull”?

– Nej, det är gitarristen Ole André Farstad. Det var från början inte meningen att han skulle spela på plattan då han var upptagen med annat. När vi sedan inte fick tag på någon annan blev det ändå Ole som kom in och gjorde sitt och det gör att vi är helt samma team på ”Dread reaver” som vi var på 2019 års ”Outstrider”, jippie! I samma veva som vi började att jobba med förproduktionen gick världens bästa Eddie Van Halen bort. I vår gemensamma sorg över det levererade vi den ena snygga saken efter den andra på plattan. Exempelvis introt i ”Dream cull” som är vår egen ”Spanish fly”. Det kanske inte hörs så himla tydligt som vissa andra saker men nog vilar Eddies ande över skivan allt.

Van Halen och Abbath, det var överraskande. En annan överraskning, men mer logisk sådan, är Metallica-covern ”Trapped under ice” som ingår på det nya albumet. Vad har Metallica betytt för dig?

– Det började redan inför den första, självbetitlade Abbath-skivan från 2016. Vi hade tänkte spela in ”Trapped under ice” men fick inte till den, utan valde Judas Priests ”Riding on the wind” i stället. Tankarna att spela in den fanns redan under Immortal-tiden då trummisen Horgh är ett så otroligt stort Judas Priest-fan. På ”Outstrider” fick vi inte heller till ”Trapped under ice” utan gav oss på Bathorys ”Pace ’till death” i stället eftersom alla gillar Bathory eller har fel. Nu äntligen har vi fått till ”Trapped under ice” men vad de har betytt? Trummisen Ukri Suvilehto älskar Lars Ulrich. Sedan har de ett gäng bra plattor i bagaget som jag har vuxit upp med och jag lärde mig att spela gitarr till dem. Det är väl inte mer än så, haha!

Är det mer av just detta, din gamla skivsamling, som har smugit sig in på ”Dread reaver”?

– Precis så är det! Under all ofrivillig fritid har jag rotat igenom skivsamlingen och lyssnat på så många plattor som jag inte har hört på år och dar. Ratts självbetitlade ep från 1983 – vilken skiva! ”Sweet cheater” är så fet att hälften vore nog. Vilket gitarrspel! Fast Ratt har ingenting med ”Dread reaver” att göra. Det är de gamla vanliga grejerna som har färgat av sig. Lyssnar man noga på ”Dream cull” hör man tydligt att den påminner om ”Exciter” med Kiss och ”The book of breath” är ”Creatures of the night”. Vad som sedan är Motörhead och Bathory får man som lyssnare plocka ut själv.

När vi snackades vid våren 2019 pratade du bland annat om det tomrum som skulle uppstå i en värld utan Kiss. Just nu befinner de sig på vad som förväntas vara målrakan av deras avskedsturné. Har du sett något gig under turnén ännu?

– Nej, av många olika anledningar. En av dem är att jag såg Kiss på Donington 1996. Det var den första europeiska spelningen under återföreningen med Peter Criss och Ace Frehley. Jag och en polare var där och hade en ganska medioker dag: Sepultura bara lät och inte ens Paradise Lost gjorde en bra spelning. Sent på kvällen när Kiss helikoptrar flög in över området fick vi ny energi och oanade krafter som jag aldrig har upplevt sedan dess. Vi knuffade oss fram så långt som det bara gick och när spelningen drog igång var jag tio år gammal igen. Fy helvete vilken upplevelse det var. Fy själv-aste helvete! Efter det såg jag dem i Oslo på ”Psycho circus”-rundan samt i Bergen 2008. Det trodde jag var sista gången. Jag var skeptisk redan innan men Kiss var för fan i min stad och det var ingen dröm! Att vara där var dock en mardröm. Att behöva stöta på alla stadens galanta damer som under alla år har retat och mobbat mig för att jag är ett Kiss-fan. Att behöva stå och svara på frågor som ”Men heeej Olve, inte visste jag att du gillade rockbandet Kiss?” samtidigt som deras ungar satt och vräkte i sig småplock på en rutig picknickfilt. Fy fan, det är inte en Kiss-spelning för mig. Efter det svor jag på att aldrig mer se dem igen. Det höll i sig till deras spelning på Tons Of Rock 2019. Det var samma dag som min födelsedag och jag fick en biljett i present av Ole. Det var riktigt bra och ”100,000 years” var den stora höjdpunkten. Men för fan, 2019, då har jag ju sett dem på avskedsturnén! Helvete, gubbjäveln börjar få dåligt minne.

”Om mina föräldrar vet att jag är Abbath? Absolut! De är över 80 år gamla men har alltid stöttat mig under alla år. Alltid, oavsett vad som har hänt. I och för sig kan det bero på att jag är ensambarn, haha”

Trots allt som har hänt dig under de senaste åren känns det som att du fortfarande är samma skojfriska Abbath.

– Jag är ganska go och glad faktiskt, men jag är förfärligt ensam och saknar mitt band så himla mycket. Jag tycker inte om att jobba utspritt. Jag vill träffas i replokalen, gå igenom låtarna, spela lite och ha det kul. Det var länge sedan vi hade kul nu. Så fort Ole kommer hem från Mexiko kanske vi kan ses och se över vilka låtar som vi ska spela. Det kommer att bli en pärs att välja ut dem den här gången då mer eller mindre allihop är betydligt mer svårspelade än låtarna på tidigare album. Vad fan skulle Eddie Van Halen dö för? Det gjorde bara skivan ännu mer svårspelad. Frid över hans minne.

I fjol medverkade du på Behemoth-Nergals sidoprojekt Me And That Mans album ”New man, new songs, same shit. vol.2” med en klockren Lemmy-stämma, som annars bara hörs i ditt Motörhead-coverband Bömbers. Var det Nergals önskemål eller gick du på känsla?

– Jag visste inte vad Nergal ville ha av mig men jag visste att jag ville medverka. Vi har turnerat tillsammans så många gånger och han är en god vän till mig, så självklart skulle jag medverka om det var vad han ville. När jag fick höra vad han hade tänkt sig… Det var bara att plocka fram sin inre Lemmy och gå loss. Det blev rätt ballt faktiskt. Men ballast i låten är inte jag utan…

WASP:s gamle gitarrist Chris Holmes som bjuder på ett solo.

– Exakt, Chris är en gammal hjälte! Det är då själva fan att han inte är med i WASP längre. Å andra sidan, med eller utan Chris så missar jag inte chansen att se dem när de kommer och giget i Göteborg – det kommer att bli bra som fan. Det har jag redan bestämt. Jag minns när jag var en liten knatte på tio bast och min polare fick den första WASP-plattan i julklapp. Dra åt helvete, vilken upplevelse det var! Eller fick och fick, vi smygöppnade ett av hans paket som vi visste innehöll en vinylskiva. Efter det led vi i det tysta för vi hann bara lyssna på skivan en gång innan hans föräldrar kom hem och vi blev tvungna att slå in skivan igen. Sedan var det bara att vänta till julafton. Har du hört demoversionen av ”Hellion”? Ja, klart att du har. Snacka om fantastisk låt och där får man säga att demon var bättre. För så är fallet. Samma sak med Kiss demolåtar som Eddie Kramer spelade in åt dem. Ingen av låtarna är bättre på debutalbumet än vad de är på demon, ingen!

Om man tittar på dina forna Immortal-kollegor Demonaz och Horgh så ligger de sedan sommaren 2020 i fejd med varandra om vem som äger namnet Immortal. Om man ser rent hypotetiskt på det hela: den av dem som slår sig i följe med dig, har han mest rätt till namnet?

– Ja, vad fan är det de gör? Jag vet inte. Det ligger helt utanför mitt ansvarsområde och vad jag tycker eller tänker spelar ingen roll heller. Hade allting gått rätt till hade namnet varit varumärkesskyddat för år och dag sedan, men inte fan tänkte väl jag eller Demonaz på någonting sådant när vi drog igång det hela. Han var till och med på väg att ge bort namnet till en vän men jag hann stoppa honom i tid. Immortal skulle vara vårt och ingen annans band. Vet du vad namnet egentligen kommer ifrån? ”The thing that should not be” med Metallica. ”*Immortal* – in madness you dwell” och så är det än i dag. ■

”När Kiss helikoptrar flög in över området fick vi ny energi och oanade krafter som jag aldrig har upplevt sedan dess”

5th EDITION

14-16 JULI 2022

GASKLOCKORNA GÄVLE

3 SCENER ✦ 3 DAGAR

GEFLE METAL FESTIVAL

5th EDITION

Entombed

MESHUGGAH

Emperor

AT THE GATES

Heaven Shall Burn

Mayhem

DEICIDE

EXODUS

SOILWORK

Marduk

Myrkur

mgła

Unleashed

Tribulation

LOK

JINJER

Brujeria

Swallow the Sun

Fleshgod Apocalypse

Me and That Man

Draconian

Thyrfing

Angelus Apatrida

Heathen

Infected Rain

Entombed A.D.

Cryptic

Sister Sin

Venom Prison

Ice Age

Frantic Amber

Mass Worship

Kvelertak

Skinflint

CARRY THE TORCH · DISDAINED · FAUSTUS · FAYENNE · GAUPA · LIKTAL · LIMBO · MAURA · MOLOKEN
ODJUHR · REINCARNAGE · SEID · SIGNO ROJO · SODOMISERY · ULFVEN · WALKING CORPSE

MED RESERVATION FÖR EV ÄNDRINGAR

TADC · Gävle · Gävle Energi · Gefle Hardrocks Klubb · Bilda

GEFLEMETALFESTIVAL.SE

Gefle Folkhögskola Form · medborgarskolan · Studiefrämjandet · Studieförbundet Vuxenskolan

FOTO **MICHAEL PUTLAND / GETTY IMAGES**

AV **ERIK THOMPSON**

DEMONS AND WIZARDS

Uriah Heep på scen i Tyskland i september 1971. Trummisen Ian Clarke, som enligt gitarristen Mick Box ”var på väg åt ett annat håll i livet”, slutade kort därpå liksom basisten Paul Newton. Mick, keyboardisten Ken Hensley (1945-2020) och sångaren David Byron (1947-1985) fortsatte.

Ett av fantasyhårdrockens stora banbrytarverk och **Uriah Heeps** mest älskade album fyller 50 år. I denna första av två artiklar om **”Demons and wizards”** delger Mick Box och den bortgångne Ken Hensley sina minnen och tankar om jubilaren.

”Demons and wizards kom till efter att vi hade beslutat oss för att vara kort och gott ett rockband”

För 50 år sedan, 1972, hade den hårda rocken på vad som i efterhand ter sig som häpnadsväckande kort tid framträtt som dels en egen musikstil, dels en kraft att räkna med. Led Zeppelins debutalbum, släppt i januari 1969, förkroppsligade inte själva starten för stilen. Däremot utlöste det i princip egenhändigt den följande, explosiva framkomsten av hårt rockande skivor och artister.

Centrum för den hårda rockscenen, som tidigare hade varit USA, blev nu istället Storbritannien och framför allt Led Zeppelins egen hemvist London. Härifrån utgick under det mytomspunna året 1970 en räcka banbrytande hårdrockssläpp signerade band som Deep Purple, Free – och Uriah Heep. Bandet vars sound enligt gitarristen Mick Box främst kännetecknas av femdubbla sånglharmonier, Hammondorgel och wah-wah-gitarr.

Förlagan till Uriah Heep, Spice, bildades 1967 av Mick Box och sångaren David Byron. Den tidstypiska hybriden av pop och rhythm’n’blues förändrades under inspelningen av debutalbumet, då sättningen utökades med keyboardisten (och slidegitarristen samt sångaren) Ken Hensley. Det nya soundet var fetare, mer dramatiskt och inte minst tyngre, så när albumet ”...Very ’eavy ...very ’umble” väl gavs ut i juli 1970 var det under ett nytt bandnamn. Det namnet blev, på uppmaning av managern Gerry Bron, detsamma som skurkens i Charles Dickens 1800-talsroman ”David Copperfield”: Uriah Heep.

Bandets tidiga släpp sågades av kritiker – precis som hårdrocksläpp i allmänhet gjorde – och sålde genomgående mediokert. Inte för att detta föreföll hämma deras produktivitet. Andra albumet ”Salisbury” släpptes i februari 1971, ”Look at yourself” i november samma år och ”Demons and wizards” i maj 1972. Fyra fullängdsalbum på mindre än två år alltså. Detta fjärde album gav Uriah Heep deras stora genombrott, förblir deras ohotade framgångstopp och betraktas ofta som det verk där deras koncepts alla bitar föll på plats i största allmänhet. En annan skola hävdar förvisso att det sistnämnda inträffade redan på föregångaren ”Look at yourself”, men Mick Box säger sig för sin del tillhöra ”Demons and wizards”-falangen.

– ”Demons and wizards” kom till efter att vi hade beslutat oss för att vara kort och gott ett rockband, konstaterar gitarristen. Första plattan ”...Very ’eavy ...very ’umble” spände över ett ganska brett register. ”Salisbury” blev en spjutspets för progscenen och vid tiden för ”Look at yourself” hade vi insett att det var rock vi ville ägna oss åt. Det raffinerade vi när Lee Kerslake kom med på trummor och Gary Thain på bas, plus att vi kom på en del helt oprövade idéer. När så Roger Dean tog till sig vårt sound och förenade det med sin omslagskonst för plattan visste vi att vi hade åstadkommit något speciellt.

Ken Hensley, huvudsaklig låtleverantör till plattan, gav en delvis annorlunda fast lika positiv bild av plattan när Sweden Rock Magazine talade med honom före hans bortgång den 4 november 2020.

– Jag anser ”Demons and wizards” vara vårt bästa album någonsin och att det blev det beror på att bandmedlemmarnas dåvarande kemi var så fantastisk. Ohämmad, förutsättningslös – vi fokuserade alla på samma sak, att få ut det absolut mesta av låtarna. Ingen hade en tanke på royaltyer eller pengar. Alla kom alltid i tid och var

superentusiastiska. Jag minns att jag tänkte: ”*This is it*. Det här är vad jag alltid har drömt om.” Jag tänkte att det här var höjdpunkten på bandets musikaliska karriär och härifrån kunde det gå precis vart som helst.

Hur skulle du beskriva plattan till stilen?

– Den var väldigt annorlunda jämfört med något som någon annan höll på med och väldigt annorlunda jämfört med något av det som vi hade gjort tidigare. Tidigare hade vi med vissa undantag som ”July morning” (det keyboardorienterade tiominuterseposet på ”Look at yourself”) hållit oss innanför rock’n’roll-ramarna. Vi hade inte brutit med dem. Inför ”Demons and wizards” hade jag fått nog av allt sådant, så det var egentligen en perfekt storm.

Omslagskonstnären Roger Dean bekräftade i SRM #85 att vattenfallet på ”Demons and wizards” föreställer en vagina med ett uppstickande ollon nära toppen. Trollkarlen är Roger själv.

Det är passande, för att inte säga poetiskt, att ett album så förknippat med fantasy och magi som ”Demons and wizards” har en röd tråd i form av förverkligade drömmar. En av dem är förstås Uriah Heeps dröm om det stora genombrottet. En annan, mer personlig och bokstavlig, är huvudkompositören Ken Hensleys återkommande dröm som inspirerade till ”The wizard”: den akustiskdominerade balladen och singeln som satte albumets hela boll i rullning. Samt, inte att förglömma, inspirerade omslagskonstnären Roger Dean till ”Demons and wizards” lika klassiska konvolutbild.

– Drömmen började med att jag gick längs en gångstig mellan en massa träd, minns Ken. Plötsligt öppnade sig skogen och där var ett litet berg. Halvvägs uppe befann sig en skinande gubbe. Jag kunde inte motstå driften att tala med honom och jag klättrade upp med en otrolig lätthet, som om jag flöt genom själva luften. Där slutade drömmen. I en hel vecka drömde jag samma sak och det drev mig till vansinne. Drömmen upphörde först när jag hade skrivit låten.

”The wizard” är speciell i Uriah Heep-historien även av en annan orsak, som ska omtalas längre fram. ”Demons and wizards” som helhet, och historien om dess tillkomst, är naturligtvis också ämnen som kommer att skärskådas mer detaljerat. Dock känns det motiverat att gå händelserna lite i förväg och redan nu säga några ord om dess andra singel, Uriah Heeps mest berömda låt och obestridliga signaturmelodi: ”Easy livin’”.

”Stilen var väldigt annorlunda än något som någon annan höll på med och väldigt annorlunda än något av det som vi hade gjort tidigare”

Den snabbrullande, pådrivande shufflen ”Easy livin’” har i efterhand beskrivits som predestinerad att bli en hit. Ändå säger sig upphovsmannen Ken inte ha haft några som helst föraningar i den vägen då han faktiskt skrev låten.

– Vad jag är sämre på än någonting annat är att identifiera nyckellåtar. På vinylskivans tid var valet av singellåt mycket viktigt, eftersom singeln var det verktyg som skulle marknadsföra albumet. Och varenda gång som jag tillfrågades om min åsikt kom jag med totalt fel förslag. Jag kommer ihåg en gång när jag föreslog ”Rain” som singel (pianoballad från nästföljande albumet ”The magician’s birthday”). Så helkorkat! Och jag blev utskrattad, så givetvis inträffade det aldrig. Så nej, jag var aldrig bra på att utse nyckellåtarna. Jag försökte bara att skriva bra låtar och min bedömning utgick aldrig från om en låt skulle bli en hit eller inte, eller gillas av den eller den personen. Om folk gillar den, fint. Om inte ska jag ta mig en funderare och sedan försöka med något annat.

Olikt många andra låttexter på ”Demons and wizards” saknar ”Easy livin’” helt mystiska inslag. Frånsett kanske att låtens historia i sig inte är helt klarlagd. Vad som vanligtvis berättas är, på ett ungefär, att Ken en dag dröjde sig kvar i studion medan övriga fyra i bandet gick på puben. När de återvände hade Ken låten, eller en idé till den, redo att jobba på. En version som Ken tillbakavisar.

– Nej, den historien handlar om ”Rain”, inte ”Easy livin’”. Med ”Rain” var det så att hela bandet skulle ut och äta, men när någon öppnade studiodörren regnade det utanför. Jag hade ingen lust att gå ut i regnet så jag sa till de andra: ”Gå ni, jag stannar nog kvar här med ett par öl och spelar piano.” När de kom tillbaka hade jag ”Rain” färdig. Med ”Easy livin’” är historien den att vi hade haft ett par långa dagar i studion. Alla var trötta, ett par satt i taxin och skulle hem och någon råkade säga att allmänhetens bild av ett rockband är några som infinner sig till konserten, inkasserar en miljon dollar och åker hem – att de har ett ”easy livin’”. De två orden fastnade i skallen på mig. Jag klev in i min lägenhet, satte på tekitteln, slog mig ner vid pianot och hade låten färdig på 15 minuter.

Gitarristen Mick Box och sångaren David Byron gick först samman i coverbandet Stalkers, bildat av Mick 1965. De båda började efterhand skriva eget material och 1967 beslöt de sig för att satsa på musiken på heltid. För riskabelt, tyckte övriga medlemmar, så Stalkers lades ner och Spice, förlagan till Uriah Heep, bildades.

FOTO MICHAEL PUTLAND / GETTY IMAGES

Enligt Mick Box ligger den mer välkända historien närmare sanningen.

– Själva låttiteln anspelar på att vi gjorde *så* många turnéer, gick in i studion för att sedan göra *så* många turnéer igen under de första åren. När vi sa ”oh, this is easy livin’” var vi i själva verket ironiska. Vi hade det långt ifrån lätt, vi var rejält tröttkörda. Ken tog fasta på det och fann ”Easy livin’” vara en bra låttitel. Men sedan går våra uppfattningar isär. Ken säger att han skrev låten alldeles själv. *Min* version är att under en rast i studion drog vi andra iväg till puben medan Ken stannade kvar. När vi kom tillbaka började Ken att spela den här shufflen, vi andra hakade raskt på och allt föll på plats mycket snabbt. Kanske hade Ken fått en idé som han kom på under rasten som han ville att vi skulle jobba på. Jag har ingen aning. Men så här ser jag det: först hade vi ingenting, därefter kom vi andra tillbaka och sedan hade vi något.

Det är inte bara dess musikaliska innehåll som har gjort ”Demons and wizards” historisk. Det är det också i egenskap av första album med Uriah Heeps sedermera klassiska sättning. I denna ingick tre femtedelar av bandets egentliga originalupplaga: Mick, Ken och publikens obestridlige favorit – den teatraliske, vibratoexcellerande sångaren David Byron.

– David Byron var en av denna världs oersättliga människor, suckar Ken nostalgiskt. Han placerades på denna jord för att göra ett jobb och han gjorde det fantastiskt, på ett sätt som bara han kunde ha gjort det. Han hade en anda och en sångkapacitet som hade utvecklats genom år av sessionarbete med mera, som gjorde honom extremt speciell. För mig som låtskrivare var han en dröm. Jag kunde lägga fram de mest primitiva beståndsdelar till en låt, varpå han broderade ut dem till något väldigt speciellt. När jag jobbade med David visste jag att jag inte bara hade en väldigt karismatisk frontman, villig att ta risker och blotta sina innersta känslor för publiken. Jag var även bekant med vad för slags ord, fraseringar, tonarter och så vidare som han tyckte om att sjunga. Så jag skrev delvis med honom i åtanke. Jag måste erkänna att jag av och till fortfarande gör det. Jag önskar verkligen att jag kunde sjunga mina låtar på samma sätt som David. Men det kan jag inte, så jag försöker bara göra honom heder så gott jag förmår.

De nya inslagen i bandet utgjordes således av rytmsektionen, vilken till hälften hade varit ett problem mer eller mindre sedan starten. När Lee Kerslake, som tidigare hade spelat med Ken i banden Gods och Toe Fat, sällade sig till gänget i november 1971 blev han Uriah Heeps fjärde trummis på mindre än två år.

– Då hade vi försökt att få med Lee i bandet i över ett år, säger Ken. Jag visste att han var den perfekta trummisen för oss. Vi brukade mer eller mindre knacka på hemma hos honom och säga: ”Kom igen, Lee! Du måste gå med i vårt band. Det är suveränt och vi behöver dig.” Men han hade sitt eget projekt National Head Band som han försökte få att lyfta, så han nobbade oss varje gång. Tills, antar jag, det projektet slutligen kollapsade och då tackade han ja.

Mick, som skulle komma att spela med Lee i det närmaste oavbrutet fram till 2007, var faktiskt den som inledningsvis var mest skeptisk till trummisen.

– Vi mötte Lee i en replokal i London och jag var den enda som inte övertygades direkt. Jag behövde först jobba själv med honom för att sondera terrängen. Så vi skickade alla de andra till puben och så jammade bara Lee och jag i en och en halv timme. När de andra kom tillbaka sa jag: ”Han är med.” Lee och jag läste av varandra så bra att det var uppenbart att det skulle funka till 100 procent. Efter det var vi polare för livet.

Uriah Heeps originalbasist Paul Newton, som även han tidigare varit med i Gods, avvek från bandet i samma veva. En bidragande orsak har sagts vara ökade spänningar mellan Paul och övriga medlemmar sedan Gerry Bron hade tagit över rollen som manager och ansvaret för bandets intäkter från Pauls pappa. Vilket såväl Ken som Mick häftigt förnekar.

– De flesta meningsskiljaktigheter hade lösts vid tiden då Gerry löste ut Pauls pappa från managementavtalet och Paul skrev på det nya avtalet tillsammans med oss andra, menar Ken. Så det där är absolut inte sant.

Mick uttrycker sig i ännu skarpare ordalag.

– En fullkomlig lögn! Paul Newton senior var en fantastisk människa som enbart ville bandets bästa. När han kände att han inte kunde ta oss längre överlät han managementansvaret på Gerry. Jag tror faktiskt att Gerry erbjöd honom att behålla en viss andel och att de försökte utarbeta något slags avtal, men i slutänden tackade Paul Newton senior nej. Han tog oss så långt han kunde och tog sedan avsked med värdighet. Där fanns ingen animositet.

Så varför lämnade då Paul Newton junior Uriah Heep?

– Paul insåg att hur mycket han än älskade att vara med i bandet älskade han inte vad klivet upp i elitserien började att kräva av honom, säger Ken. Han var inte villig att ge upp hem, familj och vänner för ett liv på ständig världsturné. Efter en spelning i East End i London meddelade han att han helt enkelt inte ville fortsätta. Så vi började leta efter en ersättare och Mark Clarke blev en tillfällig sådan.

Mark Clarke, tidigare medlem i jazzrockande Colosseum och den förste verklige virtuosen att sälla sig till Uriah Heep, blev alltså inte långvarig.

– Mark kom fram till att Uriah Heeps arbetsbörda var mer än han klarade av, säger Mick. Vi tillbringade nio månader om året på turné och resterande tre i studion. Det blev för mycket för honom, så han beslöt sig för att hoppa av.

Marks främsta bidrag till Uriah Heep-historien blev som basist på, och dessförinnan medförfattare till, ”The wizard”. Nämnda singel (och dess baksida ”Why”, som dock inte kom med på albumet) förevigades under några hektiska timmar i bandets stamlokus Lansdowne Studios före en avresa till USA för en turné med Deep Purple i januari 1972. Denna turné avslutades den 31 januari, varpå Mark bokstavligt talat omedelbart ”försvann från jordens yta”, som Mick uttrycker det. Efter mindre än tre månader i Uriah Heep var basisten fullständigt utbränd. Han kom dock senare att spela bas på Ken Hensleys tre första soloalbum.

– Mark var en skolad musiker på en helt annan nivå än vi, konstaterar Ken. Han och jag fann varandra mycket snabbt och för mig var det uppenbart att han aldrig skulle bli varaktig i bandet. Däremot var han en mycket kapabel vikarie medan vi letade efter någon annan och Gary Thain var så att säga ett troligt val.

Den till börden nyazeeländske basisten Gary Thain kom närmast från Keef Hartley, en trummis och orkesterledare med ett förflutet i ärevördiga John Mayall’s Bluesbreakers. Gary visade sig snabbt vara rätt person för Uriah Heep och scendebuterade med bandet då dessa inledde andra vändan av sin USA-turné, denna gång med Cactus, den 1 februari. Det vill säga redan dagen efter Marks sorti.

– Jag tror att det var vår manager Gerry Brons idé att testa Gary, säger Mick. Själv hade jag bara sett Gary spela med Keef Hartley Band på bluesklubben Klooks Kleek i London. Han var en otrolig basist, men Keef Hartley Band var i grund och botten ett bluesband så jag visste inte hur han skulle fungera i ett rocksammanhang. Men när han väl dök upp rådde det ingen tvekan. Gary flögs alltså över till USA mitt under turnén och repetitionen ägde rum på Whisky A Go Go, den berömda klubben på Sunset Strip i Los Angeles. Han var en väldigt lättsam kille, en stor personlighet med suverän scennärvaro och en ytterst kompetent musiker, så allt föll på plats mycket snabbt. Gary och jag kom väldigt bra överens, för vi hade samma humor.

För Ken Hensley blev denna första repning med Uriah Heeps blivande klassiska sättning något av en uppenbarelse.

– Jag minns väldigt tydligt känslan av hur allt och alla totalt gick upp i varandra. Den musikaliska kemin i bandet var absolut otrolig.

Mick håller med.

– Lee var perfekt för oss, en urkraft bakom trummorna. Och Gary tillförde melodiska basgångar som var helt enkelt fenomenala. Med dem båda på plats kände vi verkligen att vi hade något speciellt på gång.

De fem framstod från snart sagt första stund som en imponerande liveakt, med sinsemellan olika men väl harmonierande personligheter.

– David var vår frontman, vår karismatiske röst, och han gjorde ett fantastiskt jobb, säger Ken. För mig var han min Freddie Mercury, som fick mina låtar att komma till liv på ett sätt som fängslade publiken. Mick höll sig mer i skymundan, med lite av sin egen image. Lee var en bra trummis som ville vara sångare – som de flesta trummisar på den tiden ville, haha! Gary försvann in i sin egen värld, en exceptionell basist som ingen kunde mäta sig med. Själv var jag snubben med det långa håret som spelade på för många keyboards med för få händer och fick det att verka väldigt dramatiskt, för att därpå kliva fram och spela slidegitarr, dansa runt i silverboots och tajta brallor och bara leka rockstjärna. Och på något sätt passade alltsammans ihop. Det fanns ingen upplevd eller öppen avundsjuka, alla gjorde bara sin grej.

”Nu när jag hade en sättning som kunde hantera vad jag än slängde åt dem började jag för första gången att skriva om demoner, trollkarlar, paradis och besvärjelser”

Det gjorde inte saken sämre att det nya Uriah Heep befann sig på lämpligast tänkbara plats för att introducera sin briljans för en livepublik. I USA var de redan i detta skede åtskilligt populärare än i hemlandet.

– Det började redan efter ”Salisbury”, minns Ken. Då turnerade vi i USA med Three Dog Night och spelade för 16 000-20 000 människor varje kväll. Du kan tänka dig hur det var för ett nytt band att göra sin första USA-turné med vad som då var det största bandet i USA och spela för så mycket folk. De konserterna var otroliga. De tog oss till en nivå som vi aldrig ens hade föreställt oss. Limousiner, groupies, utsålda arenor och stadion, allt! Vi hade aldrig anat att någon kunde spela på sådana ställen, men vid tiden för ”Demons and wizards” sålde vi ut dem själva.

Ken Hensley bakom keyboarden med Uriah Heep 1972. Materialet till bandets debutalbum ”…Very ’eavy …very ’umble” (1970) var redan skrivet då Ken kom med, men i gengäld blev han deras kreativa ledstjärna på de tolv följande studioalbumen före hans avhopp 1980.

FOTO **FIN COSTELLO / REDFERNS / GETTY IMAGES**

Fast komna så här långt i vår historia hade som synes själva inspelningen av ”Demons and wizards” ännu inte ägt rum – åtminstone inte åtta niondelar av den. Den inleddes i mars 1972, sedan Uriah Heep hade avslutat USA-turnén och återvänt till Storbritannien, London och Lansdowne Studios. I samma veva utkom singeln ”The wizard” och fick något så dittills ohört i Uriah Heep-sammanhang som välvilliga recensioner. Det nygamla bandet äntrade studion fyllda av entusiastiska förväntningar. Vilka – spoilervarning – skulle komma att infrias. I varje fall vad upplevelsen av skivinspelningen anbelangar.

– Absolut, instämmer Ken. För mig hade allt nått sin fullbordan i det läget. Jag kom med låtar till studion och replokalen som var avslutade ifråga om text och musik, men oavslutade ifråga om arrangemang, i förvissning om att bandet hade kraften och kapaciteten för att göra dem till Uriah Heep-låtar. Däri låg skönheten med alltihop. Förut hade Uriah Heep alltid saknat den perfekta rytmsektionen. David, Mick och jag kittades samman mycket snabbt men även om de var bra var de andra killarna inte *rätt*. I den stund som Gary och Lee gick med i bandet blev det perfekt. För mig som kompositör blev utrymmet för experiment så mycket större. Nu när jag hade en sättning som kunde hantera vad jag än slängde åt dem började jag för första gången att skriva om demoner, trollkarlar, paradis och besvärjelser. Jag hade alltid velat kliva utanför rock’n’rollens ramar och nu hade jag chansen.

Nästa del av denna artikel kommer att gå in mer i detalj på de låtar som Ken här syftar på och deras betydelse för ”Demons and wizards” som helhet. För – vilket den vältalige multiinstrumentalisten och kompositören själv bekräftar – skivans redan omnämnda stora hits är bara toppen på ett mångfasetterat isberg.

– De låtar som faktiskt gjorde plattan framgångsrik, ”Easy livin’” och ”The wizard”, har egentligen ingen koppling till den progressiva attityden hos bandet vid den tid då vi spelade in återstoden av låtarna. De sticker ut som kommersiella alternativ på albumet och det är inte konstigt att de valdes ut och blev så framgångsrika som de blev. Men för mig ligger det stora värdet hos det här albumet i det faktum att det var den kreativa kronan i bandets karriär. Vilket är synd och skam, för vi kunde ha gått vidare till större och bättre saker, men andra saker började att komma i vägen.

Saker som stress som allteftersom började kräva sin tribut, ödesdigra livsval och en tilltagande rivalitet bandmedlemmarna emellan. Vilket sammantaget innebar att ”Demons and wizards”, förutom att ge Uriah Heep deras stora genombrott, även bar med sig fröet till den klassiska sättningens oåterkalleliga undergång. ■

Till minne av Gary Thain, David Byron, Lee Kerslake, Ken Hensley och Gerry Bron.

WOLF

AV **SIMON LUNDH** FOTO **PER KNUTSSON**

Niklas Stålvind har en superkraft. **Wolfs** ledare gillar att grubbla. Den här gången heter resultatet ”Shadowlands” och innehåller en låt om en man med ett elakt ansikte i bakhuvudet.

I SRM #2/2020 sa du att ”Feeding the machine” från 2019 var som en lång terapibehandling och att ”allt som har ätit mig har kommit ut nu”. Är nya ”Shadowlands” mer lättsam?

– Ja, jag behövde verkligen få ur mig allt det där för min egen skull, säger sångaren och gitarristen Niklas Stålvind. Självklart försöker jag att skriva så att andra ska kunna ta till sig skivan, men efter det där kände jag verkligen att jag hade gått i terapi. Jag skrev dels mycket om mig själv, dels om vad som hände i världen just då. Det var då IS sprang omkring och eldade upp folk levande i burar och jag kom väldigt nära det där eftersom jag bor i Örebro och ibland jobbar i Vivalla. Där träffade jag folk som i sin tur träffade sådana personer. Så det behövde jag bearbeta.

Vad jobbar du med som gjorde att du kom i kontakt med de här människorna?

– Jag jobbar som fiberblåsare på en grävfirma och brodern till en av våra grävmaskinister hade pratat med en imam på koranskolan i Vivalla som tyckte IS gjorde helt rätt. Och han pratade om att skära av halsen på folk som att köpa korv eller något. Det finns klipp med islamister som har en sorts munter framställning när de pratar om ”olika sätt att avrätta bögar på” till exempel: ”Man kan låta en vägg falla ner över dem, eller kasta dem från hustak.” Det blev inspiration till låten ”Mass confusion”. Men nu ville jag gå vidare och inte skriva om något som tillhörde en viss tid. Jag ville skriva mer allmängiltigt, om de stora frågorna. Det är därför som det är så mycket om rymden, evigheten och universum. Alla dessa stora frågor som det inte finns svar på men som jag inte kan låta bli att klura på som människa.

Det låter kanske inte så lättsamt, snarare som att du skulle ha suttit isolerad under en längre tid av någon anledning och tänkt alldeles för stort.

– Jag tänker alldeles för mycket. Grubbla är min superkraft men det är sällan jag får något svar. Jag har alla de här djupa funderingarna som jag till och med kan vakna av på natten. Det finns en djupare mening i alla våra låtar, i alla fall sedan ”Ravenous” från 2009, men samtidigt vill jag inte skriva pretentiöst intellektuellt dravel som man måste ha läst så och så många poäng filosofi på universitetet för att förstå. Jag vill fortfarande göra låtar som folk kan ta en öl och stå och headbanga till och känna att det är metal.

Hur når man den balansen?

– Ibland blir det lite överstyrt. Man vill inte hålla igen. Då blir det bara lökigt. Håller man *inte* igen kan det bli som med ”Shark attack” från 2014 års ”Devil seed”. Den var det en del kritiker som skrattade åt: ”Vad fan sjunger de om hajattacker för?” Låten handlar dock om katolska kyrkan, men det är en refräng som på ytan är ganska fånig och då fick vi också skit för det. Men det får jag väl ta. Som konstnär måste man vara ärlig. Om jag skriver en text eller ett riff kan jag inte sitta och fundera på vad en kritiker eller någon Youtubekrigare skulle kunna tycka.

Du har pratat en del om just ”Shark attack” i tidigare intervjuer. Tycker du själv att det blev fel i balansen där?

– Jo, men det kändes bara så jävla rätt att skrika ”shark attack” i den refrängen. Jag skriver ofta metaforer, men i den låten blev det väldigt metaforiskt så jag kunde inte riktigt säga att de hade fel. Det är lökigt, men om man vet vad låten handlar om… Själva idén kom från när de skulle välja en ny påve. Enligt den katolska tron är det Jesus ställföreträdare på jorden, så han är egentligen Guds ofelbara röst. Samtidigt är det vanliga människor i rådet och en jävla massa politik där de hugger varandra i ryggen. Bara att det sitter en massa gubbar i kaftaner eller vad de har på sig och måste *välja* nästa Jesus ställföreträdande. Hela grejen är så sjuk. Det går bara att föreställa sig intrigerna innan den heliga vita röken ur skorstenen och då har Gud tydligen bestämt sig. Det var idén med låten, men den enda textraden som ger en vink om att det här handlar om något djupare än hajattacker är väl egentligen ”crimson slaughter in holy water”. Samtidigt är det väl lite kul att det sitter folk och tycker… Alltså, vissa människor är lite humorlösa töntar som inte förstår att man kan göra metal med glimten i ögat men ändå ta det på allvar. Jag har alltid haft lätt att uppfatta humor i musik, till och med i instrumental musik. En gång satt jag och lyssnade på ett långt instrumentalt parti av King’s X och garvade rakt ut åt sättet som de spelade på. Musiken lät som att man tog en näve grus och slängde upp den i luften och

Wolf består av trummisen Johan Koleberg, sångaren och gitarristen Niklas Stålvind, gitarristen Simon Johansson och basisten Pontus Egberg.

såg var det landade. Min dåvarande flickvän tittade på mig som om jag vore sinnessjuk när hon insåg att det var en instrumental låt.

I ”The ill-fated Mr. Mordrake” sjunger du om den engelska adelsmannen Edward Mordrake. Enligt myten ska han ha haft ett ondskefullt ansikte i bakhuvudet som viskade otrevliga saker och till slut fick honom att begå självmord. Varför valde du att skriva om honom?

– Det började med att jag lyssnade på ”Poor Edward” med Tom Waits. Jag älskar den låten och blev nyfiken på vad den handlade om. Efter några år sökte jag på nätet och såg hela den här historien. Då blev låten ännu bättre och det var ett perfekt låtämne. Jag tänkte dock inte göra någon låt om det eftersom Tom Waits redan hade gjort det, men en dag satt jag i bilen och började att sjunga ”Mr Mordrake, what’s in the back of your head?” och det lät skitbra. Nu är det en av mina favoritlåtar. Det bästa som jag vet med låtskriveri är när jag känner att det inte är jag som har skrivit en låt. Den kom till mig och jag försökte att vara lyhörd och plocka hem den. Så jag kan egentligen inte ta åt mig äran. Jag gjorde bara det som låten ville.

I ”Rasputin” får du till ett fantastiskt rullande r i refrängen.

– Det beror faktiskt på att jag har ett talfel. Jag kan inte säga r som vanligt folk. Jag har ett sätt där jag säger det i vänstra kinden. Om man tittar noga ser man att min kind går som en jävla traktormotor när jag sjunger det och om man dubbar det i flera lager låter det helt jävla sjukt.

Ni har hållit den klassiska hårdrocksfanan högt sedan ni bildades 1995 när den klassiska hård-

”Min kind går som en jävla traktormotor och om man dubbar det i flera lager låter det helt jävla sjukt”

rocken var mer eller mindre död, så det är väldigt imponerande att ni ens fick skivkontrakt. Hur gick det till?

– Ja, det är helt sjukt. Calle von Schewen och de på MNW måste ha tyckt att det här var så jävla kul och att de hade råd att slänga iväg pengar på en rolig grej som de tyckte var bra. Det måste ha kvittat för dem om vi slog eller inte. Och det är vi glada för. Det var trots allt helt dött och vi var ganska förlöjligade när vi släppte vår självbetitlade albumdebut 1999. Vi trodde hela tiden att klassisk metal skulle komma tillbaka. Att det var tidlös musik. Istället kom den där power metal-vågen och då stod vi där som fån. Vi var väldigt förvånade och tänkte ”jaha”. Men vi körde på ändå och när vi släppte andra plattan ”Black wings” 2002 hände något. Då var det ingen som tyckte att det var löjligt. Tvärtom. Det var mer: ”Vad är det här?” Då började den här musiken att tas mer på allvar. Vi gjorde egentligen bara samma sak, men jag kan inte sticka under stol med att det kändes bra när folk började att uppskatta det. ■

Niklas Stålvind – tidigare Olsson – var med om att bilda Wolverine, som senare bytte namn till Wolf, 1995. Han är sedan 2011 bandets ende originalmedlem och den ende som har spelat på bandets alla nio studioalbum. Han är även känd från bland andra Doomsday Kingdom och Lightbringer Of Sweden.

Ghost

IMPERA

11.3.2022

AVICII ARENA 29.4 IMPERATOUR MALMÖ ARENA 1.5

BILJETTER VIA LIVENATION.SE

REAKTOR

Kvaen

Från var kommer din smittande energi och musikaliska hunger?

– Det är nog min adhd som håller igång och spökar, säger sångaren och multiinstrumentalisten Jacob Björnfot med ett skratt. Jag brukar ha adhd-diskussioner med Sebastian Ramstedt (Necrophobic) om det där som alltid ballar ur. Vi pratar om något och sedan byter vi helt samtalsämne och så blir det vad det blir. Det är skitkul att höra när min energi smittar av sig.

Snackar ni samma språk?

– Vi pratar inte bara om musik, utan om allt. Det kan vara något som jag stör mig på eller vice versa. Vi har en mycket bra relation. Han är en väldigt fin människa och vän och det är skönt att ha en kompis som funkar likadant. Vi har även ett snarlikt musikaliskt tänk angående melodier, riff och arrangemang. Jag skickade alla demoinspelningarna inför nya albumet ”The great below” till Sebastian så att jag kunde fråga grejer och få fruktsamma tips. Det är få som har ett musikaliskt tänk som jag blir inspirerad av och dessutom spelar han ett jävligt bra solo i låten ”Ensamvarg”.

Du gillar att ha med andra musiker på dina plattor. Vem är drömgästen?

– Topp tre är David Gilmour, Gary Moore och Peter Steele. Tyvärr är två döda och David Gilmour är inte möjlig att få med men en av mina stora idoler, Jeff Loomis, spelar faktiskt ett solo på ”The great below”. Det var en dröm som gick i uppfyllelse.

Har du någonsin blivit besviken på en gästinsats?

– Jag frågar oftast artister som jag vet kommer att funka. Än så länge har jag inte lyckats förnedra mina alster eller tagit med en gäst som har förstört min kreativa vision. Men man måste ha en väldigt klar bild innan man frågar om hjälp, annars kan det bli helt tokigt. Jag hade faktiskt en tillfrågad gäst som jag till slut insåg inte fungerade. Min tidiga vision var helt fel och han blev lite ledsen när jag sa nej. Det blev inte lika bra som vi hade trott och till slut insåg även han att jag hade rätt. Det gäller att vara konstruktiv när man nekar någon och folk som har varit med länge i branschen är oftast bättre på att inte ta det personligt, men det finns vissa som blir sårade och det vill man ju inte.

Känns det som att du nu skördar frukterna efter framgången med debutalbumet ”The funeral pyre” som kom 2020?

– Det tog en jäkla fart vid första skivan och det såldes många exemplar i alla format. Det blev större för varje vecka som gick och fler började att prata om Kvaen. Man ville att jag skulle ta nästa steg och börja spela live och det var först när jag tog det beslutet som jag verkligen kände av intresset för min musik. Många kommer fram efter spelningarna och tackar entusiastiskt. De kallar det en ”överkörning”. Det är roligt och inspirerande.

Känner du dig nervös inför släppet av ”The great below”?

– Det är alltid lite småpirrigt inför ett släpp, oavsett format. Men nu är det ett albumsläpp med en massa olika versioner och det är mycket folk involverade. Jag har gjort något som jag definitivt kommer att vara stolt över och sedan har alla rätt att tycka vad de vill. Jag skulle inte ge ut plattan om jag inte tyckte att den är grym. Dock borde man nog fråga sig själv om man ska ge ut skivor om det slutar att pirra i kroppen.

Varför ska man lyssna på Kvaen 2022?

– Det här är ”The funeral pyre” fast steget längre. Det är lite mer moget. Låtarna, produktionen, tänket och detaljerna – helheten är mer kompakt. Föregångaren skrevs över flera år, så en låt skrevs kanske under ett stadium i livet och en annan i ett helt annat skede. ”The great below” skrevs under sju, åtta månader. Det känns mer eget och det är så jag vill skriva musik.

Det finns fler speed metal-element den här gången.

– Det hade jag som mål med skivan, eftersom jag tyckte att det saknades på debutplattan. Jag ville åtminstone ha två eller tre låtar som var mer speed metal nu och titelspåret är en blandning av King Diamond, om han spelade jättefort, lite Accept-influenser och en dos tysk thrash metal som Destruction. Lägg sedan till Yngwie Malmsteen-solon och man får ”The great below”.

JESPER LÖFVENBORG

FOTO ANDREAS FERNANDEZ

Kalix-black metal med vassa melodier

”Jeff Loomis spelar ett solo på albumet. Det var en dröm som gick i uppfyllelse”

Grand Harvest

Det känns som att ni har ett genomarbetat helhetstänk och formspråk på debutalbumet ”Consummatum est”.

– Kul att höra, vi lägger mycket tid på det och har anlitat en konstnär till att göra de saker som vi inte kan, även om jag och sångaren Dr Häll gör mycket själva, säger basisten NN. För oss har det aldrig endast handlat om att spela musik, utan den ska presenteras på ett sätt som den förtjänar.

Fanns det tänket med redan vid starten 2017?

– Det har pushats mer och mer, men det tog en ganska lång tid innan vi hittade exakt inriktning. Vi började som ett traditionellt dödsband och sedan utvecklades det till att bli något annat där vi kände att vi hörde hemma. Allteftersom vi har lagt mer fokus på tematik i texter har det fört med sig att allt annat runt omkring måste vara lika genomarbetat. Alla i bandet bryr sig mycket om både musik och presentation.

Hur når man fram i den mördande konkurrensen som råder i dag?

– Vi tycker att vår musik förtjänar att nå ut till fler och vi släpper plattan själva och hoppas att det ger ringar på vattnet. Framförallt vill vi ut och spela live. Det är den stora grejen för oss och där vår musik når nästa nivå.

Vad är det i mörkret som inspirerar ert skapande?

– Vi hör hemma där, dels för att Dr Häll även är inne på den biten professionellt som forskare, författare och historiker. Han doktorerade vid Lunds universitet med en avhandling som heter ”Skogsrået, näcken och Djävulen: erotiska naturväsen och demonisk sexualitet i 1600- och 1700-talets Sverige”. Den handlar om sexuella relationer mellan naturväsen och människor och hur det skildras i domstolsdokument. Han har även skrivit tillsammans med Per Faxneld som skrev ”Mörkrets apostlar: satanism i äldre tider” och forskar på satanism. Han är inblandad i den världen, så mycket av vår inspiration kommer därifrån. Sedan vill vi göra musik som matchar texterna. Vi försöker alltid låta som oss, men låtarna kan skilja sig åt för att de ska passa en viss text. Det gör inget om en låt blir lite doomigare, en lite dödsigare och en lite mer blackig för vi är allt det. Det ska finnas en naturlig bredd utan att låta som två olika band på samma skiva.

Vad är det för tal i låtarna?

– Dr Häll kör spoken word i varje låt och läser utdrag ur domböcker från 1600-talet.

Berätta om er relation till producenten Tore Stjerna (Watain)?

– Vi ville att han skulle mixa skivan. Jag har arbetat med honom tidigare, det har varit kanon och han passar vår idé perfekt. Det märktes under mixningen att han tyckte att det var en bra platta och då frågade vi om han även ville bli vår manager – och det ville han.

Varför namnet Grand Harvest?

– Vi ville ha ett namn som inte var genrerelaterat, utan hade ett större spann och sedan hade vi redan referenser till ”The grand harvester” och ”The final harvest” i låtarna. Det var ett bra namn som passar oss då hela vår tematik handlar om döden och beskriver mänsklighetens undergång som något ganska positivt. Namnet är sedan länge en symbol för döden, slutet med liemannen och tarotkortet nummer 13.

Vad är det vackra med människans slut?

– Det skulle egentligen vår sångare svara på, men man kan ha många olika åsikter om döden. Vi försöker beröra dödens dualism i både texter och koncept. Det behöver inte betyda ett definitivt slut, utan det kan även vara att döden eller undergången innebär en nystart eller en omvandling till ett annat stadium. Det är något som har varit ett genomgående tema i många skapelse- och förintelseberättelser i olika trossystem att slutet också innefattar början. Dels finns det något vackert i att saker slutar eftersom det är mycket som man blir av med, dels att nästa steg kanske är något högre. Alla i bandet är inte troende eller ockultutövare, men vi har alla en stor respekt för det som speglas i texterna och som förhoppningsvis känns när vi spelar live. Det kan betyda att den här världen inte nödvändigtvis är på riktigt och kanske är en chimär och då kan ett slut vara att se bortom det.

JESPER LÖFVENBORG

Apokalyptisk doom/black/death metal

Eucharist

Eucharist bildades 1989 och brukar räknas till pionjärerna inom melodisk death metal. Med det tredje albumet ”I am the void” gör ni nu comeback mer eller mindre som black metal-band.

– Det beror på att vi lyssnar på annan musik än den som vi tidigare har skrivit, säger sångaren och gitarristen Markus Johnsson som är den ende som återstår från de som spelade in bandets två tidigare album. De klassiska gamla black metal-banden – Celtic Frost, Venom och Bathory – har alltid funnits med i hjärtat. Att det skulle gå åt det här hållet kändes naturligt. Även texterna, som jag denna gång ensam står för, har svängt ditåt. Tidigare hade jag bara skrivit texter till två låtar på det förra albumet ”Mirrorworlds” (1997), så mina texter är kanske annorlunda i grunden.

Du har sagt att du alltid har velat ta Eucharist i en mörkare riktning. Fick du kompromissa med det förr om åren?

– Nej, egentligen inte. Jag känner mig nöjd. Det som är gjort är gjort och vi var ganska unga när vi spelade in debutplattan ”A velvet creation” (1993). Då var det mycket experimenterande från min sida, att jobba med stämmor… Jag lyssnade på en massa klassisk musik och hämtade intryck därifrån. Det blev en mycket gitarrinspirerad musikstil, om man säger så. När vi gjorde ”Mirrorworlds” lyssnade vi bara på Black Sabbath. Vi har nog varit lite förvirrade i våra val, men aldrig tvekat när vi väl har stått där med materialet klart. Alla våra tre album har gått i var sin riktning och jag tror mest att det har att göra med att tiden går. Man utvecklas som individer men musiken följer med en under hela den vägen.

I och för sig lånade ni ett riff från Mayhems ”Funeral fog” redan 1992. Låten ”March of insurrection” från ”A velvet creation” kunde först höras på Eucharists demokassett från detta år.

– Ja, det där är ganska pinsamt, haha! Ärligt talat hade jag inte hört Mayhem när det riffet skrevs, vilket är ganska intressant i sig. Första gången som jag hörde ”Funeral fog” var när jag för första gången träffade Jon Nödtveidt, i samband med att vi skulle spela med Dissection och At The Gates i Falkenberg. Jon lyssnade på vår demo och blev helt ställd när det riffet kom. ”Vad fan är det här? Det låter som Mayhem.” Han tog upp Mayhem och spelade upp det riffet för oss. Men då var demon inspelad och släppt.

Jo, jag har alltid tänkt att ni snodde det riffet men insåg idag att ni i så fall måste ha haft någon förhandstejp på ”Live in Leipzig”-inspelningen.

– Precis. Jon hade i alla fall något med Mayhem och hade hört den, det är jag säker på.

”I am the void” spelades in 2016, men blev liggande i några år.

– Jag och trummisen Daniel Erlandsson (Arch Enemy) hade bestämt oss för att göra skivan tillsammans, men så backade han efter ett tag lik förbannat ur. Och då tappade jag själv lusten för att trampa vidare och lät materialet ligga. Daniels trumspel är väldigt speciellt för mig och jag kände väl att om inte han skulle vara med så var allt skit samma. Vid det laget var allt på skivan inspelat utom just trummorna. Vi spelade in allt annat med programmerade stödtrummor. Tiden gick och ångesten växte. Det kändes inte bra att plattan låg där osläppt. När jag till sist beslöt mig för att ta tag i det hade jag inte haft någon kontakt med Daniel på flera år. Jag spelade upp skivan för Per Gyllenbäck på Regain omkring 2019, men han sa inte så mycket om den då. I slutet av 2020 hörde han av sig och sa att ”nu släpper vi det här”. Han parade ihop mig med Simon Schilling (Marduk), som spelade in trummor på skivan.

En uppföljare till ”I am the void” är, minus trummor, redan inspelad.

– Den är lite mer tillbaka till rötterna. De som tyckte om ”Mirrorworlds” kan nog känna igen sig. Även om materialet är lite aggressivare och med mer driv. Energin är densamma som på ”I am the void”, men det är lite mer stämmor. Lite mer melodiskt. De senaste åtta månaderna har jag skrivit 22 låtar och de övriga ska bli ett black metal-projekt som jag gör tillsammans med min brorson. Så det är mycket på gång.

RICHARD LAGERGREN

Melodiös death/black metal

Bhleg

Ni pratar om Bhleg som ett kall.

– Tanken bakom det som skulle bli Bhleg fanns redan 2007, men vi spelade inte in någon musik vid den tidpunkten, säger S som spelar alla instrumenten utom trummor som sköts på sessionbasis. Under en period var vår relation något trasslig, men 2013 träffades vi åter runt en eld. Jag hade av händelse med mig en gitarr och där föddes det första riffet till Bhleg. Jag och sångaren L tittade på varandra och förstod att det var dags att skapa musik ihop igen. Det var ett kall.

– Dagen efter hade vi en färdig låt med musik och text, sedan fortsatte vi längs den vägen, säger L. Bhleg är och kommer alltid att förbli vi två.

Föddes namnet då också?

– Ja, det kom till mig under den natten, säger L.

– När vi hördes av följande dag visade det sig att vi båda hade arbetat med Bhleg under natten, säger S. Jag hade skrivit musik och L hade skrivit text till låten ”Solkronan”.

Det nya albumet ”Fäghring” innehåller flera olika kreativa element och annorlunda instrument. Hur finner ni balans mellan delarna?

– Även om jag har skrivit musiken och spelat alla instrumenten är det en svårbesvarad fråga, säger S. Oftast vet jag redan innan låten har skrivits vilka instrument som ska användas.

Behöver ni någonsin rata en låtidé?

– Aldrig, det finns alltid en färdig bild innan låten spelas in, säger S. Vi spelar i princip aldrig in mer eller mindre än vad som var tänkt från början. Det finns inga extralåtar som har slopats under åren. Skivorna skrivs från början till slut och oftast hamnar låtarna i den ordningen som de är skrivna.

”Fäghring” handlar om våren och pånyttfödelse. Hyllar ni livet och varför hamnade våren sist i årstidstetralogin?

– Ja, det gör vi, säger L. Alla skivorna i tetralogin symboliserar en årstid och har även en djupare mening än vad som syns på ytan och ”Fäghring” uttrycker livets återkomst efter döden, eller vintern.

– Att sommarskivan ”Solarmegin” kom först var inget som vi styrde men i efterhand har vi förstått att det var meningen att sluta med återfödelsen, det vill säga våren, säger S. Det är mycket i våra personliga liv som har klaffat med albumsprocesserna. Även om skivorna uttrycker olika årstider kopplar vi årstiderna till olika aspekter i livet. När vi skrev vinteralbumet ”Ödhin” var det inte bara mörkt ute utan även inombords och när vi nu skrev ”Fäghring” var det ett uppvaknande både för oss och naturen.

Hade albumordningen varit annorlunda om ni hade haft en annan känsla?

– Ja, vårskivan skulle lika gärna kunnat ha kommit efter sommarskivan men släppen fick en naturlig ordningsföljd, likt årstidernas skiftningar, säger S.

– Skrivprocessen faller sig naturligt och eftersom ”Solarmegin” kom till S först blev det starten, säger L.

Kommer text lika okontrollerat?

– Ja, säger L. Ibland är det svårt att tyda texten, likaså att förklara processen. När jag är inne i skapandet kommer texten som en flodvåg som inte går att stoppa. Jag vet alltid målet, men sedan måste jag tolka och strukturera upp det som har kommit. Känslan och meningen är alltid närvarande och det jag lägger till i efterhand fungerar som en renskrivning.

– När L kommer med en text brukar vi förstå innebörden, men vid den kreativa processens slut då vi lyssnar på en färdig låt kan vi nås även av en djupare insikt, säger S. Den mer djupsinniga betydelsen av en text kan uppenbara sig i efterhand.

Skulle ni kunna skriva musik och sedan låta bli att släppa den? Det vill säga, endast värdesätta den kreativa delen av musikskapande?

– Tanken med Bhlegs musik var att den skulle skrivas till oss själva, säger S. Vi hade en färdig skiva innan vi hade ett bolag och den var inte från början tänkt att släppas, men någonting i musiken behövde komma ut. Musiken kan användas i ett läkande syfte samt ge energi och kraft till andra människor – att få folk att känna att de är del av något större än vad den moderna människan är kedjad till.

– Vi har kommit till insikten att om vi kan ge andra människor något värdefullt och kanske få dem att läka, så ska vi göra det, säger L.

JESPER LÖFVENBORG

FOTO **FL**

Svensk folk/black metal

”Fäghring uttrycker livets återkomst efter döden, eller vintern”

WOLF
SHADOWLAND
01.04.2022
Ltd. CD Digipak
Black LP (180g)
+ A2 Poster
Digital Album
ONLINE AVAILABLE HERE

MICHAEL ROMEO
WAR OF THE WORLDS // PT.2
25.03.2022
Ltd. 2CD Edition (6 panel PocketPac
with eco-friendly packaging)
Gatefold black 2LP
Digital Album
ONLINE AVAILABLE HERE

SLEEP
Goddess
18.03.2022
Ltd. CD Digipak
Gatefold Black LP
(180g) & Poster
Digital Album
ONLINE AVAILABLE HERE

Pattern-Seeking Animals
Only Passing Through
01.04.2022
Ltd. CD Digipak (eco-friendly packaging)
Gatefold 180g 2LP+CD
(with etching on side D)
Digital Album
ONLINE AVAILABLE HERE

JURYN

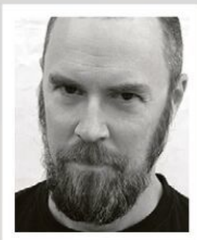

DAVID BERGSTRÖM

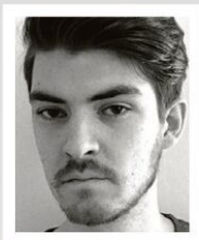

JESPER ROBILD

7,8

Treat
The endgame
FRONTIERS

6 Att Treat tillhör de verkliga veteranerna i sin genre innebär inte nödvändigtvis ett försprång i den allt hårdare konkurrensen. Idag kryllar scenen av skickliga schlagermakare. ”The endgame” innehåller en hel del kraftfulla refränger, men hamnar likväl i skuggan av Eclipse och Dynazty.

9 I en omgång full av favoriter springer Treat av alla band förbi rubbet. Hårsprayen sprutar ur högtalarna i mellantempoguldet ”Home of the brave”, ”Freudian slip” och ”Carolina reaper” är total glamorgasm och ”Magic” en Rocky-knockout till ballad. Hur är det möjligt att ha så mycket krut kvar?

7,3

Hällas
Isle of wisdom
RMV GRAMMOFON

7 Om Uriah Heep hade släppt en låt som ”Birth into darkness” idag hade det varit en mindre sensation. Hällas tar inga extrapoäng i originalitet, men det väger de upp med en bergfast kvalitet. Melodikänslan tunnas ut något mot slutet, vilket i sammanräkningen hindrar ett än högre betyg.

7 Ett av Sveriges bästa och roligaste rockband just nu har inte mycket att bevisa. Men i kontrast till den rosafluffiga ”Conundrum” är det här ett ”safecard”, ett stabilt och väl godkänt försök att upprepa debuten. Nästa gång hoppas jag på några riktigt tvära kast à la 70-talets progjättar.

7,0

Watain
The agony & ecstasy of Watain
NUCLEAR BLAST

6 I ”Before the cataclysm” visar Watain upp kapacitet för en högre dimension, vilket de ändå totalt sett väljer att tona ner för att få fler extrempoäng. Deras trygga och stabila black metal är inget jag tar till mitt innersta hjärta, men är heller inget jag lider av att umgås med en stund.

8 Watain verkar i black metals skymningszon där mognad och kreativitet möter blod och eld. Och de gör det med mer finess än de flesta (deras ”Septentrion” är bättre än Abbaths). Inte det råaste av det råa men inte heller för polerat eller spretigt – så funkar black metal som bäst.

6,3

Abbath
Dread reaver
SEASON OF MIST

5 Om Abbaths förebilder i Motörhead hade spelat black metal hade de förstås låtit precis som titelspåret. Bortsett från trevligheten i detta är ”Dread reaver” en betydligt mer jämngrå skapelse än föregångaren ”Outstrider”. Den tidigare solohungern har ersatts av en brötigt bekväm mättnad.

7 Olve ”Abbath” Eikemo fortsätter ha en av de vassaste riffpennorna i gebitet och upprätthåller trenden att släppa material bra mycket bättre än vad han gjorde med Immortal. Den här gången kan han dock inte riktigt tävla med vare sig I eller föregångaren ”Outstrider”. Och varför så fult omslag?

6,0

Wolf
Shadowland
CENTURY MEDIA

5 Varumärket Wolf är intakt, med Niklas Stålvinds karaktäristiska röst i fronten, men de har fått soppatorsk i låtskrivandet. ”Shadowland” ligger markant i skuggan av gamla synder. ”The ill-fated Mr. Mordrake” är det alldeles lysande undantaget, medan ”The time machine” känns evighetslång.

5 Det kvittar om den där sjuttioelfte chipssmaken är ätbar. För likt ”gräddfil och ramslök” fyller Wolf inget tomrum på hyllan. Krispigt producerat med sylvassa gitarrer men det vore så mycket roligare om de släppte ”Piece of mind” och omfamnade sina hårda sidor, om så bara för en platta.

6,0

Audrey Horne
Devil’s bell
NAPALM

5 Ettriga Iron Maiden-riff och bräkig Ozzysång – Audrey Horne har skrapat ihop det sämsta från 80-talet och försöker återigen koka soppa på det. Med tanke på det utgångsläget är det ändå bra jobbat att få till något lyssningsbart, med ett par toppar i ”Ashes to ashes” och ”Devil’s bell”.

6 Alla som sätter en fyr på konvolutet får pluspoäng. Herrarna har fortsatt lekstuga i pojkrummet med flera läckra pastischer, inte minst instrumentella NWOBHM-karusellen ”Return to Grave Valley”. Men samtidigt – en pastisch är en pastisch. Audrey Horne är nog roligast för dem själva.

5,5

Axel Rudi Pell
Lost XXIII
STEAMHAMMER

6 Axel Rudi Pell har gett förutsägbarheten en blond avatar. Världen håller på att gå under, proklamerar han. Ännu har dock inte helvetet frusit till is, för ”Lost XXIII” låter precis som sina 20 föregångare. Men visst, de var också helt okej för stunden. Och sångaren Johnny Gioeli slaktar som alltid.

5 Det finns ingen som kan idissla samma album om och om igen som Tysklands Yngwie Blackmore. Tack vare uppenbar skapareglädje och Johnny Gioelis stämband blir det inte bara massprodukt men som vanligt är här inte mycket att återvända till. Det skulle vara den böljande ”Gone with the wind”.

5,3

Meshuggah
Immutable
ATOMIC FIRE

4 Varje nytt släpp är ett blankt papper. Således hoppas jag varje gång att Meshuggah och jag ska hitta rätt i vår relation. Det blir dock inte den här gången, heller. Det hackar på i samma glädjelösa, teknikintroverta och melodibefriade stuk som alltid. Tortyrgränsande länge, dessutom.

7 Trots – eller kanske just för – att de har ett av metalvärldens mest unika sound blir kraven högre. Inte ens Monet målade bara näckrosor och med de verktygen Meshuggah har kan de ju laborera och släppa fram mer av det melodiska i ”Broken cog” och det storslagna i ”They move below”.

5,3

Satan
Earth infernal
METAL BLADE

4 Taffliga solodueller, skramligt trumljud och lökig sång – jodå, allt är ”äkta”. ”Earth infernal” visar återigen varför ett fåtal new wave of British heavy metal-band blev oändligt mycket mer framgångsrika än de flesta andra, Satan inkluderade. Men texter om klimatkrisen viker av, förstås.

4 Riffen är stundtals fantastiska – vad annat kan man vänta sig av två herrar som var med och uppfann heavy metal-gitarrer? I övrigt lider ”Earth infernal” av ett jobbigt försök till retroljudbild, stundtals nästan slarvigt trumlir och en Brian Ross vars sång låter fritidsgård.

	ERIK THOMPSON	NEVEN TROSIC
	8 Ett syskonsläpp till Eclipses senaste höjdare ”Wired” med ambitiösare texter än någonsin. Treat har inte släppt samma platta två gånger sedan återkomsten och ”The endgame” kan vara deras allra bästa i den bunten. Bättre än självaste ”Coup de grace”? En målfotofråga, men ja, kanske.	**8** ”Carolina reaper” är en av årets bästa låtar, resterande material är även det pophårdrock i absolut toppklass och karaktärsstarke sångaren Robert Ernlund imponerar ta mig tusan alltmer för varje album. Tiden är sannerligen inne för Treat att göra en turné med enbart post-comebackmaterial.
	8 Listan på saker att älska med Hällas är lång. Det tidlösa svänget och spacerock-atmosfären. Tommy Alexanderssons säregna sång. Att varje skiva kort och gott består av underbar låt efter underbar låt. Hällas är kort sagt Sveriges kanske bästa band just nu. Och det vill inte säga lite.	**7** ”Isle of wisdom” är en vågad mellanplatta. Dels på grund av frånvaron av en ny ”Star Rider” eller ”Carry on”, dels då bandets progressiva framtoning har fått ta mer utrymme än tidigare. Ett av Sveriges bästa band är dock fortsatt kvalitativa, inte minst sett till den växande sånginsatsen.
	6 Watain gör det mesta av det snåla utrymme för variation och utveckling som stränga black metal-purister tillåter. Åtminstone tror jag att det är vad de gör. Kombon av kylslagenhet, melodier och smatterfest är som vanligt rätt, avsaknaden av något verkligt särskiljande kvarstår likaså.	**8** En utomordentlig platta som, bandets vana trogen, gifter det traditionellt raka och svärtade med mer episka och rent melodiska inslag. Detta ger klara vibbar av Bathorys ”Under the sign of the black mark”, vilket, som alla vet, är i princip den finaste jämförelse man kan få inom genren.
	6 Där vinet går ut, går inspirationen in? För ”Dread reaver” är en odiskutabel uppryckning från halvmesyren ”Outstrider”: diggvänlig, lagom vildvuxen och rentav, om uttrycket tillåts, levnadsglad. Abbath låter kort sagt som den black metal-friskus han tydligen har blivit, och det klär honom.	**7** Album för album så känns Abbath som mer Immortal än dagens Immortal själva, vilka jag förvisso också gillar. Högst stabilt, traditionellt och kvalitativt. Och så är det coolt med en cover på ”Trapped under ice”, för den som någonsin betvivlade Metallicas influens på norsk extrem metal.
	7 Den Wolf-sättning som debuterade på halvmesyren ”Feeding the machine” var förstås inte medioker på riktigt. Den halkade bara in i studion på ett bananskal. Nu, däremot, har den växt till sig, och har i ”Shadowland” skapat ett stycke rotnära men lekfull heavy metal av fullgod Wolf-klass.	**7** Min relation till en av landets finaste metalakter har under de två senaste albumen svalnat en aning, men nu börjar de åter nosa kring formtopparna ”Ravenous” och ”The black flame”. Niklas Stålvind kan för övrigt med fördel räknas till de sångare som bara verkar bli starkare med åren.
	6 Antingen jag eller bandet måste äntligen ha fattat galoppen, för Audrey Horne känns inte längre lika fåniga som en viss tv-serie. En låt som ”Animal” är sanslöst bra, hela albumet en schyst korsning mellan Ozzy och garagerock, och olikt Ghost stavar Audrey Horne rätt till ”Danse macabre”.	**7** Audrey Horne är ett typexempel på en musikalisk ”lite av varje”-linje som inte bara låter väldigt sammanhållen, utan även övertygar kvalitativt, gång på gång. Att förra albumet var lite starkare må vara hänt. Detta band fortsätter likväl att förtjäna alla framgångar som färdas deras väg.
	5 Ett fett bottennapp vore nästan att föredra. Men så roligt ska vi inte ha. Självklart har omslagspojken för pålitligt jämnmedelmåttig pudelrock gjort ännu en skiva likadan som skivan före, och skivan före den, och skivan före den. Utan toppar att älska, utan malörer att slå ner på.	**6** Inom sina ramar har den gode herr Pell faktiskt förmågan att bitvis överraska, såväl musikaliskt som kvalitativt. Så är inte fallet denna gång. Fast en trygg lägstanivå i kombination med alltjämt kapabelt framförande resulterar än en gång i ett pliktköp för mig. Och inte lär jag vara ensam.
	4 Om jag ändå hade förstått att uppskatta det gamla, hetluftsakrobatiska Meshuggah medan tid var. Här är den precisionsblästrade ton- och taktslagsgarneringen densamma, men själva kakan av förstelnad sludgedoom är ny. Som en industrirobot turbogestikulerande på stället ser ut, låter ”Immutable”.	**6** Ännu ett fall av ett verk som de invigda fansen lär älska, medan man själv är desto svalare inställd. ”Svalare” som i att jag, utan att överrumplas, ändå uppskattar ett band som alltjämt upprätthåller sitt tekniskt traditionella och med detta även klassiska sound. Ibland räcker detta gott.
	6 Sett till atmosfären har Satan än en gång återuppfunnit sitt brittiska 80-tal, klockrent och inte det minsta forcerat. De där superlåtarna som saknats på varje Satan-platta sedan debuten, saknas däremot fortfarande. ”Earth we bequeath” är dock en så mäktig final som någon kan begära.	**7** I likhet med Tygers Of Pan Tang har Satan på senare år imponerat likt få andra comebackande NWOBHM-kulthjältar. Att ”Earth infernal” råkar vara bandets minst lysande sentida släpp hindrar inte skivan från att överlag vara just lysande. Sångaren Brian Ross är alltjämt en personlig hjälte.

Watain

The agony & ecstasy of Watain

NUCLEAR BLAST

Ljusnande black metal

De flesta som läser Sweden Rock Magazine minns brisaderna i Kiss-låten ”Deuce” på albumet ”Alive!” (1975). Jag ramlade nästan ur sängen vid detonationerna. Hur coolt som helst, naturligtvis. När Watain tänder knallskotten i ”Ecstasies in night infinite” är det dock på en helt annan nivå. Vi snackar en nukleär detonation som får ”Deuce”-tricken att framstå som fjuttiga. Och så ska det vara när black metal-maskineriet går på högvarv.

Det är mycket som i jämförelse framstår som fjuttigt när Watain tänder eldarna på sitt sjunde studioalbum. Videon till singelspåret ”The howling” dryper av sot, svett, smuts och annan sörja som smetas ut i en ändlös syndaflod. Eldar brinner och allt lämnas i ruiner. Alla rätt i black metal-boken, alltså. Samtidigt kan jag inte sluta tänka på att Watain skulle klara sig alldeles utmärkt med en simplare inramning, där bandets musik fick agera ensam råstyrka. För bakom allt kladd finns ett band som kan välta det mesta i genren. Watain skriver låtar som

”Ett soundtrack till den slutgiltiga undergången”

inga andra. De blandar och ger mellan ytterligheter och är riktigt vassa på att låta som ett soundtrack till den slutgiltiga undergången. Dessutom är ”The agony & ecstacy of Watain” det mest lättillgängliga som bandet har spelat in.

Gitarrerna i ”Leper’s grace” och hymnen ”We remain” skvallrar om ett band som inte är fjättrade vid ett kors. Sotet är konstant men det glimrar igenom lite mer från skikten under. På ”The agony & ecstacy of Watain” finns allt som man kan önska av en upplevelse som inte nödvändigtvis gör en till en gladare eller mer upprymd människa – men som får en att känna känslor. Dessutom på ett kraftfullt sätt.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JONATHAN STRANDLUND

STUDIOALBUM

Abbath
Dread reaver
SEASON OF MIST
Ösig black metal

Jag blev inte helt övertygad av det föregående albumet ”Outstrider”. I en jakt på en snabb replik och ett musikaliskt övertag på de forna kollegorna Immortal blottade han hela handen vid första given. En hand som visade sig innehålla idel säkra kort men utan ess att trumfa med. Det i sin tur gav oss ett album helt utan överraskningar. Mer än så ska man kunna begära av en av genrens största profiler.

Inför ”Dread reaver” har Abbath lidit helvetets alla samvetskval samtidigt som han har spelat kort med Djävulen om den fortsatta karriären. Det frenetiska öset som är albumets styrka kan på sätt och vis liknas vid alla tankar som far fram och tillbaka genom skallen under baksmällans tyngsta fas. Tankar som Abbath sedan ivrigt har formulerat till svärtad musik för både gammalt som nytt fan av hans karriär. Igenkänningsfaktorn är påtaglig, men hungern och den stundtals påtagliga desperationen är någonting helt nytt. Hur han sedan gör Metallicas ”Trapped under ice” till sin ”egen” är imponerande.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JANNE MATTSSON

Absent In Body
Plague god
RELAPSE
Kraftfull doom metal

Absent In Body har lyckats mycket väl med sitt sound. Det är både oroväckande kusligt och kommer emot en som en mördande ångvält. Sedan handlar det också om ett rutinerat gäng med medlemmar från Amenra, Neurosis och Sepultura.

Idén verkar vara att med repetitiva riff nöta in ångest i lyssnarens sinne, vilket torde lyckas. Den långsamma doomiga musiken innehåller också både en del stamaktig sång, ibland i stil med Jonathan Davis, och stampercussion, vilket förstärker kusligheten. Men förutom i spåret ”Sarin” saknar riffen ofta tydliga konturer, vilket tyvärr gör albumet aningen monotont. Men känslan som musiken inger är säregen och effektiv. Den blir allt annat än ”frånvarande i kroppen”.

Det finns många band som kan sägas behandla en oro inför världens undergång, men i detta fall blir det rätt trovärdigt. Med ett par till träffsäkra riff hade denna skiva kunnat bli klockren. Nu får lyssnaren addera de sista pusselbitarna i fantasin.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

ANDERS BARTONEK

Altzi
All eyes on me
RA
Melodisk hårdrock

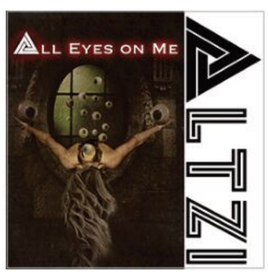

Den svenske sångaren Rick Altzi känner vi igen som kraftpaketet på den forne Accept-gitarristen Herman Franks soloplattor. Rick är också han med den riviga rösten i hyllade Gathering Of Kings och Jørn Landes hårt kämpande ersättare i Masterplan. På sitt första album under egen flagg låter han också influenserna från samtliga band, och fler därtill, lysa igenom det draperi av 80-talshårdrock som han har använt som fond.

Buret av starka melodier som spelar lika mycket på nostalgi som på fräscha element är ”All eyes on me” ett album att överraskas stort av. Lidelsefullt och passionerat spelar Rick ut vartenda kort i leken. Likt fjolårssensationen Nestors debutalbum är resultatet i det närmaste ett blandband av favoriter. Som mest spännande blir det i de tyngre numren ”Strangers in the real world” och ”My desire”. Det enda hindret för ett högre betyg är den alltför generösa speltiden på dryga timmen som fördelas över 14 låtar. Det och det eländiga Mustasch-riffandet i ”Into the fire”.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANNE MATTSSON

Audrey Horne
Devil’s bell
NAPALM
Metal for the masses

”I was born a Frankenstein, have mercy on my soul”, sjunger Torkjell Rød i titelspåret på Audrey Hornes sjunde album. En bättre programförklaring för skivan är svår att tänka sig. Plattan är nämligen full av referenser till hårdrockshistorien i form av snygga blinkningar – som ett riff här och en ackordvändning där – till storheter som Thin Lizzy, Kiss, Ozzy runt ”The ultimate sin” och sentida Alice In Chains. Allt förpackat i en produktion som tar vid där Iron Maidens ”Powerslave” slutar. Stundom är jag beredd att utropa Audrey Horne till Norges Hammerfall i och med deras oförblommerade kärlek till allt som är metal. Låt vara att norrmännen snarare hämtar näring ur norsk black metals glödande kyrkoruiner än tysk power metal.

Öppningsspåret ”Ashes to ashes” kan vara den bästa ”cock rock”-låt som Slayer aldrig har skrivit, medan den formidabla avslutningen ”From darkness” får mig att fundera på vad som hade hänt om Rainbow hade återfötts som ett introvert Muse. Hårdrock für alle!

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

TOBIAS STARK

Bhleg
Fäghring
NORDVIS
Atmosfärisk black metal

Med fyra album i rad (om man räknar med ep:n ”Äril”) har Bhleg från Västra Götaland nu genomfört en full årscykel. Med sommaren, hösten och vintern avklarade kommer nu turen till våren på ”Fäghring”. Hedniskt klingande black metal är kanske normalt sett inte den mest upplyftande och hoppfulla subgenre, men här behandlas teman som återfödelse och i viss mån tycker jag att det även avspeglar sig i musiken. Fågelkvitter och folkmusikaliska inslag mellan de längre spåren kombineras med en mer energisk och triumfatorisk ton i extrem-metalpartierna. Tempoväxlingar mellan ös och mellantempo sköts föredömligt och stämningen håller bättre hela vägen genom skivan än på tidigare släpp. Mässande ren sång avlöser då och då black metal-growlandet och bidrar också till atmosfären.

Produktionen är relativt rå men samtidigt tämligen mångfacetterad. Med tanke på hur kompetent utfört detta är i stort är det väldigt nära ett ännu högre betyg, men då skulle det krävas något fler riktigt vassa partier.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ADAM WESTLUND

Bite The Bullet
End of the line
ESCAPE
Lätt ruffig brittisk hårdrock

De har fått upp ångan nu, brittiska Bite The Bullet. Debuten från 1989 följdes av ”Black & white” först ifjol, men här är redan ett nytt studioalster igen. Bolaget fortsätter att hävda influenser från Mr Mister och Asia och även om det fortfarande är lika urbota fel har vi en intressant skiva här.

Inslag av AOR finns, som i titelspåret ”End of the line”, en av fler låtar där rika keyboards kryddar ljudbilden. Likaledes i ”Band of brothers” med lite australisk rock över sig, faktiskt. Tonvikten ligger ändå på melodiös hårdrock, ibland av det lättare slaget som i ”September sun” i stil med svenska Bad Radiator. Småbluesig hårdrock à la 90-talets FM hittar vi i ”Over you”, vilket visar på bredd.

Bandets sångare och allt-i-allo Mick Benton har oväntat nog lyft sig ett tydligt snäpp sångmässigt, vilket också gäller för plattans låtmaterial jämfört med föregångaren. Stundtals tänker jag på senare Haywire här, på ett album som är en växare.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

OLA HEIWE GRÄNSHAGEN

Black Swan
Generation mind
FRONTIERS
Allstar-hårdrock!

Stjärnkollektivet Black Swans debutalbum ”Shake the world” var en lektion i hur melodisk 80-talshårdrock låter när olika bands historia flätas samman. Tillsammans lyckades sångaren Robin McAuley (MSG), basisten Jeff Pilson (ex-Dokken), gitarristen Reb Beach (Winger) och trummisen Matt Starr (Ace Frehley) få till ett sväng som inte sällan lyser med sin frånvaro när medlemmarnas namn går före deras förmåga att samarbeta.

”Generation mind” tar i stället vid där ”Shake the world” slutade och framstår mer eller mindre som en direkt syskonplatta och varför inte. Det som fungerade då är inte ett dugg sämre nu och visst välkomnar vi alla en andra portion då och då. Precis som på ”Shake the world” är det också Robins röst som stjäl föreställningen helt och hållet. Hur den evigt unge 69-åringen ännu kan sjunga brallorna av hälften så gamla kollegor är ett mysterium. Likaså om vi någonsin kommer att få se Black Swan på en scen. För det är någonting som vi alla är värda!

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANNE MATTSSON

Cirkeln
A song to sorrow
TRUE CULT
Episk melodisk black metal

Cirkelns black metal klassificeras som episk dito och det är en passande beskrivning på de heroiska tongångarna på ”A song to sorrow”. Grunden i soundet bygger på tidig black metal à la Bathory eller Isengard, men jag tycker absolut att det även går att dra paralleller till tidiga Summoning och Dissection. Variationen är god när det gäller uttrycket, såväl melodiskt som rytmiskt och tempomässigt. På detta Stockholmsbaserade soloprojekt lyckas Våndarr kombinera drag och intensitet med suggestiv stämning på ett välfungerande sätt. Produktionen är något burkig och ibland ger keyboarden härliga associationer till gamla datorspel, men det känns samtidigt som att det hör till plattans koncept. Vidare accentuerar snygga gitarrmelodier riffen och lyfter många av låtarna. Det gedigna black metal-väsandet passar också in väl, medan den rena sången i ”Vandraren” inte håller samma nivå och nog borde ha utelämnats.

Helhetsintrycket är klart positivt och jag ser fram emot att höra mer material i framtiden.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ADAM WESTLUND

Age Of Dystopia

Age Of Dystopia

LIGHTNING

Death/thrash metal

Ulricehamns vassaste dödsthrashare skippar uppvärmningen på sitt självbetitlade debutalbum. Öppnande nättrollskängan ”Treacherous rats” är precis den start som man vill ha på den här typen deathdopad thrash metal. Kvartetten bjuder på nifelheimskt rens toppat av Emil Selins brutalt hänsynslösa sånginsats. Selin har den där punkigt jagade stilen som balanserar mellan artikulerad finess och ursinnigt kaos, vilket lämpar sig ypperligt till Age Of Dystopias snärtiga uttryck.

Mitt i galenskapen tronar progressiva post metal-kolossen ”Void”. Ett smart dynamiskt grepp som tyglar öset och skapar effektfull kontrast. Kvartetten imponerar på alla plan. Det är en välspelad och intellektuell albumdebut som delikat blandar det bästa av flera genrer. Dessutom har plattan ett subtilt melodiskt driv som skapar medryckande krokar när omgivningen är som mörkast.

38 minuter musik gör att bandet håller sig på rätt sida av 40-minutersstrecket. Det tackar vi för och ser fram emot en energidrypande livedejt.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JESPER LÖFVENBORG

Q&A

Ni började som Vulture men bytte namn till Age Of Dystopia och släppte ep:n ”Vultures” 2017. Nu släpps det självbetitlade debutalbumet.

– Vi märkte att det redan fanns tusen band som heter Vulture, men ingen annan heter Age Of Dystopia, säger trummisen Claes Engström.

– Innan hittade inte ens folk musiken när de sökte på Spotify, tillägger gitarristen Marcus Deann. Dessutom har Age Of Dystopia en schyst klang och representerar vår musik och våra texter.

Grunden är thrash men det hörs att ni hämtar inspiration från fler håll.

– Jag och Marcus skriver all musik och vi bygger musiken på passion, säger Claes. Vi säger inte att det ska låta som Dissection eller Entombed, utan det är tusentals timmar av musiklyssnande och spelande som genererar en ryggrad och magkänsla. Vi letar inte medvetet efter ett sound, men på något sjukt sätt har vi hittat bandets identitet och förbigått egot.

– Vi har lätt för att hitta låtarna och när vi väl börjar att skriva kommer de extremt snabbt, fortsätter Marcus. Vilket är skönt då materialet kan vara knepigt att spela och lära sig utantill.

– Exakt och sedan är vi aldrig oense, säger Claes. Vi tittar på varandra och förstår att vi är hemma. Självklart krävs en rejäl insats och ett stort engagemang, men det är ändå okomplicerat. Sedan kommer vår sångare Emil Selin och gör sin grej. Han behöver inte sjunga som Chris Barnes eller någon annan.

Kan du utveckla detta, Emil?

– Jag kommer till replokalen, får en färdig låt och vi behöver inte ens gå igenom den, säger Emil. Jag vet redan hur den ska vara, jag känner det. Sedan har vi jobbat mycket med artikulering och betoning av viktiga ord i studion. Det ska låta stenhårt. Vi spelar thrash metal fast med mycket kött från andra genrer.

Tänker ni vinyl?

– Vi har tänkt vinyl sedan starten och det måste finnas en medveten dynamik, säger Marcus. A-sidan börjar stenhårt med ”Treacherous rats”, sedan tre låtar och avslutas med lugnare ”Void”.

Ni känns hängivna processen.

– Fullständigt, säger Claes. Skivan är 100 procent ”gör det själv”. Vi har spelat in all musik i vår egen studio och jag har målat omslaget och skrivit texterna.

Är Gore Commander er Eddie?

– Jajamän och låten som kom 2018 är ett jävla örhänge som nog kommer att hänga med ner i graven, säger Claes. Låten handlar om en präst som springer omkring och mördar.

JESPER LÖFVENBORG

Animals As Leaders

Parrhesia

SUMERIAN

Ultrateknisk metal

Washington DC-trions kanske största avtryck på världen är diverse memes om medlemmarnas virtuositet, vilken får de flesta prog metal-band att framstå som Ramones. Och därmed är liret vad medlemmarna än önskar bandets existensberättigande.

Sex år efter förra albumet visar de visserligen återigen att de kan bygga rätt schysta ljudlandskap med sin akrobatik. Singeln ”Monomyth”, där Tosin Abasi troligen får plektrumet att brinna av all rörelseenergi, är inte särskilt signifikativ. Angreppssättet påminner mer om Meshuggah än några snubbar på Youtube som vill slå rekord i tonartsbyten bara för att. I de bästa stunderna, särskilt ”Thoughts and prayers”, lyckas de på så vis suga en in i sitt universum. Men utan en sångare som kan bidra med en kontextuell dimension är det fortsatt svårt att behålla fokus hela vägen. Kort sagt, får man inte ståpäls av ett Cmoll/maj9add6add1(b13)+11/E är man kanske inte rätt målgrupp för ”Parrhesia”.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JESPER ROBILD

Q&A

”Parrhesia” betyder ”sanningssägande”. Vad har det med Animals As Leaders nya album att göra?

– Albumet är helt enkelt vi när vi gör det som vi vill göra, säger gitarristen Javier Reyes. Vi försöker att undvika trender och kommentarer på Youtube. Vi skriver för att imponera på oss själva och förhoppningsvis tillfredsställer skivan även lyssnarna. Så har vi alltid jobbat, trots att ”Physical education” blev en hit har vi aldrig försökt skriva en likadan låt igen.

Önskar du ibland att ni kunde uttrycka budskap genom att ta in en sångare?

– I dagsläget är låttitlarna mer eller mindre de enda texter som vi har. Vi har funderat på att ta in en sångare, inte nödvändigtvis någon som går med i bandet men kanske för en singel eller bara ett udda album. Den mesta musik som jag lyssnar på har sång, även om jag sällan uppmärksammar texterna. Jag lyssnar mer på röstens klangfärg och rytmmönster. Texter är bra eftersom de är rakt på sak, men på samma sätt är tvetydigheten i instrumentalmusik något positivt. Vi vet inte om det ens hade passat oss att ha sång förrän vi har testat, men en dag kommer vi att göra det och lista ut om vi gillar det.

Internet är fullt av memes om er virtuositet. Retar det dig?

– Nej då, jag älskar memes! Det hade varit naivt av oss att tro att folk inte hade lagt märke till att vår musik är extremt fokuserad på att visa upp våra tekniska färdigheter. Vi försöker medvetet att vara komplicerade, det är en del av vår stil. Jag försöker att skriva saker som är roliga att spela och det komplexa är väldigt avsiktligt. Det finns så klart en konstnärlig sida i musiken men det är klart att folk ska skämta om det uppenbara när det kommer till meme-kultur. Jag tror inte att man måste förstå musikteori för att kunna uppskatta oss. Det finns elektronisk musik som är mer komplicerad än det mesta och de flesta som lyssnar på det är nog inte musiker. Men jag tror att det är naturligt att vi attraherar hängivna musiker som tycker att det är coolt att höra all komplexitet i ett och samma band.

Vilket ackord är svårast att spela?

– Oj, jag har ingen aning. Vissa ackord som vi använder har jag inte ens brutit ner för att lista ut vad de är. ”The problem of other minds” på nya plattan har ett parti i början med ett ackord som använder nästan alla åtta strängar. Jag vet knappt själv vad som försiggår där.

JESPER ROBILD

Capricorn

For the restless

WILD KINGDOM

Svängig rock med själ

Capricorn har oerhört mycket själ. Det gäller inte bara musiken, utan även Kristoffer Ekbergs sång. Hans själfulla röst är därtill synnerligen behaglig. Uddevallabandets andra fullängdare ”For the restless” påminner en del om 2019 års fina debutplatta ”Soul engine” och kvartetten gör rätt i att inte försöka laga något som inte är trasigt.

Referensmässigt kan svenska Randy, Casablanca och Imperial State Electric nämnas. Likheterna beror sannolikt på liknande influenser – snarare än att Capricorn försöker efterlikna banden i fråga.

”For the restless” är en härlig glädjespridare, som erbjuder tillbakablickar till en svunnen och bättre tid. Trots detta är helhetsintrycket fräscht, i brist på bättre uttryck. Den sköna och autentiska ljudbilden bidrar, likaså det oerhörda och stundtals dansanta sväng som Capricorn bjuder på. På grund av hur mäkta medryckande plattans fyra första låtar är kan några enstaka spår upplevas som parenteser, men samtliga tio spår förtjänar definitivt sin plats.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JONAS WETTMARK

FOTO KRISTOFFER HEDBERG

Q&A

Du och Capricorns basist Pontus Blom spelade en hel del med Robert ”Strängen” Dahlqvist, bland annat på hans album ”Rock på svenska” (2018). Vad tänker du på när du hör hans namn?

– Först och främst kan jag bara blunda och så har jag honom framför mig, säger gitarristen och sångaren Kristoffer Ekberg. För min musikaliska resa betyder han så vansinnigt mycket. Det är han och min storebror som är skyldiga till att jag har den musiksmak som jag har. Strängen är en stor del av mig. Jag känner vemod när jag tänker på honom, men samtidigt glädje och ett jävlar anamma. Det är vansinnigt tråkigt att han inte är bland oss längre. Det var han som introducerade mig för Jackson Browne och lärde mig att inte ta skit.

Ni släpper nu ert andra album ”For the restless”. I öppningsspåret ”The searcher” finns drag av Jackson Brownes ”Running on empty”. Är han en stor hjälte?

– Ja, det är han verkligen. Jag började att lyssna på honom när jag var 16-17 år gammal och gillar framförallt tidiga Jackson. Det är något med 70-talet och en ung Jackson som klingar i mig. Jag älskar honom. Vår Pontus sa också det och jag hade inte alls tänkt på det. Han sa: ”Fan vilka sköna Jackson Browne-vibbar det är i den här låten!” Då kände jag bara: ”Ja, nu när du säger det. Det har du fan rätt i.” En annan polare sa att jag har snott så många grejer från andra band, men man kan aldrig sätta fingret på vad det är. Jag har det väl i mig på något sätt, men det är aldrig medvetet. Pusselbitarna lägger sig själva på något sätt.

Hur tänkte ni angående bandnamnet i dessa Googletider? Det fanns ett gammalt band med Mats Levén (ex-Candlemass, Yngwie Malmsteen) med samma namn och det finns även ett tyskt band.

– När jag och gitarristen Peter Söderberg var i våra sena tonår drog vi igång ett garagerockband och ville ha en psykedelisk 60-talsvibb på vårt namn och det skulle vara långt och då blev det Capricorn Allstars And The Sunrise Movement. Vi tyckte att det var ett svinbra namn, men det var inte en jävel som kom ihåg det. Alla skrev bara Capricorn. Ett tag kortade vi det till Capricorn Allstars, men det var inga ”allstars” i bandet och då blev det Capricorn. Det är ganska mycket stjärntecken och annat som dyker upp de 200 första sidorna när man söker på det, så det är inte så enkelt att hitta oss.

NICLAS MÜLLER-HANSEN

Crowbar

Zero and below

MNRK HEAVY

Groovig sludge metal

Som ett nedpitchat Pantera och med Kirk Windsteins djupa klagande sång trädde Crowbar upp på sludgescenen i början av 90-talet. Vi fick veta att tiden inte läker några sår och höra hur kvävd Windstein var av tillvarons ångestfyllda natur. Musikaliskt etablerade Crowbar sig med en unik form av groove/sludge/doom metal.

Nu släpps New Orleans-bandets tolfte album ”Zero and below”, på vilket de fortfarande surfar på sin ursprungliga musikidé. Mycket av tyngden finns kvar, men de har tyvärr tappat några intensitetssnäpp. Det är inte lika massivt som en gång i tiden och Crowbar når inte lika djupt ner i det obarmhärtiga existensmörkret som förr. Det är inte konstigt, för om de försöker upprepa sina 90-talshöjdpunkter står de i vägen för sig själva. Men det är lyxigt att få ta sig igenom en ny palett med njutbara sludge metal-riff. Och lite nytt dyker upp: i ”It’s always worth the gain” får vi aningen oväntat höra ett ”stop and start”-riff liknande Helmets värld.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

ANDERS BARTONEK

Steve Dalton

Primitive

PRIDE & JOY

Hårdrock från svenskbritt

Engelske Steve Dalton bor i självaste Sölvesborg numera och är en multiinstrumentalist som nu släpper sin första soloplatta. Merparten av låtarna är melodiös hårdrock, inte sällan med drag av Rainbow och liknande i både sound och låtstil.

I ”Salome – ursuper” väver Steve in mer av melodiös och lite neoklassisk metal, dock med ena foten kvar i de melodiösa träsken. Även ”Digital prison” har tuffare inslag, men plattans produktion ger ändå en helhetskänsla som är snällare. Snärtigt och riffigt är det i ”2020” som hör till de bättre spåren. Samma gäller ”Listen to the wiseman” där Rainbow-influenserna framgår tydligt.

Steve slarvar faktiskt en hel del i gitarrsolona, till den grad att det låter riktigt b-betonat ibland. Brassen Raphael Gazal sjunger på större delen av skivan och är dessutom producent. Resultatet, i likhet med de flesta ingredienser här, är lite som när man har haft i något för lite salt när man har kokat sin havregrynsgröt men äter ändå.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

OLA HEIWE GRÄNSHAGEN

Danny Hynes Band

Fancy that

DANNY HYNES BAND

NWOBHM-kille solodebuterar

Danny Hynes är mest känd som frontman i new wave of british heavy metal-bandet Weapon, men om man väntar sig tongångar à la Witchfynde eller Praying Mantis när sångaren nu solodebuterar blir man besviken. Här är det snarare klassisk rotrockfeeling för hela pengen.

Hynes har en självfull röst som passar det 70-talsdoftande materialet som hand i handske och materialet är en mix av eget material och covers. De senare gör mest väsen av sig (igenkänningens välsignelse, månne?), speciellt två så disparata stycken som Tim Hardins innerliga ”If I were a carpenter” och Sensational Alex Harvey Bands frejdiga ”Gang bang”. En varm applåd dessutom till det huvudsakligen svenska bandet, där särskilt leadgitarristen Håkan Granath (Misth) och keyboardisten Richard Hamilton (Houston) utmärker sig. Körtjejerna Erica Ohlsson (Metalite) och Åsa Lundman (Wallmans) icke att förglömma. Varför skivans bästa låt, den starkt energiska ”Tantalizing”, puttas undan till bonusspårsstatus är dock en gåta.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL REICHBERG

Dare

Road to Eden

LEGEND

AOR med inslag av folkmusik

”Out of the silence II”, 2018 års nyinspelning av Dares klassikerdebut ”Out of the silence” från 1988, verkar ha gett sångaren, keyboardisten och bandledaren Darren Wharton mersmak för äldre ljudande tider. Nog bekräftar redan ”Born in the storm” – denna skivas utmärkta öppningsnummer – att tempot bland de stämningsfulla melodierna är högre än på ett bra tag.

Samtidigt har mångårige gitarristen Vinny Burns fått en något mer framträdande roll i ljudbilden, vilket sannerligen lyfter Dare-traditionella folkrock/AOR-pärlor som ”Fire never fades” och starka avslutningen ”Thy kingdom come”. Wharton själv sjunger lika innerligt som alltid och briljerar inte minst i ”The Devil rides tonight” och balladen ”Lovers and friends”.

”Road to Eden” är utan tvekan ännu ett högkvalitativt verk från Dare, även om jag kan önska att de hade tagit det tillbakablickande steget ännu längre, i linje med 1991 års Thin Lizzy-hårdrockiga storverk ”Blood from stone”. Eventuellt kan man hoppas på denna utveckling härnäst.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

ANIMALS AS LEADERS
PARRHESIA
25/03
SUMERIAN RECORDS
ANIMALSASLEADERS.ORG | SUMERIANMERCH.COM

REEF
SHOOT ME YOUR ACE
THE BRAND NEW ALBUM
PRODUCED BY
ANDY TAYLOR
OUT ON APRIL 15th
REEF
SHOOT ME YOUR ACE

Deadnate

The North Sea

DEAD RECORDS

Progressiv metal

Det danska bandet Deadnates progressiva metal är väl utförd och kompetent, men tyvärr sällan originell. Debutalbumet ”The North Sea” innehåller en progressiv variant av metalcore och ibland liknar musiken Mastodon, men då mer som en tråkig och själlös kopia. Musiken är som stöpt i en form och nu torkad och stel.

Deadnate låter som ett dussinband trots sina tekniska finesser, vilket skivan i och för sig har många av. Det blir en hel del dribblingar och musikaliska kast fram och tillbaka, men musikens riktning förblir ointressant. Sången hade kunnat hjälpa till att bidra med fokus och karaktär, men det uteblir trots de vackra harmonierna i ”Winter”. Musiken blir till ett klanderfritt hölje som har glömt att inreda interiören, men hade den gjort det tror jag att soundet hade varit annorlunda. Det märkliga är att det är svårt att hitta något att klaga på samtidigt som låtarna går en förbi utan att lämna något bestående intryck. Men utförandet går det absolut att njuta av.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

ANDERS BARTONEK

Destruction

Diabolical

NAPALM

Tysk urthrash

Destructions varumärke som en av tysk thrashs fyra stora är orubbligt. Ledargestalten Schmier har sedan återkomsten till bandet 1999 hållit en rak och tydlig kurs i kända vatten. Experimenterandet har den sjungande basisten överlåtit till andra. Att mångårige parhästen, gitarristen Mike Sifringer, har lämnat bandet inför den här given är inget som i grunden förändrar detta. Argentinaren Martin Furia har fyllt skorna och maskineriet rullar på lika furiöst som tidigare.

”Diabolical” och ”No faith in humanity” smattrar igång på högvarv direkt och sätter ribban för en attack av klassisk thrash i lagom små munsbitar. Även om tempot varierar något efter det, där ”Tormented soul” sticker ut mest av de makligare låtarna och ”Ghost from the past” av de snabbare, är det enligt plan hela vägen. Pålitlighetens baksida är förstås att det förutsägbara efter ett tag blir slentrian, eller rent ut ospännande. ”Diabolical” är därmed ingen banbrytande klassiker, men en klart godkänd nystart.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

DAVID BERGSTRÖM

Eucharist

I am the void

HELTER SKELTER/REGAIN

Death/black metal

Eucharist har alltid varit ett band i marginalen. Sannolikt på grund av ständiga medlemsbyten, ett par stopp i verksamheten och få släpp sett till att de startade redan 1989. Detta är album nummer tre och det första sedan 1997. De nämns i tidiga, svenska metalsammanhang men att (i promomaterialet) påstå att de har influerat eller hjälpt till att starta ditt eller datt i dödsvidundret är nog att ta i.

Musiken är melodiös death/black metal med ordentliga Rotting Christspikar i kistan, vackert kräkorienterade strupljud från gitarristen och basisten Markus Johnsson och Marduks Simon ”Bloodhammer” Schilling i trumnästet. Tankarna förs till ett annat ”sällansläppsband”: Algaion.

Faktum är att detta skulle kunna vara en uppföljare till Algaions ”Exthros” från 2010. Eller en av miljarder plattor som bokstavstolkat ”Thy mighty contract”. Inget fel i det naturligtvis, speciellt om det är så snyggt utfört som här, men att återkomma till ”I am the void” på grund av att den är minnesvärd är inte troligt.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JAKOB RADERIUS

First Signal

Close to the edge

FRONTIERS

Modern melodisk hårdrock

Radarparet sångaren Harry Hess från Harem Scarem och trummisen Daniel Flores från Murder Of My Sweet är tillbaka. Med det följer ännu ett album i spåren av hur Harem Scarem hade kunnat låta 2022. För det är ännu i de spåren First Signal så hemtamt vandrar. Låtarna är fortsatt genuina 80-talsskapelser steroidpumpade med en modern ljudbild och effekter. Vanan trogen låter det otroligt bra. Men, och det för första gången i bandets historia, det gör det endast mestadels.

Till skillnad mot First Signals tre tidigare album kroknar ”Close to the edge” betänkligt och tappar fart ju närmare slutet vi kommer. Som om den pigga albuminledningen med bland annat singeln ”Don’t let it end” och monstret ”Don’t look away” tar musten ur alla iblandade. I den såsiga balladen ”Angel with a rose”, menlösa ”The hurting one” och den avslutande balladen ”Got to believe” är orken helt och hållet slut. Det är någonting som jag inte hade förväntat mig från First Signal.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

Evil Invaders

Shattering reflection

NAPALM

Speed metal som låter 80-tal

Det har gått fem år sedan andra plattan ”Feed me violence”, en av 2017 års absolut bästa skivor. Då befann sig den belgiska kvartetten i gränslandet kring 80-talets thrash och speed metal. Nu har de mer gått åt kraftfull speed metal med shreddiga solon, kraftfulla riff och helt enkelt delikata dängor.

Löjligt läckra ”Die for me” följs av lika värdiga balladen ”In deepest black”, som låter så mycket Queensrÿche att den genast kan få en solig sommardag att kännas som höstmörker och spöregn, vilket så klart är positivt i det här fallet.

När melankolin efter denna har lagt sig drar snabba ”Sledghammer justice” igång. Det här är talande för Evil Invaders. De är varierade, tidiga Slayer-influenser blandas med blinkningar till King Diamond, men blir aldrig spretiga. Istället känns allt mycket genomtänkt och extremt tajt. Vi hoppas att det inte dröjer fem år till nästa platta.

1 2 3 4 5 6 7 8 **9** 10

CHARLES THULIN ASSARMO

Fortune

Level ground

FRONTIERS

Stabil AOR med 80-talssound

Dimackordens regenter, amerikanska Fortune, har verkligen fått luft under vingarna efter årtiondenas träda. Studioplatta 2019, livealbum 2020 och så ny platta här igen! Vänner av den klassiska, självbetitlade debutplattan från 1978 kommer att känna igen sig tillräckligt mycket, trots en viss utveckling stilmässigt.

Larry Greene har också rösten i behåll, vilket är imponerande och betyder ruskigt mycket. Fortune är också skickliga på att mixa partierna med såväl hårdrock som softa avsnitt – där är fina ”Judgement day” värd att kolla in.

Bitvis känns skivan hafsigt skriven – hör arrangemangen i ”Riot in the heartland” till exempel. Inledande introt till ”In the silence of the heart” bär tydlig stöld av ryska nationalsången (!) dessutom, men i övrigt hittar de sin tämligen keyboarddominerade AOR fortfarande. Det typiska sound som bandet alltid har haft börjar tyvärr kännas en smula daterat, så inför fortsatta studioalster vill jag nog se en klarare produktion. Så, högt och lågt således.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

OLA HEIWE GRÄNSHAGEN

Grand Harvest

Consummatum est

MESSOR GRANDIS

Death/doom metal

Så här bra blir det om man jobbar ordentligt med sångarrangemangen. Malmöbandet Grand Harvest har gjort världen en tjänst genom att visa att sådana saker som överraskande tajming, upprepandet av vissa nyckelord och sura uppstötningar på oväntade ställen spelar roll, även inom death metal.

Musiken är i sig något att skriva hem om, då bandet inte enbart har kryddat sin medeltempodöds med utdraget gitarrmuller för att kunna hävda att de genreblandar, utan doppat redan elaka gitarrer i en plåtbalja med kokande doomsyra. Resultatet blir fullständigt depraverat.

Inledande ”Sol maledictor” med mässande refräng direkt från Satans kloster och blyinfattade tuggriff är vanebildande, första singeln ”Fatehammer” peppigt ond och i tvåtaktssmaskaren ”Crowns to ashes – thrones to dust” har någon till och med smugit in lite Slayer precis i början. Som att bli instängd i en sovsäck och svingad mot ett träd i 50 minuter. Inget krångel.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JAKOB RADERIUS

www.darebandofficial.com
www.facebook.com/darebandofficial
DARE
DET NYA ALBUMET
ROAD TO EDEN
I butik den 1 April

KVAEN
The Great Below
KVAEN
New album, The Great Below
Out March 25th CD/LP/Tape
www.blacklion.nu

BILJETTER:
Malmö:
Kulturbolaget.se
Linköping:
Tickster.com
Västerås:
Intimanvasteras.se
Stockholm:
Biletto.se
30th Anniversary Tour
The Quireboys
a bit of what you fancy
2022
14April KB, Malmö
15April Palatset, Linköping
16April Intiman, Västerås
17April Slaktkyrkan, Stockholm
special guests
REVELATIONS
JABAC LIVE BOOKINGS
TMT themainthing
PRESENTED BY OFF YER ROCKKA RECORDINGS & JABAC LIVE BOOKINGS IN ASSOCIATION WITH THE MAIN THING

Out on 25th February:
DVP 204: VENATOR
– ECHOES FROM THE GUTTER
Seemingly thawed out from 1983, the Austrians dole out 9 heavy metal ANTHEMS!
DVP 205: SPECTRE
– DRIFTER / THE BLACK JEWEL
Will Spectre's sterlin heavy metal vision - atmospheric, exciting, with pathos and always underground.
DVP 207: METALUCIFER – HEAVY METAL NINJA
The Japanese Metal Warriors are back with 4 new tracks, both in Japanese and English versions.
100 x MC, shirt & patch bundle
100 x regular MC
DVP 208: LYNX – WATCHER OF SKIES
A refreshing vintage sound and an unique approach towards hard rock music of the '70s and '80s.
DVP 209: SCHIZOPHRENIA
– RECOLLECTIONS OF THE INSANE
Old school death metal ffo Morbid Angel, Demolition Hammer, Slayer, and Obituary.
Exclusive LP color! (lim. 100)
Out on 25th March:
DVP 201: TEROK NOR
– REMATERIALIZATION FAILS
The death thrash menace from terra leaves more gushing wounds than a Klingon bat'leth.
DVP 212: BUNKER 66 / HELLCRASH
– HELL & SULPHUR
Two Italian hordes hailing blackened speed/thrash. Porca Madonna!
DVP 213: DAEMON LORD – S/T
New Peruvian Heavy/Speed Metal, feat. former Cobra members.
DVP 214: PETROL – S/T
Blackened Metalpunk raiders from the wastelands of Sydney.
Represses available on 25th March:
DVP 185 NOCTURNAL – SERPENT DEATH LP
DVP 192 KNIFE – S/T LP
Dying Victims Productions
order and preorder now at
dyingvictims.com
(webshop with more than 2000 products, free shipping on orders > 150€)
/dyingvictimsproductions
@dyingvictimsproductions
dyingvictimsproductions

HERO

Alternate realities

MERMAID

Tungt men sårbart välbehag

Det danska rockbandet behåller electropop-influenserna, men lägger på sin tredje platta mer fokus på metal. Det är mer musikalisk tyngd. Detta förstärks ytterligare av det ärliga allvaret i texternas teman. Det är en personlig och traumatisk resa med spruckna familjerelationer, fula djupa sår och den jobbiga läkningsprocessen på vägen tillbaka. På samma gång är det en fantastiskt välskriven och mycket behaglig skiva, som är lättlyssnad men innerlig. Vackert fjäderlätta och böljande melodier virvlar och samsas med tydliga basgångar från grymme Johan Wohlert (Mew).

Ovanpå detta en frontman i form av Christoffer Stjerne som har en röst som både oroar och smeker själen från insidan. I ”Lead the blind” smälter den ihop sömlöst med begåvade Philip Strand från det alternativa rockbandet Normandie. Och kombinationen med Ad Infinitum-sångerskan Melissa Bonny i den mäktiga ”Monster” är också briljant. Allt är oerhört genomtänkt hela vägen, med övertygande detaljkänsla och snygg produktion.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JANE CEDENBERGER

”Min familj har hört några låtar men vet inte att låtarna handlar om dem!”

Christoffer Stjerne, HERO

FOTO NALLE MAGNUSSON

Q&A

Det nya och tredje albumet ”Alternate realities” är en personlig skiva. Den handlar om brytningen med din religiösa familj.

– Alla i min närmaste familj – mamma, pappa, lillasyster och storasyster – är med i Jehovas vittnen, säger sångaren Christoffer Stjerne. För cirka tolv år sedan gjorde jag vissa val i livet som de inte kunde stötta. Jag blir 39 år i maj, så det här började när jag var cirka 26 år gammal. Jag respekterar att de måste stå upp för vad de tror på, men det ledde till att vi inte hade kontakt med varandra. Jag skulle inte säga att jag är kristen, men jag hoppas att det finns något mer i livet än bara att leva och dö och sedan ingenting. Tack och lov har vi hittat tillbaka till varandra.

Hur gick det till?

– Det var när jag blev pappa, märkligt nog. Allas perspektiv hamnade i ett annat ljus. Att bli pappa och se världen från ett annat perspektiv – vad man vill göra för sitt eget barn jämfört med sin egen barndom – har varit en bra och helande process för mig. Det var viktigt att få berätta från mitt perspektiv. De kanske inte håller med mig men de kommer att förstå. Min familj har hört några låtar men vet inte att låtarna handlar om dem!

Är det en fördel att få utlopp för dina känslor i något kreativt?

– Jag visste inte att det var det här jag ville skriva om – det hörde ju till det förflutna – men jag var tvungen att konfrontera mina tunga tankar. Det var ett ämne som dök upp under arbetet och där jag kände att det var möjligt att skriva om min familj. Det är inget konceptalbum – det bara fanns där. Det handlar kanske inte exakt om det religiösa, utan mer om själva brytningen.

”Bad blood” är tyngre än de två föregående albumen. Var det medvetet?

– Vi ville göra ett album med ett tyngre sound. Den musikaliska riktningen var ganska klar från början. Vi ville ha mer tung rock än vad vi någonsin tidigare har gjort. Producenten Jacob Hansen och jag har arbetat tillsammans under flera år – inte bara i HERO utan även med hans band – och vi har pratat mycket om musiken.

HERO är ganska populära i Japan.

– Vi säljer cirka 8 000 exemplar av våra album i Japan. Det kanske inte är mycket men det är 8 000 fler än vad vi säljer i Danmark, haha! Och ingen i Danmark köper fysiska skivor längre. Jag vet inte ens vart jag ska gå för att göra det. För övrigt är jag en streamingkille.

TONY BALOGH

Heidra

To hell or kingdom come

MIGHTY MUSIC

Symfonisk viking metal

Danskarna, som ju förvisso inte har så många metalband per capita jämfört med sina grannar, har inte förvaltat sin vikingahistoria i metalform med lika många akter som övriga Norden. Heidra hänger inte sina ambitiösa koncept till asagudar men det gör å andra sidan inte de förmodade största förebilderna Ensiferum heller. Nå, musiken placerar dem tvivelsutan i facket och därmed på Danmarks gräddhylla.

Där många band gärna kryddar med folk-lull-lull som mungiga och nyckelharpa är ”To hell or kingdom come” i större utsträckning riffbaserad. Det låter synnerligen finskt, rentav lite Children Of Bodom utan truckerkeps. Den rena sången står för melodierna, keyboards fläskar till ljudbilden och piano används väldigt effektfullt i låtar som ”Cloaks and daggers”. Utan tvekan starkast är medryckande ”Fall of the fey”, vilket gör det tydligt att Heidra gärna hade fått vara ännu mer melodidrivna. Fler gitarr- och keyboardslingor, kanske till och med någon liten flöjt, och de kan utmana Ensiferum på riktigt.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JESPER ROBILD

Hell Militia

Hollow void

SEASON OF MIST UNDERGROUND ACTIVISTS

Black metal från Frankrike

Med tio års betänketid och utan forne frontmannen/dragplåstret Meyhnach (ex-Mütiilation) återvänder de franskbördiga misantroperna Hell Militia med fjärde fullängdaren ”Hollow void”. Enligt utsago representerar denna semi-comeback-platta en syntes av råheten hos Hell Militias debutalbum ”Canonisation of the foul spirit” (2005) och det dissonanta riffandet som kännetecknade 2012 års ”Jacob’s ladder”. En rimlig beskrivning, då ”Hollow void” känns mer rättfram än sin föregångare men också mer ”komponerad” än bandets tidigaste verk.

Dessvärre faller Hell Militia offer för den mest förödande kritik man kan ge ett black metal-band: musiken berör inte. Den maler liksom bara på utan att påverka nämnvärt. Detta trots det explicita människoförakt som genomsyrar bandets uppenbarelse, de många försöken att skapa dynamik i låtmaterialet och det tilltalande elaka soundet. Kanske var det denna hopplöshet som Hell Militia ville gestalta med ”Hollow void”, men jag tvivlar på att syftet var att tråka ut lyssnaren.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

JOHAN PETTERSSON

Hällas

Isle of wisdom

RMV GRAMMOFON

Tyskklingande retrorock

Visst kan man se Hällas som ett retroband. Jönköping/Linköping-gruppen låter ju som 1972 eller 1982 snarare än 2022. Men då gör man det enkelt för sig, eftersom Hällas inte hör till traditionell Black Sabbath-stoner och ej heller bygger vidare på NWOBHM. Snarare fyller Eloy eller Amon Düül II mina tankar. Vi har alltså att göra med ett tvättäkta krautrockband! Detta dels tack vare att de ställer gängse bluesbas åt sidan till förmån för konstmusik och folkloristiska tongångar (vanligen i moll), dels tack vare sången som visualiserar deklamerande bard snarare än hetsig rocker. Dessutom måste klaviaturen nämnas, då orglar och vintagesyntar är minst lika framträdande som gitarrerna. Dock krafsar ena bockfoten idogt i hårdrockens varma mylla.

Hur skivan ställer sig gentemot Hällas tidigare två album? Hällas har alltid varit förnämliga och serien fullföljs av ”Isle of wisdom”. Episka ”The wind carries the word” kan vara det mest dramatiska – och bästa – som gruppen någonsin har gjort.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DANIEL REICHBERG

Jolly Company

10 acts to astound and amaze

JOLLY COMPANY

70-talsdoftande biorock

Queen, 10cc, City Boy. Och så ACT, förstås. Kanske ett par smulor Abba. Det är väl de band som jag drar lättast paralleller till. Inte sällan är exempelvis gitarrsolona uppbyggda à la Brian May i orkestrala stämmor. Men minst lika gärna är det filmer som åkallas. ”Moulin Rouge”, Disney, Tim Burton… Eller musikaler signerade Andrew Lloyd Webber. Det handlar alltså om en dramatisk, högst cineastisk rockmusik på kabarébotten, med genomvackra melodistämningar och berättartexter som slukar sin lyssnare kompromisslöst. Stycken som ”New York serenade” och ”Dusty old river” griper tag med full kraft.

Projektets hjärna heter Peter Emilson och över alltihop lyser den av mognad alltmer skönsjungande Göran Edman. Visst var han en mästare, långt upp i stratosfären, under den tid då hans chefer hette John Norum och Yngwie Malmsteen. Men jag föredrar helt klart den mer avslappnade Edman som på senare år har återfunnits hos Karmakanic, Mårran och här i det glada sällskapet av Jolly Company.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DANIEL REICHBERG

MIGHTY MUSIC
EST. 1997

DANISH VIKING METAL ATTACK

SVARTSOT "KUMBL"

LONG AWAITED NEW ALBUM
OF THE DANISH FOLK METAL KINGS.

AVAILABLE IN VINYL LP
(2 COLOURS, EACH LIMITED TO 300)
CD & DIGITAL

VANIR "SAGAS"

DANISH VIKING MELODIC DEATH
METAL FOR FANS OF AMON AMARTH,
ENSIFERUM, UNLEASHED.

AVAILABLE IN VINYL LP
(2 COLOURS, EACH LIMITED TO 300)
CD & DIGITAL

HEIDRA
"TO HELL OR KINGDOM COME"

DANISH SYMPHONIC/VIKING METAL FOR
FANS OF ENSIFERUM, AMORPHIS, AMON
AMARTH.

AVAILABLE IN VINYL LP
(2 COLOURS, EACH LIMITED TO 300)
DIGIPACK CD & DIGITAL

mightymusic.dk | targetshop.dk

SPV

SUNGEN'S
METALSHOP

BESÖK OSS IDAG PÅ:

SUNGEN.MERCHANTS.SE

T-SHIRTS / ACCESSOARER / HUMORTRÖJOR / VINYL / CD, OCH MYCKET MER...
VA INGET POPSNÖRE, STAY METAL OCH HANDLA HOS SUNGEN! LÅNGBURK!

Kingcrown

Wake up call

ROAR

Frank fransk power metal

Kingcrown huserar stilmässigt någonstans mellan de franska landsmännen i Nightmare och tyska Masterplan. Likheterna är inte helt osökta då sångaren Jo Amore har varit såväl trummis som sångare i just Nightmare under otaliga år, där hans bror David Amore tog över som trummis när Jo blev sångare. Nu besitter David pallen i Kingcrown. Masterplans kreative motor Roland Grapow har mixat skivan och gästspelar med ett gitarrsolo.

Just Jo Amore är också bandets främsta styrka. Hans Dio-minnande röst håller fortfarande toppklass. Åtminstone fram till ”The awakenining” där han försöker sig på en mer Rob Halford-liknande sånginsats, vilket han inte helt mäktar med.

Här finns också kompositioner som tilltalar, som ösiga öppningsduon ”Wake up call” och ”To the end of the world” eller trallvänliga ”One with earth”. Kvalitetstappet på andra halvan är dock markant. Även om balladen ”Gone so long” bidrar med en hel del känslor hade fyra minuters tystnad tillfört mer än den torftiga raggardängan ”City lights”.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

DAVID BERGSTRÖM

FOTO ESTER W. PINK

Q&A

Ert nya album heter ”Wake up call”. Vad menas med det?

– Det handlar om att mänskligheten måste förstå att vi inte är ensamma, förklarar sångaren och låtskrivaren Joe Amore. Vi är inte så mäktiga som vi tror. Vissa av låtarna handlar om det. Andra handlar om speciella situationer i livet. Det finns en låt som handlar om skilsmässa och om hur det är svårt för en man att få samma rätt till barnen som en kvinna i den situationen. Jag känner någon som går igenom det nu.

Vad ska uppvaknandet innebära?

– Att förstå att vissa saker är mäktigare än människan. Som jorden. Mänskligheten måste lära sig att sköta om miljön. Vi är inte det viktigaste som finns på jorden. Det finns även naturen, djur och sådana saker.

Plattan innan hette ”A perfect world” och nu behöver vi vakna upp. Vad hände?

– På förra skivan handlade det om att vi behöver skapa en perfekt värld. På den här skivan handlar det om att vi inte lever i en perfekt värld. Vi har mycket kvar att göra för att kunna fortsätta att bo här.

Musikaliskt skiljer sig det nya albumet från det föregående.

– Det skiljer sig väldigt mycket från våra tidigare. Båda gitarristerna och basisten är nya. Det är bara jag och min bror tillika trummisen David Amore kvar från förra plattan. Vi har nya influenser nu. Idag är vi inte så neoklassiska längre utan mer power metal. Vi kom fram till att power metal skulle vara mer effektivt för oss.

Hur var det att spela in ett album under pandemin?

– Det var inte så svårt. Vi kunde ju inte spela några konserter så vi hade gott om tid att prata, komponera och spela in.

Påverkade pandemin hur musiken blev?

– Kanske, faktiskt. Pandemin har ju bevisat att människor inte kan göra som de vill. Den har visat att vi kan försvinna om naturen bestämmer sig för att vi ska göra det. Men det finns ingen låt som specifikt handlar om pandemin. Jag förstår att många har gjort sådana låtar, för det har varit en besvärlig tid.

Ni skriver mycket om mänskliga relationer och upplevelser. Det är nästan lite otippat att ni inte har gjort någon låt om pandemin. Hur väljer ni ämnen för låtar?

– Utifrån erfarenheter och ämnen som verkar viktiga att prata om. Men vi försöker göra det på ett väldigt positivt sätt. Att inte vara för mörka. Vi tror på människor och vi är säkra på att saker kan förändras. Det viktigaste är att lämna ett bra arv till våra barn.

ZENDT

Kvaen

The great below

BLACK LION

Melodiös black metal

Kvaens debutalbum ”The funeral pyre” från 2020 var ett rejält hockeyderby rakt över njurarna; black metal direkt från en norrbottnisk gruva där kyla och ensamhet härskar och där själslig influensa rasar. Bandets fasta medlem Jacob Björnfot verkar ha gjort en vana av att bjuda in skickliga musiker på sina alster. Den här gången får han sällskap i beckmörkret av Vreth från Finntroll, Angus Norder från Nekrokraft, Jeff Loomis med flera. Musiken har blivit ännu lite argare och ”blästrigare” men också mer välformulerad och strukturerad.

Just detta med att konstruera formeln kan vara ett tveeggat svärd, eftersom formulering av ett sound medför en röd tråd. Där förra skivan var mer överallt och vildare finns på ”The great below” en renare struktur, sannolikt i egenskap av en huvudman som lägger väldigt mycket mening i sitt skrivande och vill ha ordning, reda och (kanske) perfektion. Mindre spontant och överraskande men å andra sidan minst lika mycket på käften.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JAKOB RADERIUS

Luzifer

Iron shackles

HIGH ROLLER

Gothaktig heavy metal

Med ett bandnamn som gjort för att orsaka diverse frågetecken i mer än en del av hårdrocksvärlden tar tyska Luzifer i sanning för sig rent musikaliskt, med det tydligt utstickande målet i fokus. Trion på denna fullängdsdebut består av sångaren och basisten Leo Steeler, gitarristen och sångaren Stefan Castevet samt trummisen Gereon Deceiver, samtliga även medlemmar i uppskattade thrash metal-akten Vulture. Likheterna med moderbandet är dock mycket små här.

Jag skulle kunna beskriva Luzifers stuk som tämligen rak och smått melodisk heavy metal, fast det känns inte riktigt helt tillfredsställande. Samtidigt är det svårt att exakt peka ut vad som gör låtmaterialets helhet så pass speciell, men jag landar till sist i en viss gothaktig melankoli, vilken sprider en lika mörk som härlig stämning. Men kanske låter den utmärkta musiken framför allt oförfalskat tysk och då syftar jag inte enbart på de låtar som framförs på modersmålet.

Luzifer är utan tvekan ett sidoband väl värt att hålla koll på.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

Mara

Loka mær

IMMORTAL FROST

Kraftfull black metal

Tack vare de nyliga, och möjligen ännu pågående, pandemiåren har mänskligheten återigen lärt sig att frukta döden. Nässjös Mara tar tillfället i akt med en skiva på temat maran, det väsen som bandet kallar hungerns och sjukdomens. Sångaren och gitarristen Vindsval (ja, han har samma nom de guerre som Blut Aus Nord-killen) har sedan sist ersatt sin danska rytmsektion med nya medlemmar samt ytterligare en gitarrist.

Även om man kan sakna lite av det råare nordiska ursinnet från produktionen på 2019 års ”Rök” fyller även den på ”Loka mær” betydligt klarare ljudbilden en funktion. Den vassa basen är framträdande, vilket ger en något annorlunda touch på ett egentligen ganska simpelt sound. Mara sysslar varken tekniskt eller musikaliskt med några extravaganser, men resultatet låter likväl ”dyrt” och de aldrig alltför insmickrande melodierna portioneras ut i lagom mängd över gitarrmattor och rikliga baskaggar. Maras black metal är på samma gång unik och typisk, men framförallt är den kraftfull.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ROBERT WETTERSTEN

Monuments

In stasis

CENTURY MEDIA

Meckig metalcore

Försvann inte Sonic Syndicate-soundet någonstans för tio år sedan? Brittiska Monuments marknadsförs som progressiva men är i grunden metalcore med gläfsgrowl och ”svart och svår”-sång från nya sångaren Andy Cizek. Nåja, allt med bandet är samtidigt så mycket i linje med samtiden som det bara är möjligt, från kläder och frisyrer till bandnamn, texter om opiatbruk och Periphery-flirtar. Så ett totalt idisslande av 00-talet är det kanske inte tal om. Då ligger de snarare i samma fålla som samtida kollegor och trendkänsla går före fräschör.

Låter det bra då? Är man svag för en muskulös ljudbild med nedstämda, djent-flirtande guror (det är väl här progressivstämpeln rättfärdigas) går det verkligen inte att avfärda – här är Monuments proffs. Faktum är att strängarna håller för att bära upp hela ”In stasis”, hand i hand med riktigt sexigt trumlir. Den rena sången däremot … Genretroget tänkt ska den väl vara där, men med Cizeks strupe blir det för mycket emo. På ett dåligt vis.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JESPER ROBILD

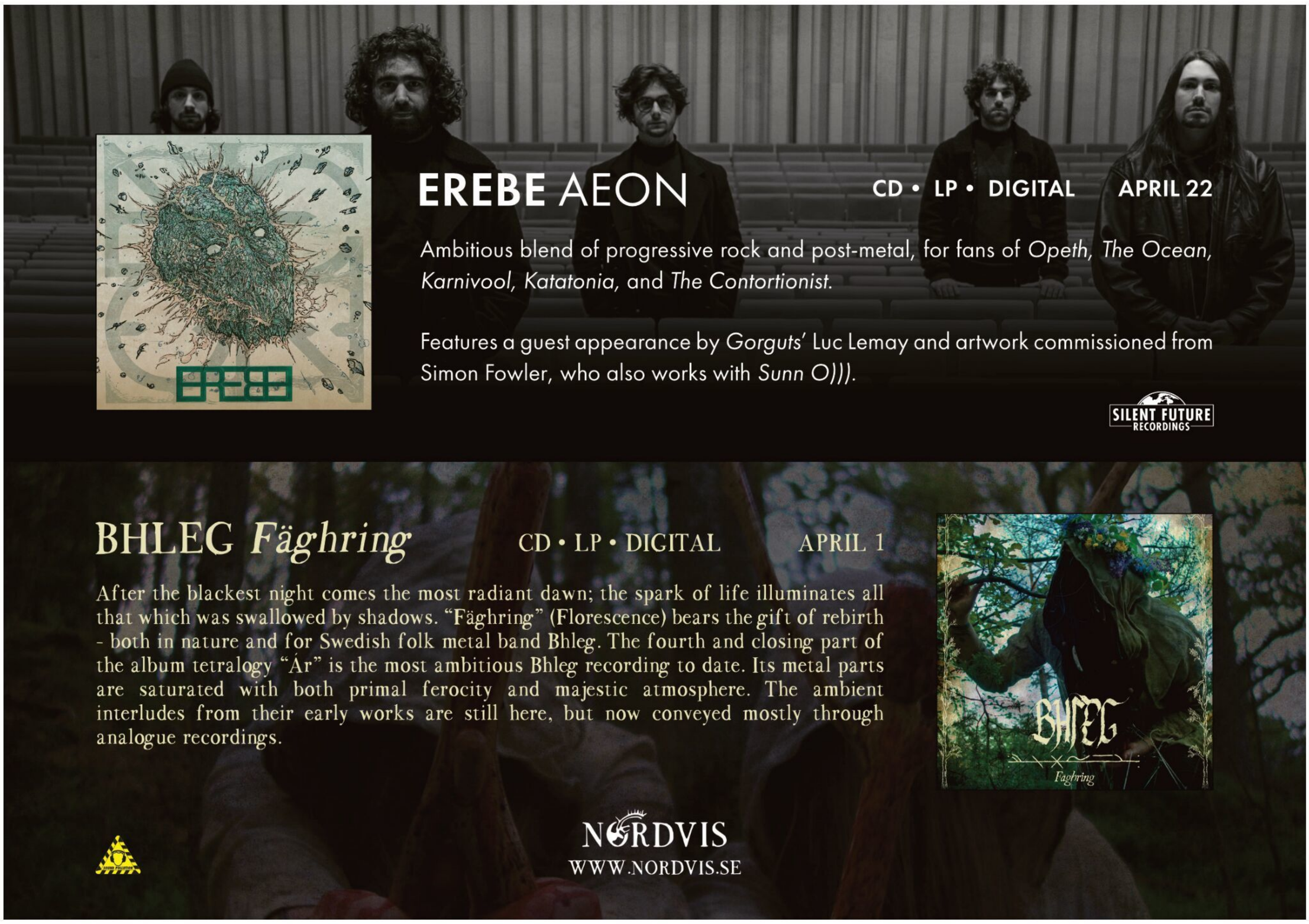
EREBE AEON
CD • LP • DIGITAL
APRIL 22
Ambitious blend of progressive rock and post-metal, for fans of *Opeth*, *The Ocean*, *Karnivool*, *Katatonia*, and *The Contortionist*.
Features a guest appearance by *Gorguts*' Luc Lemay and artwork commissioned from Simon Fowler, who also works with *Sunn O)))*.
SILENT FUTURE RECORDINGS
BHLEG *Fäghring*
CD • LP • DIGITAL
APRIL 1
After the blackest night comes the most radiant dawn; the spark of life illuminates all that which was swallowed by shadows. "Fäghring" (Florescence) bears the gift of rebirth - both in nature and for Swedish folk metal band Bhleg. The fourth and closing part of the album tetralogy "Ár" is the most ambitious Bhleg recording to date. Its metal parts are saturated with both primal ferocity and majestic atmosphere. The ambient interludes from their early works are still here, but now conveyed mostly through analogue recordings.
BHLEG
Fäghring
NORDVIS
WWW.NORDVIS.SE
DREAD REAVER SHOWS ABBATH TRIUMPHING OVER ALL TRIALS AND TRIBULATIONS, RELEASING HIS MOST MENACING AND ACCOMPLISHED ALBUM TO DATE.
OUT ON MARCH 25
CD DIGIPAK - DIGIBOX - DIGITAL - VINYL IN VARIOUS COLOURS - CASSETTE
Abbath
Dread Reaver
Season of Mist
WWW.SEASON-OF-MIST.COM
FOR TONS OF KILLER PRICE AND EXCLUSIVES: COLLECTOR'S EDITIONS, RARE LPS, MERCH ON DEMAND...
Available on iTunes
Spotify
/@SeasonofMist
/SeasonOfMistLabel
@seasonofmistofficial
/Seasonofmistofficial

Månegarm

Ynglingaättens öde

NAPALM

Melodisk viking metal

Månegarm fortsätter att utforska sagokungars öden och nu har turen kommit till Ynglingaätten. Det långa inledningsspåret ”Freyrs blod” fungerar som en programförklaring för skivan genom att introducera såväl texttemat som soundet. Det senare följer i stort Månegarms invanda stil med sin blandning av melodiska metalpartier, folkmusikmelodier och vissa black metal-influenser. De sistnämnda har dock blivit färre med åren och består nu mest i Erik Grawsiös variationsrika growlande, som han genomgående varvar med ren sång.

Detta är troligen Månegarms mest melodiska och rockinfluerade album hittills, möjligen med undantag för den självbetitlade plattan från 2015. Alla låtar är klart habila men känns tyvärr aningen oinspirerade. Ofta tuggar de på i mellantempo och framför allt verserna och riffen känns ovanligt standardiserade. Månegarms huvudstyrka består annars i växlingar av tempo och intensitet. Här fungerar de lugna partierna bäst, men jag saknar lite ös och sporrande inlevelse.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

ADAM WESTLUND

”Det här är vårt sätt att bevara och återge historien”

Erik Grawsiö, Månegarm

Q&A

FOTO ISAK SKAGERSTRÖM

Månegarm bildades 1995 men det känns som att ni alltid har funnits.

–”Ynglingaättens öde” är vårt elfte skivsläpp om man räknar med vår ep ”Urminnes hävd – the forest sessions”, säger den sjungande basisten Erik Grawsiö. Jag kom med i bandet som trummis 1996, eftersom jag var den enda i Norrtälje som spelade med dubbla kaggar. Musicerandet och att göra plattor är en grej, men bandet har blivit min andra familj.

På tal om rutin och att vara trygg i sitt musicerande. Det är kaxigt att öppna plattan med tio minuter ”Freyrs blod”.

– Även vårt bolag tyckte att det var en lång inledningslåt, men det kändes bra och ”Freyrs blod” förevisar mycket Månegarm: det vi gör, det vi har gjort och det vi står för.

Berätta om skivans koncept.

– Skivan handlar om dikten ”Ynglingatal”, som är skriven på ett fornnordiskt versmått, innehåller 54 verser och man tror är författad på 900-talet eller tidigare. Dikten berättar om Ynglingaätten, alltså sveakungar som var avkommor till guden Frej och regerade i regionen runt Gamla Uppsala. Texterna porträtterar kungarnas liv och hur de dog, vilket ofta var ganska brutalt med övernaturliga inslag. Om kungarna verkligen har existerat vet man inte.

Blandar ni fiktivt berättande med verklighet?

– Ja, det kan man säga. Vår trummis Jacob Hallegren, som även är historielärare, gör sin tolkning av berättelserna och skapar en egen text. Visst blir det lite fiktion, kanske är allt påhitt, men Jacob är oerhört beläst och har pluggat i tusentals timmar och nosar upp härligt textstoff att bygga en skiva kring. Det här är vårt sätt att bevara och återge historien.

”En snara av guld” är rena familjeaffären.

– Min 14-åriga dotter Lea sjunger på låten. Vi har haft kvinnlig sång på flera skivor, bland annat Ellinor Videfors som även var med nu och har gett Lea sånglektioner. Tanken var att Ellinor även skulle sjunga på ”En snara av guld”, men jag har en liten hemmastudio och när jag hade skrivit klart låten kunde jag inte hålla mig så jag bad Lea om hjälp. Hennes spröda flickröst passar utmärkt till texten som handlar om den svenska kungen Agne som rövar bort Skjalv, dottern till en finsk hövding, och sedan tvingar henne till giftermål. Men under en blöt fest hänger Skjalv Agne med en hjälp av hans kraftiga guldlänk – en snara av guld. Det blev lyckat och i videon till låten är det min två år äldre dotter, Tuva, som spelar Skjalv.

JESPER LÖFVENBORG

Meshuggah

Immutable

ATOMIC FIRE

Komplext groovig stenkrossarmetal

De har skapat ett eget universum, våra kära norrländska galenskapare. Ett kosmos där tid och rum är en kaos-poetisk illusion, samtidigt som en osynlig taktfast kraft löper som en blodröd tråd genom allt och ger stadga och trygghet.

På ”Immutable” känner man igen den mörka, kompakta ljudbilden som har varit deras signum ända sedan 2006 års ommixade återutgivning av 2002 års ”Nothing”. Det som annars slår mig direkt är att ovanligt många introriff är utsmyckade med enkla och suggestiva gitarrslingor som ger den oerhörda tyngden lite välbehövlig luft under vingarna.

”Broken cog” inleder med en rytm som för tankarna till en svårstartad lastbil i helvetet. Efter 32 sekunder kommer Fredrik Thordendal till undsättning och smeker igång fanskapet med en hypnotisk melodi som andas förföriskt förtroende. Hans paus från turnerandet tycks ha gjort honom gott – hans gitarrspel på ”Immutable” är bättre och mer kreativt än någonsin.

Låtarna på denna deras nionde fullängdare är relativt lättillgängliga, trots sedvanlig kompositionell komplexitet och dubbelbottnad lyrik. Meshuggah har förvisso alltid värnat groove och magkänsla framför kalkylerat effektsökeri, men här blir det tydligare än på länge. Det är egentligen bara den släpiga ”They move below”, den märkliga ”Black cathedral” och det avslutande sömnpillret ”Past tense” som avviker från mönstret. I övrigt är alla spår högst potenta och självständiga, med den uppkäftiga ”Light the shortening fuse”, den grooviga ”Phantoms” och den vansinniga ”Armies of the preposterous” på delad förstaplats.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JONAS MOLUND

Nazareth

Surviving the law

FRONTIERS

Hårdrocksetablerande legendarer

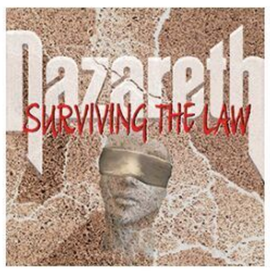

Den skotska hårdrocksinstitutionen Nazareths sentida albumsläpp har kvalitetsmässigt lutat sig mot enskilda topplåtar, snarare än en suverän helhet. 2018-släppet ”Tattooed on my brain” upprätthöll denna lyssningsvärda formkurva och befäste därtill Carl Sentances roll som ersättare för den legendariske originalsångaren Dan McCafferty.

Sentances andra album med Nazareth fortsätter åtminstone inledningsvis i samma hyfsade form. ”Strange days” är en energisk och överraskande tung öppning, medan tempot skruvas upp än mer i den förmodat livelämpliga ”Runaway”. ”Sweet kiss” ståtar med ett såväl skönt sväng som skivans bästa refräng, medan plattans coolaste riff finns i ”Better leave it out”. Tyvärr tappar helheten en del under albumets andra halva, där ett flertal mindre minnesvärda låtinslag sänker betyget ett snäpp.

Avslutningsvis är det trevligt att basisten och ende kvarvarande originalmedlemmen Pete Agnew, precis som sist, får sjunga avslutningen, i detta fall pubrockstillbakalutade ”You made me”.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

NEVEN TROSIC

Nite

Voices of the Kronian moon

SEASON OF MIST

Heavy metal med black metal-sång

På sin andra fullängdare bjuder San Franciscos Nite på få överraskningar, åtminstone för den som är inlyssnad på debuten ”Darkness silence mirror flame”. Det rör sig alltså om medryckande, smittande heavy metal med black metal-sång framförd utan krusiduller. Scott Hoffmans kopplingar till High Spirits och Dawnbringer gör sig påminda, även om gitarristen och hans bandkamrater oftast hittar en egen väg. Gothinslagen för förvisso tankarna till ett rakare och mindre experimentellt Tribulation och i en låt som ”Liber ex doctrina” kan vibbar från Dissections svanesång ”Reinkaos” skönjas.

Likväl svischar de 37 minuter som ”Voices of the kronian moon” ombesörjer förbi. Särskilt utmärkande är inledande ”Acheron”, ”Edge of the night” och nämnda ”Liber ex doctrina”. Dessvärre avslutas skivan med ”The trident”, förvisso byggd på ett skönt grundriff men det oändliga upprepandet av titeln retar hörselgångarna. Inte på ett positivt sätt bör väl understrykas.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

TOMAS LAGERLÖF

THERION

DELUXE REMASTERED RE-ISSUES
FAITHFULLY RESTORED ARTWORK

ONE OF SWEDEN'S MOST INNOVATIVE BANDS
CUT ON DMM FOR THE BEST VINYL SOUND
POSSIBLY, RELEASED ON 180 GRAM

TIME SHALL TELL
MLP

BEYOND SANCTORUM
CD/LP

SYMPHONY MASSES:
HO DRAKON HO MEGAS
CD/LP

LEPACA KLIFFOTH
CD/LP

OUT 29 APRIL

WWW.HAMMERHEART.COM - WWW.NAPALMRECORDS.COM
HAMMERHEARTRECORDS HAMMERHEARTRECORDS666 HAMMERHEARTRECORDS
WORLDWIDE DISTRIBUTION THROUGH OUR FRIENDS FROM NAPALM RECORDS

The brainchild of Bob Katsionis,a high class NWOBHM diamond
filled with sing alon hymns!
Release Date: 18 March, 2022
Out on digipack CD, and Aquamarin Blue vinyl!

Final Product color may differ – this is just for reference

New concept album by the french melodic Power Metal band,
filled with hymns that every power metal fan will praise!
Release Date: 25 March, 2022
Out on digipack CD | Digital streaming & download

ROCK OF ANGELS RECORDS
www.roar.gr
www.musicmegastore.com

Redshark

Digital race

LISTENABLE

Melodisk heavy metal

Spanska Redshark hör till den skara band som jag med lätthet skulle kunna tänka mig att se live, antingen på någon hårdrocksklubb eller på en festivalscen. Den melodiska heavy metal-energin är övergripande hög, tempot är ofta intensivt och sångaren Pau Correas är ett starkt kort. Han har en såväl betydande råstyrka som känslomässig genuinitet. För att vara ett förstlingsverk är denna skiva även överraskande välproducerad och den musikaliska helheten för bitvis tankarna till Scanner, för att peka på en något mer kultig power metal-referens.

Den rent minnesvärda faktorn är något sämre, i jämförelse med det direkt inbjudande soundet. Efter ett flertal varv av plattan har jag svårt att peka på givna toppar, även om inget känns undermåligt under själva genomlyssningens gång. Sammantaget får jag något av en ”här och nu”-känsla av musiken, vilket gör att jag återkommer till den inledande poängen om att Redshark säkert håller riktigt bra på en livescen snarare än under en sträcklyssning i stereon.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

NEVEN TROSIC

”Vi tänkte på Whitesnake, kombinationen färg och djur, men mer aggressivt”

Javier Bono, Redshark

Q&A

Energi är en av era ledstjärnor.

– Vår gitarrist Philip Graves hade ett klart koncept för Redshark när han startade bandet 2012, säger gitarristen Javier Bono. Tillsammans med trummisen Mark Striker skulle vi bli en högljudd powertrio inspirerad av speed metal-band från 80-talet. Vi sneglade även på band som Motörhead som endast hade en gitarrist, men efter ett par år insåg vi behovet av ytterligare en gitarrist live och idag är vi en kvintett.

Hur är det nationella klimatet för metal?

– Vi har faktiskt aldrig spelat utanför Spanien, men nu har vi en festivalspelning bokad utanför Frankfurt. Här i Barcelona är det svårt att få spelningar och dyra lokalhyror, det är enklare om man åker till Valencia eller Madrid. Lokalt bokar de hellre pop- och rockgäng eller coverband. Metalskallar är samhällets paria. Politikerna vill krossa allt som har med metal och hårdrock att göra.

Det låter kulturellt bakåtsträvande.

– Verkligen, och Barcelona marknadsför staden som ett kulturellt nav och arrangerar event för elektronisk musik och rockfestivalen Primavera Sound, men spelar man metal är dörren stängd. Det lämpar sig inte för de stora massorna och vi får inget stöd.

Det nya albumet ”Digital race” är både en tidsresa och kritik mot samtiden.

– Vi vill skapa en 80-talsvibb inspirerad av årtiondets musik och film. Det hör man tydligt i mellanspelet ”Arrival”. Sedan vill vi kritisera ett samhälle som själsligt har stagnerat. Vi har slutat att leva och missar vad som försiggår bortom våra skärmar. Vi är arbetande robotar. Jag jobbar som programmerare och är inte bättre än någon annan.

Berätta om namnet och er maskot, den röda hajen.

– När vi startade tittade vi både på Eddie och Megadeths Vic Rattlehead och skapade en historia kring den röda hajen. Vi ville inte göra ett konceptalbum, men ändå skriva science fiction-låtar inspirerade av omslagskonsten. Jose Antonio Vives haj har ännu inget namn, men det känns viktigt att ha ett varumärke som är mer än bara musik.

Men varför just en röd haj?

– Vi ville ha något som förknippas med aggressivitet och ett namn som folk kommer ihåg. Vi tänkte på Whitesnake, kombinationen färg och djur, men mer aggressivt. Hajen måste vara ett av världens tuffaste djur och den röda färgen symboliserar blod. Ett starkt namn och perfekt för en maskot. Först var den ganska realistisk, men den har blivit mer mänsklig.

JESPER LÖFVENBORG

Oddland

Vermilion

UPRISING

Melodiös progressiv metal

Oddland från Finland imponerar på sitt nya album. De knyter samman en fin bukett av högkvalitativa ingredienser, vilket ger en härlig godispåse-feeling. Det går att höra likheter med Meshuggah, Opeth, Jaga Jazzist, Trey Gunn och Faith No Mores Mike Patton (i låten ”Vermilion pt. 2 Below”).

Prestationen är klanderfri vad gäller utförandet, nästan för perfekt. Men Oddland lyckas väl med att sammanföra hårda progressiva riff med avancerade melodier. Och deras egen profil tycks ibland skina igenom denna vägg av perfektion, i första hand genom Sakari Ojanens sånginsats. I höjdpunkten ”Vermilion pt. 5 Emancipator” inger Ojanen respekt med oförutsägbara melodivändningar och en självsäker röst. Även harmonierna i ”Vermilion pt. 3 The walls of the mind” är njutbara.

Oddland rör sig kanske farligt nära sina influenser, men man ska inte missta dem för efterapare. Samtidigt verkar det osäkert om Oddland har tillräckligt med egenheter för att tränga igenom tech metal-bruset.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ANDERS BARTONEK

Pattern-Seeking Animals

Only passing through

INSIDEOUT

Progrock av rakare modell

Efter att Neal Morse hade lämnat Spock’s Beard 2002 kallade de amerikanska progrockkungarna in keyboardisten John Boegehold som låtskrivarhjälp. Jimmy Keegan blev bandets livetrummis i samma veva, Ted Leonard blev gruppens sångare några år senare, medan Dave Meros spelade bas hela tiden. Sedan 2019 har de fyra även Pattern-Seeking Animals tillsammans och detta tredje album bjuder på lättlyssnad progrock med bra melodier, skön sång och spetsiga musikerinsatser.

Ordet lättlyssnad bör dock tas med en nypa salt, för nog finns här både bökiga rytmer och tvära kast. Ingenstans blir detta tydligare än i det magnifika, 13 minuter långa eposet ”Time has a way” där bandet dessutom utvidgas av såväl blås som fiol. När det stycket lutar sig tillbaka i körer och spanska klanger blir det tuppskinn över hela min lekamen. Men det är snarare Kansas än King Crimson som är ledstjärna. Pattern-Seeking Animals är således en utmärkt inkörsport till progrocken för den som ännu inte har vågat ta steget.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL REICHBERG

Axel Rudi Pell

Lost XXIII

STEAMHAMMER

Mycket traditionell hårdrock

Det är knappast något fel på musikaliteten. Bakom sig har Axel Rudi Pell bland andra Bobby Rondinelli, som trummar tungt och med god inlevelse ännu 40 år efter att han hade Rainbow som hemvist. I mitten står Johnny Gioeli (Hardline), en sångare med lika delar styrka och glöd. Själv är Axel Rudi Pell en tämligen virtuos strängmästare i Ritchie Blackmore-skolan, så inget att klaga på där heller.

Men hur har vi det med särarten? Med den har vi det dåligt. Att hitta originella prylar är på detta album som att leta nålar i en höstack. Varje ackordväxling är gjord åtskilliga gånger förut. Texter och stämningar är förutsägbara. Upplägget är klassiskt, med mystiskt intro, snabb låt, mellantempopryl, ballad och så alltihop om igen. Till och med låttitlarna andas kliché, eller vad sägs om ”Gone with the wind”, ”Out on the streets”, ”Follow the beast”? Det är först allra sist, under skivans långa, episka titelspår, som lite särprägel tittar fram. Detta i form av arabiska klanger.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

DANIEL REICHBERG

Poison Rose

Little bang theory

FRONTIERS

Massproducerad melodisk hårdrock

Italienaren Marco Siva har under de senaste åren verkat i bakgrunden på den ena Frontiers-plattan efter den andra. Med purfärska *projektet* Poison Rose kliver han nu fram för att ta både den plats och det utrymme som han anser sig förtjäna. Nog har han också ett visst fog för det hela.

Som sångare lämnar Marco få önskemål att nämna. Rösten har precis det rätta rivet för att kunna bära ett album och det är också vad den gör. För musikaliskt sett är ”Little bang theory” ett album som vi har hört gång på gång förr. Inte så undra på då Alessandro Del Vecchio sitter på producentplats och har lånat ut såväl sina låtar som bas och keyboard till projektet. Stundtals låter det Lovekillers så det heter duga och andra stunder är det Between Worlds eller Grandmaster som framstår som den givna mallen. Den gemensamma nämnaren för dem alla är att de med fildelningssidan Wetransfer har levererats till en sångare som har följt instruktionerna till punkt och pricka. Själlöst men stundtals mer än underhållande.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

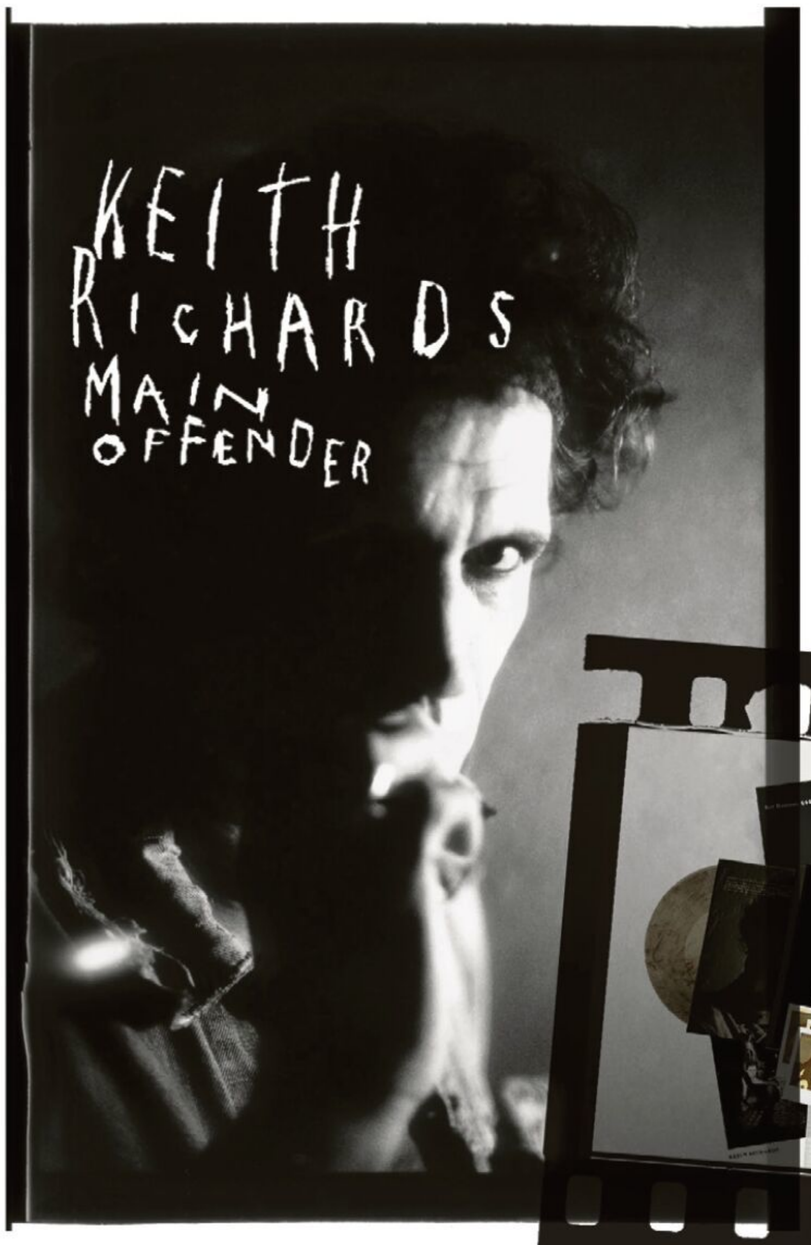

THE 2ND SOLO ALBUM
+
THE UNHEARD CONCERT WITH
THE X-PENSIVE WINOS

AVAILABLE HOWEVER & WHEREVER YOU LISTEN

LP, CD, 2-CD EXPANDED, DIGITAL,
AND A DELUXE BOX PACKED WITH
LPS, CDS, POLAROIDS, STICKERS,
UNSEEN PICS AND OTHER GOOD STUFF
FROM KEITH'S ARCHIVE.
STILL NOT SATISFIED?
STEP UP TO THE LIMITED,
SUPER-DELUXE SET IN AN ETCHED
COLLECTOR'S CASE WITH A
HAND-NUMBERED PRINT OF
PHOTOGRAPHER DEWEY NICKS'
ICONIC COVER PORTRAIT.

BMG

KEITHRICHARDS.COM

DESPOTZ RECORDS

www.despotz.se

Nightrage - Abyss Rising
Album (CD/LP/digital) - Out now!

The Greek/Swedish melodic death metal stars Nightrage return with the final part in their trilogy of albums ('The Venomous', 'Wolf to Man') and now complete with their upcoming album 'Abyss Rising'. Musically the band have embraced a harder, faster, and brutal approach, still rich in melodic intent but characteristically heavy and aggressive. Mixed and mastered by Fredrik Nordstrom at Studio Fredman (Architects, In Flames, Opeth, etc.) 'Abyss Rising' will be the ninth album and is a formidable sonic masterpiece.

SIR REG
Kings Of Sweet Feck All
Released April1 (CD/LP/digital)

Port Noir - Cuts
Released March 11
(CD/LP/digital)

Prehistoric Animals

And the magical mystery machine (chapter 2)

GLASSVILLE

Tung gnistrande hårdrockselegans

Egentligen är Prehistoric Animals ett ganska opassande namn för den hårdrock som finns att höra hos detta progressiva Borlängeband. Musiken täcks nämligen ingalunda av någon mossighet, utan gnistrar och blänker i all sin muskulösa, melodiösa och melankoliska prakt. Ska man ägna sig åt arkeologi finns väl vissa paralleller till ”Operation: Mindcrime”-erans Queensrÿche insprängda i urberget, men fyrspannet dalahästar påminner betydligt mer om högst nutida band som norska Leprous, låt vara med fler softa andhämtningspauser än hos norrmännen.

Albumets höjdpunkter är lika många som antalet låtar. Dit hör de eleganta gitarrfigurerna i ”I am the chosen one” och drivet, stämsången och pianot i ”Insane”. Dit hör även robotrösterna och luftigheten i ”Our new homeworld”. Men ”The magical mystery machine, chapter 2” är ett stycke musik som bäst avnjutes i sin helhet.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DANIEL REICHBERG

Riot Act

Closer to the flame

GLOBAL ROCK

Spinoff-band till Riot

När Riot V förvaltar arvet efter Riots power metal-period kan väl vi göra detsamma med bandets ursprungliga sound, tyckte forna Riot-gitarristerna LA Kouvaris och Rick Ventura. Trots att Kouvaris avled i covid 2020 sitter vi därmed här med ännu en spinoff-konstellation till det legendariska US metal-bandet, som i sin tur dog med sin ledare och gitarrhjälte Mark Reale 2012.

Och visst, för Riot-purister finns en del att hämta på Riot Acts förstlingsverk. Don Chaffin är en logisk arvtagare till Riots originalsångare Guy Speranza (död också han). Även det hårdbluesiga soundet och den klena produktionen (!) känns igen från Riots 70-tal. Saknas gör däremot gitarrspel och låtskrivarförmåga på Reale-nivå. Ett därtill ganska bettlöst framförande – undantaget Paul Ranieris magnifika basspel – medför att endast ”Wanted”, ”Rock love and roll” och möjligen Tesla-lika balladen ”Almost there” består provet med hedern i någorlunda behåll.

Bonusnytolkningarna av Riot-klassiker är förväntat överflödiga.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

ERIK THOMPSON

Satan

Earth infernal

METAL BLADE

NWOBHM

Satan är ett av de många hårdrocksband från Newcastle som förknippas med NWOBHM-rörelsen. Sannolikt är de mest kända för den fina albumdebuten ”Court in the act” (1983) och för att gitarristen Steve Ramsey och basisten Graeme English även ingår i Skyclad. ”Earth infernal” är Satans sjätte fullängdare och likt på debuten är det Brian Ross som finns vid mikrofonen. Hans mäktiga röst är intakt och en av de stora behållningarna här. Även det gedigna och välskräddade gitarrarbetet är värt att uppmärksamma.

Det är inte bara den klädsamt omoderna ljudbilden som påminner om new wave of British heavy metals begynnelse. Satans oförställda angreppsätt bidrar till att glöden och energin fortfarande är påtaglig och kvintetten känns därför relevanta även idag. Låtmässigt är det mesta också till belåtenhet. Möjligen är låtarna något för långa och kanske saknar plattan potentiell klassikerstatus. Det är dock väldigt svårt att se att ”Earth infernal” skulle göra NWOBHM-konnässörer och/eller Satan-fans besvikna.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JONAS WETTMARK

Joe Satriani

The elephants of Mars

EAR

Underhållande gitarrvirtuos

Se här en varierad, underhållande skiva. Titellåten kan beskrivas som ren progrock med pikanta inslag av marimba. ”Dance of the spores” är hårdrock först, bara för att plötsligt brista ut i vals och cirkusmusik. ”Doors of perception” liknar en indisk raga, medan ”Pumpin’” är funkjazzrock liknande Glenn Hughes storartade ”Owed to J”. Och detta är blott ett begränsat axplock ur den musikskatt som presenteras av monstergitarristen Joe Satriani. Det är väl här vi hittar albumets nyckel: att skivan inte tycks vara gjord för att imponera. Eller jo, i viss mån stajlar och skryter Satriani med sin oerhörda kompetens och det har han all rätt att göra.

Men till 90 procent handlar det om *låten*, om att fånga sin lyssnare med intensivt, suggestivt och kul musicerande. Småtrist är endast att skivan är helt instrumental. Ett par röster hade lyft ”The elephants of Mars” till årets skara av stora släpp. Eller vänta, mörkt suggestiva ”Through a mother’s day darkly” innehåller ju en talande röst.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL REICHBERG

Seid

Svartr Sól

SEID

Fornnordisk black metal

”Svartr Sól” är en mörk historia med en något stram produktion som ger en omedelbar utmaning och sållar dagdrömmarna från de verkligt intresserande. Jag uppskattar den här typen av lågmäld och till synes nonchalant black metal. Stockholmarnas fjärde fullängdare spar på det dekorativa och man får inget gratis. Men under ytan finns en lockelse där vackert kamouflerade melodier rycker och sliter i min uppmärksamhet för att jag ska snärjas och upptäcka musikens andra komponenter.

Jag gillar de subtila tempoväxlingarna, den dystra auran och skapelsens förförande svärta. För att inte tala om de stämningsfulla syntslingor som bland annat kantar albumstängande ”Fimm þrír Sex Fimbul Dauði” – smygande magi. Den sjungande gitarristen Seiðrs sång funkar förträffligt, men stundtals borde reverbet dämpas en aning för att skapa större variation. Ett estetiskt plus till konvolutets Sol-hyllning och stämningsfulla John Charles Dollman-målning där gudinnans solvagn förföljs av jätten Skoll i vargskepnad.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JESPER LÖFVENBORG

Semblant

Vermillion eclipse

FRONTIERS

Melodisk death metal

Vemod, sorg och smärta genomsyrar större delen av detta fjärde album från det brasilianska melodiska death metal-bandet, med känslomässig tyngd i allt från texter till musik. Intensiteten skiftar vilt de tolv spåren igenom men den underliggande energin och dramatiken följer med hela vägen och allt är sinnrikt sammanflätat. Naket rå brutalitet bäddas in i ett värmande fluffigt täcke och skapar intressant dynamik som inte enbart är behaglig.

Det känns personligt, intimt och jobbigt att höra Mizuho Lin och Sergio Mazul växelvis sjunga och skrika sig igenom låtmaterialet, framburna av dystert mörka trummor och skärande gitarrer. Smärtsamt, men på samma gång sällsamt och upplyftande vackert. För någonstans bortom allt det sorgsna finns det strimmor av ljus, liv och hopp. Frasen ”Underneath the surface we are all the same” avslutar den tio minuter långa låten ”Day one oblivion” och därmed hela skivan. Så självklart och simpelt, men ibland så välbehövligt och nyttigt att bli påmind om.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANE CEDENBERGER

Space Of Variations

Imago

NAPALM

Metalcore från Ukraina

Det finns en uppfattning om att yngre generationer i dag saknar tålamod och vill ha allting hela tiden och att detta speglas i musiken som de skapar och lyssnar på. Den som delar denna tanke får vatten på sin kvarn av ukrainska Space Of Variations fullängdsdebut. Här finns nämligen inte mycket enhetlighet.

Exempelvis landar inledande ”Someone else” mitt emellan nu metal och metalcore likt Emmure, medan efterföljande ”Vein” rymmer trance-inslag och en klockren nattklubbs-refräng. Sångmelodierna i ”Ocean of madness” för tankarna till drum’n’bass-gänget Pendulum, ”Ultrabeat” liknar rap metal och ”1m followers” är stundvis riffrockig och stötig på samma sätt som Every Time I Die och Norma Jean.

Ja, det är en utmaning att ta sig igenom ”Imago”. Vid fel sinnesstämning är skivan direkt påfrestande. Men för metalcorefans som uppskattar hur japanska band som Crossfaith och Crystal Lake ständigt driver alla influenser till sin spets kan Space Of Variations vara en juvel att upptäcka.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

SEBASTIAN ZWEINIGER

Spiral Skies

Death is but a door

AOP

Stockholmspsykedelia

Spiral Skies låtar är sinnesvidgande psykedeliska i skolorna som en gång gav oss Jefferson Airplane och åtskilliga år senare Devil’s Blood. De tunga riffen – som hämtade från Black Sabbaths 70-tal – må vara fast rotade i den mest konkreta mylla, men text och melodi svävar i stratosfären och bandet frontas av en karismatisk sångerska vars förnamn är Frida, men vars efternamn pressmaterialet inte förtäljer. En googling visar dock att det är Eurenius.

Överhuvudtaget är Spiral Skies ett tämligen anonymt band, då alla fem manliga musiker bär mask. Kan det vara så att Stockholmsbandet vill låta musiken tala för sig själv? I så fall lyckas de bra, då musiken talar för sig själv med den äran. Den svänger och sparkar röv för fulla muggar. Paradoxalt sorgesamt och dansant på samma gång. Och över alltihop skiner Fridas röst, ej olik Kate Bush eller Grace Slick.

Förresten – om du tycker dig känna igen namnet från Sweden Rock Festival har du alldeles rätt: Spiral Skies spelade i Nemistältet 2018.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL REICHBERG

Reef

Shoot me your ace

REEF

Svårkategoriserad rock

Att Reef är svåra att kategorisera demonstreras av deras Wikipediasida där bandets musik kallas indierock, alternativrock, bluesrock, hårdrock, britpop och funkrock. Samtliga benämningar är berättigade, då ”Shoot me your ace” tangerar samtliga. Glastonburybandet lyckas ändå hålla sig på rätt sida om spretighetsgränsen. Det sammanfogande kittet är Gary Stringers starka röst, som har gott bett och riv och som kan beskrivas som en mix av Jizzy Pearls (Love/Hate) och David Coverdales (Whitesnake) glansdagar.

Reef bildades under 90-talet och det är detta årtionde som lyser igenom starkast. Svängiga och lortiga riff trängs med mer återhållsamma och melankoliska stunder. Black Crowes, Danko Jones, Wolfmother, Primal Scream och AC/DC är de namn som flitigast återkommer i mitt mentala anteckningsblock, medan ”Best of me” med sin funkbas hade kunnat vara en Red Hot Chili Peppers-låt. Oavsett angreppssätt går engelsmännen i land med uppgiften, då ”Shoot me your ace” är tillräckligt välskriven.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JONAS WETTMARK

FOTO **PAUL HARRIES**

Q&A

Reef är aktuella med albumet ”Shoot me your ace”. När kom förre Duran Duran-gitarristen Andy Taylor in i bilden?

– Han och jag spelade in sex-sju låtar för ett kommande soloalbum, säger sångaren Gary Stringer. Han besökte oss i England och var med på scen när vi uppträdde på Glastonbury 2019. I vår replokal i Somerset uppstod musikaliska idéer, vilket ledde till att han producerade oss. Vi har gjort ett bra, storkäftat rock’n’roll-album.

För dig är väl Glastonbury hemma?

– Min familj kommer från West Midlands men jag är uppvuxen i Glastonbury, dit vi flyttade när jag var fyra-fem år gammal. Basisten Jack Bessant träffade jag 1989. Jag hade en t-shirt med Misfits på mig och han hade skateshorts. Mötet har lett till bland annat sju stycken Reef-album. Han är inte den vän som jag har känt längst men vår relation, såväl professionellt som personligt, är den mest intensiva.

När lyssnade du senast på Reef-låten ”Naked” som på 90-talet hördes i reklamfilmen för Sonys minidisc?

– Igår, faktiskt. Jag var dj på Kerrangs nya skaterockstation. Skivbolagsbossen i filmen gillar inte musiken, kastar ut minidiscen genom fönstret och den fångas upp av skejtare. Ah, vi var så unga! Första gången på ett flyg, lyxhotell i New York och supermodeller i lobbyn. Vi var inte torra bakom öronen men det var fantastiskt att någon ville använda vår musik.

Har du blivit starstruck?

– När vi spelade in ”Glow” (1997) med producenten George Drakoulias bytte han studio från Abbey Road i London till Sound City i Los Angeles. Tom Petty var i rummet intill tillsammans med Rick Rubin för Johnny Cashs album ”Unchained”. Jag låg senare i ett badkar på ett hotell i Sverige och lyssnade på den låt som jag hade hört i verkligheten några månader tidigare. Visst blir man starstruck och det hände så sent som idag, fast åt andra hållet, när jag väntade på tåget. Killen intill på plattformen sa ”Är du…?” och jag sa ”Ja, ja”. Han lyssnade på vårt album ”Revelation” (2018). Musik är magiskt, eller hur? Den hörs och används överallt.

Har du spelat på bröllop och begravningar?

– Jag har spelat vår musik på en begravning. En nära vän gick nyligen bort. Jack och jag spelade ”Replenish” och ”I’ve got something to say”. Bröllop har jag uppträtt på vid några tillfällen. Jag har faktiskt aldrig tänkt på om min egen musik ska spelas på min begravning.

TONY BALOGH

Michael Romeo

War of the worlds, part II

INSIDEOUT

Tyngre & modernare Symphony X

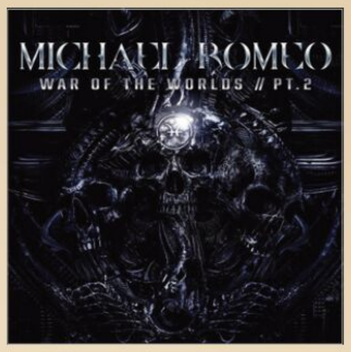

Redan från första anslaget funderar man på om det inte egentligen är Symphony X man hör, när den amerikanske monstergitarristens tredje soloplatta inleds i ett bombastiskt manér. Det må inte vara särskilt förvånande men det är samtidigt lite komiskt hur lik Russell Allen den kroatiske ungtuppen Dino Jelusick låter, med nyanser av David Readman, i hans makalösa vokala ton.

Plattan ljuder mycket av samma vackra stämning som fanns på ”The odyssey” från 2002. Ett välkommet inslag när huvudbandet annars har dragits mot att fokusera mer på aggression i sin formel. Fast till skillnad mot sin huvudsyssla i Symphony X tar Romeo här in ett annat spektrum av musikaliska idéer. Framför allt är underlaget lite rakare och tyngre samt präglas av ett något mer modernt förhållningssätt till metal, även om den klassiska progressiva ådran är primär. Det må låta oroande, men det gör låtarna mer slagkraftiga och upplyftande, likt de tidigare årens mer power metal-artade stil.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

CHRISTOFFER BERTZELL

”Det är bra att ha musik i huset. Jag har cirka 30 gitarrer i mitt eget rum”

Michael Romeo

Q&A

På vilket sätt är ”War of the worlds, part II” en uppföljare till ditt förra soloalbum som kom 2018?

– Sist trodde jag att jag hade material nog för två skivor, säger gitarristen Michael Romeo. Men jag märkte att det i så fall kanske saknades tre låtar, så jag släppte del ett och gjorde klart den andra senare. De skrevs mer eller mindre samtidigt. Jag ville inte berätta en exakt historia men bygga det kring en idé och då passade ”Världarnas krig” bra. Jag kunde göra något som både var tungt, hårt och filmiskt. Jag är ingen politisk kille och det finns inga stora budskap i texterna, jag observerar snarare. Där är lite allt möjligt med sci-fi som ständig bakgrund.

FOTO **DANNY SANCHEZ**

Vilka instrument spelar du på skivan?

– Jag försöker alltid att skaffa mig nya instrument. Här spelar jag lite cello som jag har gömt i bakgrunden, gitarr, keyboards och allt möjligt. ”Destroyer” har lite av en Mellanösternkänsla så då ville jag testa att ha med en viss typ av instrument: saz, oud, mandolin. När jag var barn spelade jag klarinett i skolorkestern. Det är inte särskilt rock’n’roll… men det ledde till att jag lärde mig musikteori. Idag har jag instrument liggande överallt och mina barn pillar alltid på dem. Det är bra att ha musik i huset. Jag har cirka 30 gitarrer i mitt eget rum. Hade jag haft fler hade jag fått hänga dem i vardagsrummet och det hade nog inte min fru tyckt om.

Varför sjunger inte Rick Castellano på den här skivan?

– Han är min kompis och på förra skivan tyckte jag det vore kul att ge en okänd kille en chans och ha roligt ihop. Nu funderade jag på att ha olika sångare på olika låtar men killen som mixade och mastrade skivan rekommenderade Dino Jelusick. Det blev perfekt. Han är så talangfull för att vara så ung och kan följa mina idéer samtidigt som han gör det till sin egen grej.

Det har gått snart sju år sedan sist. När kommer nästa album med Symphony X?

– Det går långsamt. Jag pratade med sångaren Russell Allen och basisten Michael LePond häromdagen men vi är utspridda över landet och har inte riktigt spelat ihop på två år. Jag känner mig lite oinspirerad och stressad eftersom jag inte vet vad fan som ska hända. Men det kommer lossna och vi kommer att hitta ett tema att landa i, som vi gjorde på ”Paradise lost” och ”The odyssey”. Det tar bara tid att komma på den där första idén att bygga kring.

JESPER ROBILD

Venator

Echoes from the gutter

DYING VICTIMS

Traditionell heavy metal

Det är lätt att lite småcyniskt fråga sig vad just denna skinnpajsuniformerade kvintett erbjuder lyssnaren, jämfört med så många andra band som tidigare har vandrat dylika 80-talsdyrkande vägar. För detta debutalbum är onekligen av den typiska sorten som jag har hört så många gånger förut. Heavy metal med tydliga 80-talsinslag, somliga speed metal-partier, en typiskt karaktärsstark ”hellre än bra”-sångare, texter som växlar mellan skräckteman och frihetskamp… Ja, nog snackar vi om ett minst sagt välbekant musikaliskt koncept.

Men som alltid är brist på originalitet i sig inget hinder för leveransen av lyssningsvärd musik och nog levererar Österrikes Venator just detta på denna fullängdare. Beskrivningen av musiken ovan bör trots allt tolkas positivt här och bjuder därtill på den ungdomliga energi som så ofta förknippas med ett stabilt förstlingsverk. Dessutom uppvisar ju såväl ”Seventh seal” som ”Streets of gold” ett starkt melodiskt tänk, vilket är väl värt att utveckla på nästa skiva.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

NEVEN TROSIC

Q&A

Visst träffades två av er under den vapenfria militärtjänstgöringen?

– I Österrike heter det ”zivildienst” och vi tjänstgjorde vid akuten, säger gitarristen Anton Holzner. Jag och vår sångare Johannes Huemer var de enda med långt hår så vi började att snacka direkt. Vi hade redan börjat repa med Venator så jag bjöd med honom en kväll. Han lånade min gitarr och började att sjunga på Judas Priests ”Hell patrol” och jag förstod direkt att han skulle sjunga i Venator. Hans röst är unik och otroligt vass för att vara så ung.

Det här var för sex år sedan. Är dagens Venator det som ni drömde om?

– Vi har alltid velat låta som ett heavy metal-band från 80-talet, ha den där old school-vibben, säger Johannes. När vi började saknade vi rätt kunskap, men när vi träffade Alex Stoecker som spelar gitarr i tyska Stallion fick vi en naturlig mentor. Han har producerat både vår ep ”Paradiser” och det aktuella debut-albumet ”Echoes from the gutter”.

– Vi hade faktiskt redan haft ett par inspelningserbjudanden innan vi träffade Axel efter ett gig i Innsbruck, säger Anton. Men när han erbjöd sin hjälp blev drömmen verklighet. Vi gillar att spela, men vi är slöa. Axel gav oss en spark i häcken.

Är albumtiteln ert sätt att hylla undergroundscenen?

– Linz har en levande rockscen om man jämför med andra ställen i Österrike, säger Johannes. Även miljön passar vårt uttryck. Det är en industristad med stålfabriker och när man åker förbi industrierna ser man eldsflammor som reser sig mot himlen. Snacka om låtinspiration. Vi repar i ett övergivet slakteri i de mer sunkiga delarna av Linz, en miljö som passar musiken och påminner om livet i rännstenen. Venators ljudbild speglar vårt liv i staden.

Din omslagsmålning påminner lite om ”Somewhere in time”?

– Iron Maiden är en av anledningarna till att jag spelar heavy metal, säger Johannes. Jag har alltid älskat att måla och teckna, speciellt mörkare motiv och Iron Maidens skivomslag var en given inspirationskälla. Sedan började jag att upptäcka fler grymma band från 70- och 80-talet som också hade spektakulära skivomslag. Vissa omslag är vackra men känns billiga och lite ostiga, medan andra är tekniska mästerverk. Tidigare har jag ofta använt olja, men till det här omslaget valde jag airbrush och gouache eftersom det passar 80-talets klassiska färgkoder.

JESPER LÖFVENBORG

Svartsot

Kumbl

MIGHTY MUSIC

Folk metal med äldre melodier

Trots att danska Svartsot har haft en stor medlemsruljangs genom åren har centralfiguren och leadgitarristen Cris Frederiksen hållit bandets sound inom samma folk metal-fåra. Väldigt trallig melodisk death metal med en stor uppsättning folkmusikinstrument är grundreceptet och det varieras rätt sällan. Det som skiljer ut ”Kumbl” är framför allt att alla låtar bygger direkt på kända folkmelodier eller rentav melodier bevarade från senmedeltiden. För den som är intresserad av sådan musik är de flesta melodier bekanta. Eller egentligen behöver man nog bara ha hört några album av Blackmore’s Night och olika irländska folkrockband för att ha stött på hälften.

Dessa melodier har hursomhelst anpassats till Svartsots stil och däri ligger både styrkan och svagheten på plattan. Melodierna är bra – de har överlevt av en anledning – och framförda med bra drag. Dock kan danskarnas snäva musikaliska uttryck begränsa bredden i materialet något. Bäst blir kanske den melankoliska 1500-talsdängan ”Carmen vernale”.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ADAM WESTLUND

Ronni Le Tekrø

Bigfoot TV

TBC/CARGO

Hårdrock med Bowie-inslag

Norske fenomenet Ronni Le Tekrø är väl för alltid ’TNT:s shredgitarrist’ men han kan mer än så och har släppt ett gäng soloplattor. Denna gång flirtar han med många artister och genrer, där till exempel tydliga influenser från David Bowie hörs tämligen ofta.

Man kastas från den lätt blues-kryddade ”Demons” via den känslo-fyllda och psykedeliska ”The black rose” till den underbara ”U.F.O.” som är som en blandning av Beatles och Mark Spiro. Här finns överlag gott om lågmälda, skickligt arrangerade partier där det finns mycket att upptäcka. Enstaka sega spår drar ner betyget, som ”Moving like a cat” och ”New day in the morning”. Men plattan kräver sina lyssningar.

Gudarna ska veta att Ronni knappast har världens skarpaste sångröst, men för ändamålet funkar det helt okej. Även rösten bär drag av Bowie för övrigt och det *finns* låtar där han sjunger riktigt bra. Men mitt råd är: lägg fokus på det precisa och läckra gitarrspelet istället.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

OLA HEIWE GRÄNSHAGEN

Treat

The endgame

FRONTIERS

Melodier i världsklass

Från klarhet till klarhet, det är Treats tydliga melodi. ”The endgame” fortsätter i samma spår som ”Tunguska” och låter gammalt möta nytt i en melodisk symbios. Men till skillnad mot både föregångaren och den noterbart mörkare ”Ghost of Graceland” är ”The endgame” ett vitalt album som både lever och andas. Den sterila produktionen är utbytt mot en pulserande dito och det är så tydligt att det är ett band som med gemensamma krafter har samlat sig för ännu en urladdning. Och en urladdning, det är precis vad det är.

Redan i den stenhårda öppningen ”Freudian slip” lägger Anders ”Gary” Wikström tonen för albumet. Med metallisk precision levereras poposande riff som endast Anders kan. Samma sak gäller i ”Jesus from Hollywood” och den stora favoriten ”Carolina reaper” som är hetare än den chilifrukt den anspelar på. Det är endast i den såsiga balladen ”My parade” som kvaliteten sjunker betänkligt. Att resterande elva låtar hör hemma på sommarens blandband, det är en styrka få andra band har.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JANNE MATTSSON

Vanir

Sagas

MIGHTY MUSIC

Melodisk viking/death metal

Om inte potatis och vikingatiden vore så inbördes inkompatibla koncept skulle jag kalla ”Sagas” för ”kött och potatis-viking metal”. Danska Vanir tillhör den del av folk/viking-skaran som bygger metalfundamenten på melodisk death metal (antagligen i Amon Amarths fotspår), snarare än på black metal som i genrens tidigare år. Den närmsta soundmässiga jämförelsen är antagligen landsmännen i Svartsot.

”Sagas” är ett tempostarkt och enkelt album med ett ständigt driv framåt i låtarna. Där finner jag inga klagomål. Dock har jag rejäla problem med ljudbilden. Den är oerhört kompakt. Alla instrument, inklusive de djupa death metal-growlen, är hårt packade på ett sätt som inte möjliggör så stor variation i soundet eller någon vidare atmosfär. När detta kombineras med rätt enhetligt låtskrivande blir musiken tröttande ganska fort. Låtar som ”Black clad” och ”See the dragons ride” är inte alls oävna men ”Sagas” gör mig halvmätt före slutet, trots enskilda låtars kvaliteter.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

ADAM WESTLUND

Nya plattan med The Hellacopters heter “Eyes of Oblivion”. Ute den 1:a April.

LP, KASSETT & CD

WWW.NUCLEARBLAST.DE

@NUCLEARBLASTRECORDS @NUCLEARBLASTRECORDS @NUCLEARBLAST NUCLEARBLASTEUROPE

Åskväder

Fenix

THE SIGN

Bluesig garagerock från Göteborg

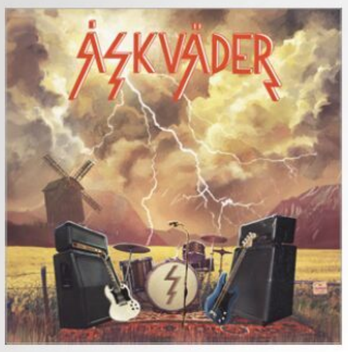

90-talet går igen. Åskväders andra platta ”Fenix” påminner inte så lite om tiden när garagerocken återuppstod och dess efterföljare actionrocken gjorde sitt inträde. Än så länge råder inte inflation av 90-talsinfluerade band och kanske är detta en av anledningarna till att plattan känns relativt fräsch – trots att nyskapande är ett ord som är gravt missvisande här.

”Fenix” är föredömligt anspråkslös, både sett till låtar och ljudbild. Riffen svänger, melodierna är tillfredsställande och låttiderna föredömligt korta. Intrycket är bluesigt, gitarrbaserat, ibland gubbrockigt och ofta dansant och medryckande. Randys (det svenska Piteåbandet, inte hårdrockarna från Danmark) svängigare stunder gör sig ibland påminda, liksom senare Hellacopters-plattor (som så ofta när det gäller genren i fråga). Albin Sörensson har en synnerligen behaglig sångröst som ytterligare bidrar till det alltjämt positiva intrycket. Önskvärt till nästa gång är fler markanta toppar som ”Zealot” och ”Nightcap”.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JONAS WETTMARK

”Nicke Andersson var osäker på om vi kände igen honom. Väldigt ödmjukt”

Martin Gut, Åskväder

Q&A

Är Nicke Andersson någon form av husgud, om man ska gå efter Åskväders sound?

– Det kan vara så, skrattar gitarristen Martin Gut. Jag hade en period då jag tatuerade mig ganska mycket och det finns en hel del motiv som kommer från både Imperial State Electric och Hellacopters. Bland annat ”By the grace of God”-loggan, som alla har, men min är lite annorlunda.

Vad gör honom så bra?

– Som musikkonsument gillar jag för det första bra låtar, för det andra gillar jag snygga och bra produktioner. Det får han alltid till i de två banden. Sedan gillar jag hans ödmjukhet. Vår första basist Alex Mayr spelade även i Lucifer under några år och det var han och jag som bildade Åskväder. Jag träffade Nicke några gånger när Alex spelade med Lucifer och jag har alltid haft med min fru vid de tillfällena. En gång åkte vi ner till Valencia på semester och passade på att pricka in ett gig med Imperial State Electric. De tyckte att det var lite konstigt att vi hade åkt dit för att se dem. Sista gången jag träffade Nicke var nyår 2019 tillsammans med Alex. Nicke ville ta frun och mig i hand, trots att vi hade träffats fler gånger, men då var förklaringen att han var osäker på om vi kände igen honom. Väldigt ödmjukt.

Vilken är den bästa Hellacopters-låten?

– Det är superlätt, ”The Devil stole the beat from the lord” (1999).

Åskväder kan inte vara det mest internationellt gångbara namnet på ett band?

– Nej. Min bror är tolv år äldre. Han har varit lite av en idol för mig och jag frågar ofta honom om råd. Han tyckte att det skulle vara något på svenska och bara ett ord. Jag tänkte på en massa olika namn och kom på Åskväder. Vi tycker att det är skittufft, men det är helt värdelöst internationellt. Jag hade dock inte tänkt på det förrän nyligen då vår skivbolagsmanager sa att vi måste ha en titel på nya skivan, för det var värdelöst med 2020 års albumdebut som var självbetitlad.

På omslaget till nya skivan ”Fenix” återfinns en väderkvarn i bakgrunden. Vad är tanken med det?

– Det har med Sverige att göra och hänger ihop med förra skivans omslag, som är en kobbe med mörk himmel, blixtar och vågor. Lite Bohuslän. På nya skivan är vi nere i Skåne och därav väderkvarnen och rapsfält. Vi ville behålla konceptet från förra skivan och ha något med natur. Alla tror att vi spelar power metal, vilket är lite kul.

NICLAS MÜLLER-HANSEN

Vein.fm

The world is going to ruin you

NUCLEAR BLAST

Dystopisk metal/hardcore

Oroliga tider kräver ett oroligt soundtrack. Har du precis kollat på undergångskrönikor som ”Threads”, ”The day after” eller kvällsnyheterna är Bostonkvintetten Vein.fms nya skiva det perfekta ljudspåret till att fördjupa de dystopiska tankarna. Titeln sammanfattar plattan lika bra som en recension.

Vein.fm blandar metal och hardcore på ett rastlöst sätt som påminner om Trap Them och Converge. Därtill för frontmannen Anthony DiDios gastande tankarna till de sistnämndas sångare Jacob Bannons gläfsande stil. Det passar bra till allt gnissel och alla missljud som har lämnats kvar i ljudbilden, liksom inslagen av sludge och grind.

Det finns några andningspauser i allt kaotiskt mörker på ”This world is going to ruin you”. Exempelvis pianoklinkandet i ”Wherever you are” och Thursday-sångaren Geoff Rickleys gästspel i förstasingeln ”Fear in non fiction”. Hans karaktäristiskt ljusa stämma skapar en kontrast som först känns lätt obehaglig. Sedan inser man att det nog är poängen.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

SEBASTIAN ZWEINIGER

Wan

Antichristian douchebags

CORRUPTED FLESH/FALLEN TEMPLE

Primitiv punk-black metal

Albumtiteln ”Antichristian douchebags” är välfunnen. Musiken låter verkligen som att den framförs av ett gäng gudshatande skithögar. Bandnamnet Wan betyder ”glåmig, sjuklig” men kan också översättas med ”blek” och även det är tyvärr ett ord som väl beskriver Eskilstunakvartetten.

2018 års ep ”Gammal är äldst” var sannerligen inget mästerverk men dess korta speltid var precis lagom för Wans visserligen ösiga, men ack så fantasilösa, black metal. De dryga 40 minuterna som bandets fjärde fulländare varar känns som en evighet i en skärseld av till förbannelse upprepade oinspirerade riff, inpackade i en ljudbild som låter illa på ett sätt som kanske ska föreställa ”necro” men som bara låter illa.

Fans av Mayhem, Hellhammer, Bathory och Celtic Frost kommer att älska det här, lovar promoutskicket. Jaså, säger jag. Wans eventuella fans kommer förstås att säga att jag inte har fattat något och låt gå för det. Bara jag slipper recensera mer håglös black metal. Men de är säkert röjiga live.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

ROBERT WETTERSTEN

Wolf

Shadowland

CENTURY MEDIA

Klassisk heavy metal

Det som en gång började som några unga Örebrokillars hyllning till sina barndomsidoler är numera en väloljad, överproffsig maskin. På gott och ont. För i jakten på det oklanderliga har något gått förlorat längs vägen, åtminstone fram till nu. Med ”Shadowland” har Wolf nämligen hittat tillbaka till gammal god form.

Musikmässigt är det fortfarande klassisk heavy metal i nedstigande led från 80-talets giganter, men bandet har haft den goda smaken att blicka bakåt i diskografin, mot tiden då ungdomlig entusiasm trumfade perfektion. Missförstå mig rätt, Wolfs nionde album låter förstås förträffligt, men här ryms en lekfullhet och spänst som inte har hörts sedan 2006 års ”The black flame”.

Särskilt utmärkande är ”Visions of the blind”, ”The time machine” och ”Seek the silence” men även avslutningen med ”Into the black hole” och bonuslåten ”Trial by fire” förtjänar att lyftas fram. Måhända inte i klass med ”Children of the black flame”, men ändå en solid avrundning på en stark skiva.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

TOMAS LAGERLÖF

Zpeedfreak

14 years later

ZPEEDFREAK

Tungt riffande metal

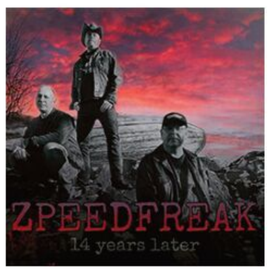

Uttrycket ”glada amatörer” passar synnerligen väl in här. ”14 years later” låter väldigt oförställd och okonstlad, men delvis ger den också ett extremt amatörmässigt intryck. Själva utförandet, med undantag av sången, passerar det godkändas gräns men låtmaterialet är bitvis undermåligt. ”Hello asshole” är direkt usel, ungefär i paritet med låtens titel.

Sången, ja. Zpeedfreak behöver definitivt lägga ned mer arbete på den. Bäst låter Tomas Krångemo (även gitarr) när han får ta i, men även då lämnar sången en del att önska. När han sjunger i det lägre registret blir resultatet ofta mumlande och grötigt. Mer bakgrundssång vore också önskvärt.

Vad gäller själva musiken är den rätt varierad. Gissningsvis hämtas inspiration från Volbeat, Danzig och Ozzy-Black Sabbath. Jämtlandsbandet har dock inte förmågan att omsätta influenserna i hållbara låtar, men det har i alla fall resulterat i en del fina tyngdriff. Låtmässigt fungerar ”After break” och ”Come back” fint, så viss potential finns ändå där.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

HERO
OUT NOW
ALTERNATE REALITIES
HEROMUSIC.DK
mermaidrecords

VALAND OCH ROCKNYTT PRESENTERAR
ROCKNYTT
EST.2009
INDOOR#2
2022-04-09
VALAND - GÖTEBORG
WIG WAM
GOK
GATHERING OF KINGS
FRAMFÖR PLATTAN DISCOVERY I SIN HELHET
JD MILLER
BILJETTER: TICKSTER.COM

EST. 2014
ROCK
SVERIGE
ROCKSVERIGE.SE ◆ THE ENEMY
Meet & Greets I Förhandslyssningar I Intervjuer I Tävlingar

AXEL RUDI PELL
LOST XXIII
The new album by the German guitar wizard!
Feat. also singer Johnny Gioeli (Hardline), drummer Bobby Rondinelli (ex-Black Sabbath, Rainbow and Blue Öyster Cult), keyboard player Ferdy Doernberg (Rough Silk) and bass player Volker Krawczak (ex- Steeler)!
CD DIGI / CD / 2LP / BOX SET / DIGITAL
OUT APRIL 15th!
Exclusives Shirt Bundle only at the Steamhammer Shop:
SHOP.STEAMHAMMER.DE
Exclusive LP colour only at the Napalm Shop:
NAPALMRECORDS.COM
AXEL RUDI PELL LIVE 2023 05.05. MALMÖ - KB · 06.05. STOCKHOLM - FRYSHUSET
07.05. GOTHENBURG - PUSTERVIK AXEL-RUDI-PELL.DE
TOUR AGENCY: CONTINENTAL-CONCERTS.DE · TICKET INFOS: AXEL-RUDI-PELL.DE/TOURDATES
FB.COM/STEAMHAMMEROFFICIAL
BORDER MUSIC

Therion

Beyond sanctorum

HAMMERHEART

Nyutgåva

Långt innan Christofer Johnssons best blev synonym med sopraner och flera av hårdrocks-historiens mest grandiosa tilltag briljerade bandet inom en annan genre. I sin linda släppte de en av svensk 90-talsdöds mesta och bästa klassiker, och då snackar vi inte om sopiga ”Of darkness….”. På sitt andra album, utgivet 1992, hade de höjt sig på alla fronter, inte minst vad det kommer till eget uttryck. Mytologi och ockulta teman, ett av Therions allra största signum, satte prägel på materialet och bland alla Morbid Angel-riff började ett nytt band att kika fram.

Det är lätt att förstå att rensångssmyckade ”Symphony of the dead” hängde med i liveseten ända fram till 2002 och ”Live in Midgård”. Mest spännande är fortfarande den meckiga ”The way” med persiska influenser. Nya mastringen gör under för viljan att återvända och tack och lov används det klassiska omslaget. Även om det kanske är Kristian Wåhlins mest amatörmässiga omslag var det skamligt av Nuclear Blast att byta ut det på återutgåvan från år 2000.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JESPER ROBILD

Therion

Symphony masses: ho drakon ho megas

HAMMERHEART

Nyutgåva

Även nyutgåvan av Therions tredje album, släppt 1993, visar upp originalomslaget i all sin prakt. Här snackar vi ett av Kristian Wåhlins allra snyggaste från 90-talet. Christofer Johnsson står med helt ny sättning sedan sist och är redo att kasta sig ut i ett nyfunnet sound. Tyvärr bärs inte den coola inramningen med drakar, ceremoniella teman samt inslag av egyptiska och hebreiska upp av musiken. Tematik, original-trummisen Oskar Forss ersättare Piotr Wawrzeniuk och melodiska death’n’roll-dängan ”Dawn of perishness” är stora plus i kanten. Men plattan lider av växtvärk i ett svajigt läge mellan death metal, rak heavy metal och lite väl snålt bruk av keyboards. Sång är dessutom Christofer Johnssons akilleshäl och här är den mycket märkligt mixad. Ja, även med ny mastring är ljudet märkbart sämre än på ”Beyond sanctorum”.

Det är visserligen skoj när ”The eye of the eclipse” och ”Procreation of eternity” spårar ur i musikalisk Gråben och Hjulben-hets, men det nya Therion var inte helt fullmoget här.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JESPER ROBILD

Therion

Lepaca kliffoth

HAMMERHEART

Nyutgåva

Med skivor som ”Gothic kabbalah” i åtanke framstår det första Therion-album som förtjänas att kallas symfonisk metal lätt stapplande. Men med 1995-öron var ”Lepaca kliffoth” naturligtvis unik i sitt slag och nyutgåvan är ett bra tillfälle att återupptäcka sällan nämnda låtar som ”Black” och ”Darkness eve”. Ljudet är bra mycket bättre än på föregångaren. Christofer Johnsson vågar fläska på ordentligt med klaviatur och operarösterna börjar äntligen stjäla plats bredvid hans alltmer tveksamma mellanläge till growl. Dessutom har maestron hittat sitt framtida själv i gitarrspelet. ”Jag vet exakt vem som har skrivit det här riffet”-faktorn är imponerande påtaglig i låtar som ”Riders of Theli”.

Ännu en viktig bit i pusslet är att Dragon Rouge-ordens ledare Thomas Karlsson ytterligare stärkte sin långvariga position som textförfattare. Återstår gör bara att konstatera att de två bonusspåren är gammal bonusost som släpptes redan 1996.

Trots att vi 1996 fick ”Theli” att jämföra med är tidiga symf-Therion vasst.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JESPER ROBILD

Therion under sin ”Lepaca kliffoth”-upplaga: trummisen Piotr Wawrzeniuk, sångaren och gitarristen Christofer Johnsson samt basisten Fredrik Isaksson. Fredrik spelade bara på ”Lepaca kliffoth” och ep:n ”The beauty in black”, medan Piotr hängde med fram till ”A’arab zaraq – lucid dreaming” (1997). Sedan 1997 har Piotr fortsatt att gästa bandet som sångare.

Nu släpps nyutgåvor av Therions andra album ”Beyond sanctorum” som kom 1992 och efterföljande ”Symphony masses: ho drakon ho megas” och ”Lepaca kliffoth” från 1993 respektive 1995. Hur känner du för dessa skivor i dag?

– Det är blandade känslor, säger gitarristen och den dåvarande sångaren Christofer Johnsson. Å ena sidan är jag väldigt stolt över vad vi gjorde, för vi låg ganska mycket i framkant med allting. Samtidigt när jag lyssnar på skivorna i dag… De är inspelade med väldigt lite tid och liten budget och jag vet att vi hade kunnat göra mer med dem om vi hade haft mer av de båda sakerna. Å andra sidan ska man inte gråta över spilld mjölk. Vi gjorde vad vi kunde med de möjligheter som vi hade.

När vi talades vid förra året beskrev du debutalbumet ”Of darkness….” som ett bokslut över 80-talet. Vad gjorde att du kände dig färdig med dåtidens death metal?

– Precis, vi hade kunnat ta med låtar som hamnade på ”Beyond sanctorum” på ”Of darkness….” men då vi hade börjat experimentera så mycket med musiken hade det gett ett väldigt splittrat album. Därför var det bättre att dela upp dem och ha en renodlad death metal-platta och sedan låta varje ny platta tala för sig. Nu spelades debutalbumet inte in förrän 1990 och släpptes väldigt försenat 1991, men det är ändå ungdomssynderna samlade på ett och samma ställe. Om jag sedan kände mig ”färdig” … jag vet inte. Att skivorna låter som de gör är helt och hållet Celtic Frosts förtjänst. Jag började med death metal tack vare ”Morbid tales” och det är på grund av ”Into the pandemonium” som jag lämnade den. Egentligen var death metal bara en parentes för mig. Jag är en heavy metal-kille som gillar 70-talshårdrock. Det var som frustrerad tonåring jag började lyssna på thrash och när det inte räckte till blev det death metal. Jag hade även en period då jag lyssnade mycket på första Napalm Death och grindcore men jag kom över det ganska snabbt och återvände till heavy metal, prog och symfonirock.

Är det den resan som man kan följa på skivorna? ”Beyond sanctorum” är progressiv death metal, ”Symphony masses: ho drakon ho megas” death metal blandad med doom och orientaliska influenser och ”Lepaca kliffoth” death metal tillsammans med symfoniska tongångar.

– Precis så är det, plus att jag var ganska feg av mig. På ”Beyond sanctorum” höll resten av bandet tillbaka den lite. Vissa av idéerna tyckte de var lite väl knäppa och de dök upp på ”Symphony masses: ho drakon ho megas” i stället, när jag hade ett helt nytt band omkring mig. Tidigare hade jag inte riktigt haft självförtroendet att göra precis som jag ville och dessutom hade jag inte det musikaliska kunnandet till det heller. Därför blev det som det blev och det var bra att det skedde bit för bit. Jag experimenterade dessutom mycket med sången och försökte att förändra den. På ”Lepaca kliffoth” sjunger jag helt annorlunda än tidigare och det blev väl kanske inte så lyckat. Jag insåg att jag inte kunde sjunga och det var en nyttig upptäckt. Samtidigt var jag sångaren i bandet så vad skulle jag göra? Det var en rolig period, vi gjorde någonting nytt hela tiden och kom också undan med det. Å andra sidan, vi sålde inte speciellt många plattor så varje ny förändring fick ingen större konsekvens. Eller, vi sålde förvisso några tusen exemplar extra per platta, det var allt. Det och att vi för varje ny platta fick frågan om varför vi inte bytte namn eftersom vi inte längre spelade death metal, haha! Så helt utan konsekvens var det kanske inte.

”Entombed sålde 25 000 exemplar av sitt debutalbum. Att vi inte gjorde det har garanterat gagnat mig i det långa loppet”

Christofer Johnsson, Therion

Samtidigt måste man som band få utveckla sig.

– Precis, och det var befriande att få ha den möjligheten att utvecklas i den takt som vi själva föredrog. Folk såg oss som lite knäppa och att vi testade nya infall var ingenting konstigt alls i de flestas ögon. Om vi, likt Entombed, hade blivit kända direkt hade det inte varit ett otänkbart scenario att vi hade fortsatt att lira death metal. Dels för att vi då hade varit kända, dels för att skivbolaget säkerligen hade önskat sig en snarlik uppföljare. Nu blev det aldrig så. Det var Entombed som sålde 25 000 exemplar av sitt debutalbum och inte vi. Att vi inte gjorde det har garanterat gagnat mig i det långa loppet.

Till skillnad mot debutalbumet producerades ”Beyond sanctorum” inte av death metal-gurun Tomas Skogsberg. I stället tog du och gitarristen Peter Hansson hand om produktionsbiten tillsammans med Rex Gisslén (Bathory). Hade ni en bättre uppfattning om vad Therion behövde än Tomas?

– Sunlight Studios var jättebra för death metal, det var därför alla kom dit och bad om Entombed-ljudet. När vi var där och spelade in ”Of darkness….” höll hans grejer på att rasa ihop. Petade man på någon av portarna kunde man tappa ljudet helt och hållet, haha! Senare när han byggde om studion blev allting också mycket bättre, men vi ville testa någonting annat och komma bort från det som ”alla andra” var ute efter. Att det sedan blev i händerna på Rex – keyboardisten från popbandet Shanghai – hade jag inte räknat med. Honom hade jag föraktat under 80-talet när han hade silversprej i håret och var med i vartenda nummer av Okej. Nu skulle han jobba med oss! Men jag märkte snabbt att det var dumt att ha fördomar. Folk som är musikaliska och duktiga är ofta universellt duktiga. Man ska inte tro att de bara kan vad de jobbar med. Då skulle jag för länge sedan ha blivit avfärdad som en death metal-gitarrist och jag är mycket mer än så. Rex var otroligt talangfull och förstod vår musik skitbra. Han hade aldrig hållit på med death metal tidigare men förstod ändå direkt den elva minuter långa ”The way” med sina 50 riff. Jag har *aldrig* jobbat med någon som har förstått vad jag har menat lika snabbt som Rex gjorde det. Han var redo att trycka på inspelningsknappen redan innan jag hade hunnit komma med instruktionerna. Roligast var när han mixade ner allting i olika snuttar på tejp, som han sedan klippte isär och satte ihop igen! Jag var så jäkla nervös när jag såg vad han höll på med och trodde det skulle bli både uppochned och in och ut men han grejade det. Han var ett proffs!

Sångaren, gitarristen och medproducenten Christofer Johnsson pryder själv baksidan av ”Beyond sanctorum”-vinylen.

Textmässigt tog det ockulta över på ”Beyond sanctorum” och har sedan dess varit fortsatt närvarande i Therions värld. Passerade de samhällskritiska texterna på ”Of darkness….” över lyssnarnas huvuden?

– Jag kände att som artist skulle jag inte skriva någon på näsan. Musik ska vara musik och kultur ska vara för alla. Jag ändrade inte mina åsikter och har i mångt och mycket samma i dag – men kanske lite mognare sådana. Jag var med i Greenpeace och stod redo att bli aktivist, åka ut i gummibåt och stoppa valjakt och sådana saker. Det tyckte inte min mamma var någon bra idé så det blev inget med det. Dessutom var jag inte myndig heller. Om man startar ett band och det redan från första början finns en politisk agenda bakom det är det väl en sak. Någon sådan hade däremot inte vi, utan jag skrev om det som intresserade mig.

Om man tittar på Therion av i dag och det Therion som var, hade du varit där du är utan symfoniska ”Lepaca kliffoth”?

– Alla plattorna är lika viktiga på stegen i den musikaliska utvecklingen. Det enda som hade kunnat påverka utvecklingen negativt är om vi, som jag sa tidigare, hade slagit igenom med ”Of darkness….”. Eftersom jag var så osäker då hade jag nog inte vågat experimentera. Trycket på mig att inte sabba vad vi hade skulle ha varit enormt. Kanske att ”Symphony masses: ho drakon ho megas” är lite viktigare. Det var där som jag på allvar märkte att jag kunde göra vad jag ville. Men det finns en annan aspekt på det hela också. Tack vare Nuclear Blasts förskottsbetalning för ”Lepaca kliffoth” kunde jag köpa min första riktigt bra gitarr, en Gibson Les Paul. Innan det hade jag aldrig haft några pengar. Det hade jag väl egentligen inte då heller, utan levde från månad till månad i min lilla etta på 29,3 kvadratmeter i Fisksätra. Jag var tvungen att planka på tunnelbanan och jämföra priserna på Rimi och Spar Inn, dåtidens Lidl, för att ha råd att köpa pasta och ketchup så att jag hade mat på bordet.

Finns det inte en enda kittlande tanke någonstans inom dig att riva av ett gammalt old school-set?

– Ska jag vara brutalt ärlig är det en pengafråga. De andra i bandet är förmodligen inte så jävla sugna på att lära sig 15 gamla death metal-låtar. Det är ett helt annat sätt att spela musik på och ett jävla meckande för att få det att fungera. Det går inte att se det som en kul grej bara. Sedan skulle jag inte palla med att sjunga det heller. Jag kände redan 2005 när jag slutade att sjunga att det var en konstant uppförsbacke. För att göra det igen skulle jag behöva ta lektioner så nja… Det är lite för mycket jobb med det, tyvärr.

JANNE MATTSSON

Crystal Viper

The last axeman

LISTENABLE

Ep

Polska Crystal Viper är lika högproduktiva som sångerskan, gitarristen och bandledaren Marta Gabriel är passionerad inom sitt och gruppens traditionsvurmande heavy/power metal-hantverk. Att de redan följer upp fjolårets stabila fullängdare ”The cult” med denna ep förvånar med andra ord inte alls. Det må handla om ett något skåpmatsbetonat släpp, fast likväl rakt igenom lyssningsvärt sådant.

Den inledande titellåten är en nyinspelning av kultklassikern från 2007 års debutalbum ”The curse of Crystal Viper” och tjänar fint på en såväl mer uppdaterad ljudbild som Gabriels, med åren, mognare röst. Efterföljande ”In the haunted chapel” är en nyskriven melodisk dänga som bådar gott inför nästa album, medan Diamond Heads ”It’s electric” och Arias ”Ulitsa Roz” är pigga coverval av två kultklassiker.

Andra halvan av speltiden utgörs av fyra ”live i studion”-inspelningar av färskt material från ”The cult”. I synnerhet titelspåret och ”Flaring madness” mår bra av denna råare och spontanare ljudklädsel.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

Inglorious

MMXXI live at The Phoenix

FRONTIERS

Cd/dvd

Brittiska Inglorious har, precis som så många andra artister, varit väldigt angelägna om att återupprätta någon form av pånyttfödelse hos senare tids fördärvade livescen. Ett av de första viktiga stegen mot detta mål var fjolårets spelning i Exeter i hemlandet, vilken utgör detta livesläpp. Öppningen med ”She won’t let you go” tydliggör från första tonen att både band och publik är angelägna om att återupprätta sin relation och stämningen blir även därefter.

En taggad och musikaliskt oklanderligt sammansvetsad kvintett – med toppsångaren Nathan James i spetsen – hinner under 50 minuters speltid prestera mer än vad många andra band tycks göra på dubbelt så långa live-utgåvor. Samtliga album representeras fint, med ett visst fokus på fjolårets ”We will ride”. Äldre klassiker som ”Breakaway” och ”Until I die” är förstås med och inte ens en energisk cover på Hearts ”Barracuda” faller utanför ramen.

Sammantaget är detta ett underhållande och köpvärt släpp, i synnerhet för de större fansen.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

Night Demon

Year of the demon

CENTURY MEDIA

Samlingsalbum

Av någon orsak hade jag fram till nyligen för mig att kaliforniska kulttrion Night Demon hade hunnit släppa fler än två fullängdare. Detta har sin förklaring. För även om fem år har hunnit gå sedan 2017 års ”Darkness remains” har bandet inte precis legat på latsidan gällande leveransen av sin klassiskt ljudande heavy metal med lika mycket 80-talsanor som stort hjärta. Det kreativa utflödet har på senare tid istället skett genom släppet av ett gäng fristående singlar och det är dessa huvudspår plus medföljande b-sidor som denna samling presenterar.

Resultatet är på sätt och vis ett eget fristående album, inte minst då materialet håller riktigt bra med höjdare som ”Empires fall” och ”Kill the pain” i spetsen. Ett antal väl utförda covers på akter som Cirith Ungol, Scorpions och Iron Maiden höjer också klassnittet. I detta fack briljerar dock allra mest den suveräna versionen av Thin Lizzys ”The sun goes down”, vars coola ”långsam blir snabb”-framförande ger en klassiker nytt liv.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

Ronnie Romero

Raised on radio

FRONTIERS

Coveralbum

Grand Funk Railroad, Survivor, Uriah Heep, Foreigner – alla banden tolkar han, ofta är låtvalen originella och han gör dem till sina egna. Den kompetente, chilenske sångaren Ronnie Romero (Lords Of Black) har under sina år i Rainbow blivit allt säkrare på det engelska språket och dess uttal, så idag känns det inte alls oävet att Romero tolkar ett antal av den tunga och/eller melodiösa rockmusikens fixstjärnor. Och som sagt – Romero följer inte originalen slaviskt, utan pyntar många av låtarna med egna bijouterier. Exempelvis förses ”Carolina County ball” (Elf i original) med färska gitarrsolon och när han gör Bob Dylans ”All along the watchtower” undviker Romero att fotostatkopiera Jimi Hendrix klassiska cover.

Det märkligaste med skivan är väl att den *inte* innehåller Journeys klassiker ”Raised on radio” och trumsoundet stundtals är så stelt. Och så är ju originalet av ”I was born to love you” inte gjort av Queen, utan av Freddie Mercury solo! Klockrent låtval, dock.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL REICHBERG

DOWNTOWNRIOT.SE
TICKSTER.COM

FÅLLAN
STOCKHOLM

6-7
MAJ
2022

downtown RIOT

PRESENTS

RAISED FIST

LOK

TBA

CORRODED

BOMBUS

CYHRA

ELECTRIC BOYS

SCARLET

BABOON SHOW

Smash into pieces

STRADIKATET

the generals

THE HAWKINS

Velvet INSANE

VAROCKS

MAN MACHINE INDUSTRY

UNSIGNED

UNSIGNED

FESTIVAL-DJ:

BROSEN

ENTERTAINMENT:

STHLM WRESTLING

THE GREATEST SHOW IN TOWN

MORE TO COME !!!

PARTNERS:

Lundberg Custom supplies sweden

LET'S LIVE GALLERIES

GARLIC & SHOTS bar

STUDIO BLÄCK
CUSTOM TATTOO ART

ROCK SKOLAN

KONSTNÄRER:

EMILIA LINDBERG

FANATOMY
ILLUSTRATION

POSTTIDNING B ECONOMIQUE

SWEDEN ROCK MAGAZINE, NYGATAN 27, 294 34 SÖLVESBORG

ATLAS ROCK

4-5 JUNI 2022 GASKLOCKORNA GÄVLE

LÖRDAG 4 JUNI

ALICE COOPER

Black Label Society

POWERWOLF

mammoth WVH

UGLY KID JOE

NESTOR

SÖNDAG 5 JUNI

SCORPIONS

THUNDER

The Darkness

THE SOUNDS

eclipse

DONNA CANNONE

TADC

GEFLE HÅRDROCKS KLUBB

ROCK KLASSIKER

BILJETTER: TICKSTER.COM | ATLASROCK.SE